CARTEA TIMPULUI

Guillaume Prévost

II. Cele șapte monede

CORINT JUNIOR

La catul unde
se aflau cei ce făceau
baie, oamenii păreau
destul de speriați: toți ieșeau
din clădire cu un ștergar
încins în jurul mijlocului, să
afle vești. Câteva statui se
răsturnaseră, câteva țigle se
desprinseseră de pe acoperiș
și se auzea mai ales un vuiet
înăbușit, ca fond sonor.
În mijlocul palestrei, vreo
douăzeci de mușterii se
strânseseră grămadă, arătând
cu degetul spre ceva: o șuviță
subțire de fum care se ridica
deasupra muntelui.
Samuel tresări: o mână rece
se strecurase în palma lui.
Era a lui Lili, pe care n-o
auzise venind.
— Sammy, de un sfert de oră
te caut! N-am vești bune! Știi
cum se cheamă muntele ăsta?
— Nu...
— E Vezuviul, bătrâne,
vulcanul! Suntem la Pompei,
Sammy. La Pompei!

CARTEA TIMPULUI

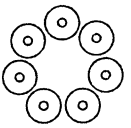

CARTEA TIMPULUI

Guillaume Prévost

II.
Cele
șapte monede

Traducere de Traian Finţescu

CORINT JUNIOR

I
Furie matinală

Un individ dubios se străduia din răsputeri să-l strângă de gât... Samuel îi simţea mâinile lungi şi noduroase care îl sugrumau, sufocându-l. Cel mai rău era că degeaba ridica privirile în sus, nu izbutea cu niciun chip să-i desluşească trăsăturile. Vedea limpede fulgii de zăpadă care se revărsau din cer peste turnurile din Bruges, trecătorii îmbrăcaţi doar în tunici care îşi vedeau de drum fără să-i dea vreo atenţie — ce căutau toţi aceşti egipteni pe o stradă din Bruges în toiul iernii? —, dar figura agresorului său rămânea perfect transparentă, ca sculptată într-o sticlă extrem de fină. Tot holbându-se la el, totuşi, capul invizibil se acoperi treptat de o substanţă metalică şi strălucitoare: nasul, pometii, fruntea, întreg chipul devenea un fel de oglindă cu unghiuri tăioase! Fascinat, Sam încercă să se ridice în picioare pentru a se putea zări în ea. Dar groaznica oglindă cu formă umană îi arătă nu imaginea lui, ci pe aceea a

tatălui său... A tatălui său istovit şi îmbătrânit, multiplicat la nesfârşit şi care murmura din toate gurile sale:

— Salvează-mă, Sam, salvează-mă!

Samuel întinse braţul pentru a-i veni în ajutor, dar palma i se izbi de noptieră. Se trezi leoarcă de transpiraţie, dându-şi brusc seama că fusese doar un vis. Vorba vine, un vis... Un coşmar, de fapt. Şi, din păcate, un coşmar în parte adevărat: tatăl lui era într-adevăr în primejdie de moarte!

Totul începuse cu douăzeci de ani înainte, în Egipt! Allan Faulkner, tatăl lui Sam, lucra pe atunci la săpăturile arheologice ce aveau să ducă la descoperirea mormântului marelui preot Setni. Cu această ocazie, dăduse peste o piatră sculptată care-ţi îngăduia să călătoreşti în timp. Părea să fie simplu de folosit: pentru a o face să meargă, era de ajuns să lipeşti o monedă găurită de soarele gravat în centrul ei. Nu orice fel de monedă, desigur. Trebuia ca aceasta să fie înzestrată şi cu puteri magice, dar, pe cât se pare, existau mai multe şi în toate epocile. După tot ceea ce reuşise să reconstituie Sam, tatăl lui făcuse astfel de „călătorii" cât timp lucrase la şantierul arheologic, după care trebuise să renunţe mulţi ani la ele. În orice caz, până în ultimele luni, căci, după ce deschisese o librărie în vechiul cartier din Sainte-Mary, găsise — dar era oare o întâmplare? — o altă piatră sculptată.

Şi iată că, în urmă cu trei săptămâni, Allan dispăruse... Pornit în căutarea lui, Sam scotocise pivniţa *Anticariatului Faulkner* pentru a descoperi în cele din urmă piatra sculptată şi Cartea timpului. Aceasta din urmă era o frumoasă lucrare cu copertă roşie şi lăcuită ale cărei pagini, toate la fel, arătau epoca

unde se afla cel ce folosea piatra. Mulţumită acestei cărţi şi mai multor călătorii în timp, Sam aflase unde ajunsese tatăl său: în Valahia medievală, pe timpul domniei lui Vlad Ţepeş, un tiran sângeros care-i slujise drept model personajului Dracula! Iar acum trebuia să-l scoată din ghearele acestui monstru...

Samuel azvârli cearşaful la picioarele patului şi se ridică dintr-un salt: 6:42 licărea pe ecranul ceasului deşteptător. Teoretic, era în vacanţă, dar, având în vedere împrejurările, nu avea nicio importanţă. Prin forţa lucrurilor, el însuşi devenise «un călător», încercând prin toate mijloacele să-şi regăsească tatăl. Colindase astfel de la abaţia de pe insula Iona, ameninţată de vikingi, până în tranşeele Primului Război Mondial, apoi din Egiptul faraonilor până în oraşul Bruges — de unde şi aceste vise mai degrabă încâlcite din punct de vedere istoric! Or, după propria sa experienţă şi după calculele făcute, în trecut timpul se scurgea de şapte ori mai repede decât în prezent. Altfel spus, o zi de aici era egală cu o săptămână de acolo. Ceea ce însemna pentru Allan, prizonier al lui Vlad Ţepeş de douăzeci de zile, mai multe luni de chin într-o temniţă plină de şobolani. Samuel şi-l închipuia foarte bine, slab de să-i plângi de milă, ghemuit pe o grămadă de paie, încercând cu ultimele puteri să se apere de rozătoarele înfometate sau să adune câteva picături din apa ce mustea pe pereţi. Cât timp va putea să reziste în asemenea condiţii?

Sam se frecă energic la ochi, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, şi trecu în revistă cele câteva lucruri pe care le deţinea şi care, spera el, l-ar putea ajuta să găsească o cale pentru a-i veni în ajutor lui Allan. În afara de Cartea timpului, pe

care o mânuia întotdeauna cu mare băgare de seamă, mai era o pungă mică de plastic ce conţinea trei exemplare din acele monede găurite care-i îngăduiau activarea pietrei sculptate. Una dintre acele monede era veche şi împodobită cu un şarpe negru care unduia pe suprafaţa de metal. A doua era mai recentă şi avea inscripţii în limba arabă, în vreme ce a treia aducea cu un fel de jeton de poker, din plastic. Sam luă de sub punguţă foaia albă pe care recopiase fragmentul dintr-o veche carte de farmece, descoperită în timpul unei precedente „excursii" la nemernicul de Klugg, alchimistul din Bruges. Originalul textului era în limba latină, dar verişoara lui Lili — cu care se înţelegea din ce în ce mai bine — avusese bunăvoinţa să i-l traducă.

„CEL CARE VA STRÂNGE LAOLALTĂ CELE ŞAPTE MONEDE VA FI STĂPÂNUL SOARELUI. DACĂ POATE FACE SĂ STRĂLUCEASCĂ CELE ŞASE RAZE, INIMA LUI VA FI CHEIA TIMPULUI. ATUNCI VA CUNOAŞTE CĂLDURA NEMURITOARE."

La prima vedere, bineînţeles, asta nu însemna mare lucru, dar pentru Sam, care devenise expert în materie, acest gen de text era plin de promisiuni. Principala lui problemă era însuşi faptul că nu putea stăpâni lungimea salturilor în timp: cinci-zeci de ani sau cinci mii de ani, orice era cu putinţă. Iar în aceste condiţii, cum să-şi salveze tatăl? Or, cartea de farmece lăsa să se înţeleagă că, pentru a obţine „cheia timpului" — şi deci pentru a-ţi alege epoca de sosire — era de ajuns să ai şapte monede şi să le aşezi într-un anume fel: una, cea care arăta locul unde voiai să ajungi, în centrul soarelui gravat pe

piatră, celelalte şase, în cele şase crăpături pe care le desenau cele şase raze în jurul lui. Şapte monede... Atâtea îi trebuiau pentru a-l putea aduce înapoi pe Allan!

Ultimul lucru aflat în posesia sa era un album de fotografii pe care Lili îl împrumutase de la biblioteca din Sainte-Mary: *Bran, sălaşul lui Dracula.* Era consacrat în întregime unuia dintre castelele lui Vlad Ţepeş, iar una dintre ilustraţii îi atrăsese atenţia verişoarei sale. Înfăţişa o inscripţie scrijelită cu stângăcie pe unul dintre pereţii temniţei: *AJUTĂ-MĂ, SAM.* Mesajul era de la Allan, fireşte un *SOS* disperat trimis cu şase sute de ani în urmă din străfundurile carcerei în care se afla. Însuşi autorul albumului nu-şi ascundea uimirea. Sub fotografie, el adăugase acest comentariu: *Această inscripţie a fost descoperită în momentul restaurării subsolurilor castelului Bran. Potrivit unor anumite analize, ar avea mai multe secole. Faptul că este în engleză sporeşte misterul: să fi capturat Vlad Ţepeş un supus al regelui Angliei în timpul vreuneia dintre campaniile sale militare? În orice caz, este o dovadă mai mult că nu trebuie să te fi simţit prea bine ca prizonier al prinţului Valahiei!*

După ce chibzui îndelung, Sam mai ghici un lucru. Dintr-un motiv necunoscut, Vlad Ţepeş se hotărâse să nu-l execute pe loc pe tatăl lui: îl vârâse la răcoare într-unul dintre beciurile lui, ceea ce lăsa o slabă speranţă de a-l regăsi în viaţă. Pe de altă parte, dacă Allan scrisese aceste rânduri, asta însemna că vedea în Sam singura persoană de pe lume care îl putea scoate de acolo. Avea încredere în fiul lui, o încredere atât de necondiţionată, atât de mişcătoare, încât îl făcea pe tânăr să se simtă şi mai răspunzător. Într-un fel, rolurile se inversaseră:

de acum înainte, Sam era acela care trebuia să aibă grijă de tatăl său. Şi, în ciuda timpului nesfârşit care îi despărţea acum, Sam îşi reînnoia în fiecare dimineaţă promisiunea pe care i-o făcuse: îl va salva, orice ar fi.

Samuel îşi rândui cu grijă comorile într-o cutie de carton în fundul şifonierului şi trase pe el o pereche de pantaloni pentru a se duce la micul dejun. Se aştepta ca toată lumea să doarmă încă, dar Lili se afla deja în bucătărie, aplecată deasupra unui castron cu cereale.

— Lili? Te-ai sculat?

— Îhî, încă de la cinci, şopti ea mestecând de zor. Am avut un coşmar.

Măi să fie!

— Ce fel de coşmar? întrebă el servindu-se din belşug cu corn flakes.

— Tâmpenii... Îl ştii pe Nelson, fratele lui Jennifer? Am visat că eram la ei acasă, pe marginea piscinei, şi că el se ducea la fund, de parcă ar fi fost făcut din gheaţă! Picioarele mai întâi, care se înmuiau cu totul, apoi mâinile, apoi şi capul, care a început să se scurgă. Jennifer alerga de colo-colo în căutarea unor cuburi de gheaţă şi urla după maică-sa, dar nu mai era nimic de făcut, el continua să se topească! La sfârşit, n-a mai rămas din el decât o mică băltoacă albastră, de culoarea maioului lui. E o prostie, nu-i aşa?

Samuel înşfăcă o linguriţă pe care o vârî în laptele proaspăt, privind-o cum se scufundă în marea aceea albă şi învolburată.

— Poate că nu, răspunse el, încercând s-o provoace. Poate că speri cu adevărat că va începe să se topească după tine.

Lili se arătă sincer indignată.

— Mulţumesc! Nelson e un idiot. Nu ştie să compună o frază care să aibă mai mult de patru cuvinte, iar camera lui e plină de postere cu tot felul de puşti. Mă vezi tu pe mine îndrăgostindu-mă de un tip care-şi împodobeşte camera cu arme? Şi care pe deasupra mai e şi nasol.

Samuel schiţă un surâs. Verişoara lui avea doisprezece ani, era drăguţă şi plină de viaţă, dar Sam se ferise până acum să atingă atât de delicatul subiect al poveştilor ei sentimentale. L-ar fi trimis desigur la plimbare, şi nici el nu avea o experienţă prea fericită în această privinţă, ca să-i poată sluji ca model. Dovada: vreme de trei ani buni nu avusese curajul să se ducă să sune o singură dată la uşa Aliciei Todds, unica şi adevărata lui dragoste. Şi atunci când o revăzuse în sfârşit, cu două zile în urmă, ea atârna la braţul unui blond înalt şi cu nasul pe sus. Mare succes!

— Şi tu, reluă ea mai încet, ai căzut din pat?

— Nu, mă gândeam la tata. Sper... sper că e în viaţă.

Lili dădu din cap cu convingere.

— Nu asta îţi repetă mereu bunica?

— Bunica habar n-are de ceea ce se petrece în realitate, i-o întoarse Sam. Singura cale de a afla e să te duci acolo... Şi pentru a te duce acolo...

Lingura lui rămase o clipă suspendată în aer.

— Trebuie să găsesc alte monede, Lili. Cel puţin patru. După aceea, voi putea să-l aduc înapoi.

— Tocmai, declară verişoara sa privindu-l drept în ochi, de vreme ce ai adus vorba despre monede, m-am gândit la ceva. Barnboïm...

— Barnboïm? Tipul care ţinea pe vremuri librăria lui papa? Se zice că o mulţime de indivizi ciudaţi mişunau prin prăvălia lui, dar asta era acum o sută de ani! Ce vrei să fac cu Barnboïm ăsta acum?

— La muzeul din Sainte-Mary, continuă ea netulburată, sunt o mulţime de lucruri pe care le-a lăsat moştenire oraşului. Îmi aduc aminte de asta pentru că, atunci când am fost în vizită acolo cu şcoala, sub o vitrină era numele lui: *Obiecte lăsate prin testament muzeului de G. Barnboïm.* Cum era vorba despre numele străzii pe care stai tu, mi-a sărit în ochi. Nu... nu pot să jur, Sam, dar mi se pare că erau şi nişte monede printre ele.

— Găurite?

— Până acum zece zile, scuză-mă, nu-mi prea păsa mie de monede, şi încă şi mai puţin de cele găurite. Du-te să dai o raită pe-acolo şi-o să vezi tu.

— Monedele lui Barnboïm! se înflăcără Sam. Muzeul! Ai dreptate!

Lili îi puse un deget pe buze.

— Vrei o portavoce ca să trezeşti toată familia?

— Ai nimerit-o, Lili, reluă el mai încet! Dacă Barnboïm locuia în casa în care se afla piatra sculptată, asta înseamnă că o folosea desigur ca să călătorească! Ceea ce ar fi şi o explicaţie pentru puzderia de ciudaţi care se perindau prin prăvălia lui! S-ar putea să fi rămas nişte monede după moartea lui, iar dacă el le-a...

Nu avu vreme să-şi sfârşească fraza, căci mătuşa Evelyn năvăli ca o furtună în bucătărie, îmbrăcată într-un halat de un năucitor violet electric.

— Ce ţi-am spus eu, Lili, răcni ea. N-ai voie sub nicio formă să rămâi singură cu vărul tău până la noi ordine, vorbesc chinezeşte? Îţi aduc aminte că nu mai departe de acum trei zile ţi-a şterpelit telefonul[1]. Că îşi petrece timpul cu nu se ştie cine şi nu se ştie unde, fără să dea nici cea mai mică explicaţie! Ai vrea poate să faci şi tu la fel? Ai grijă, Lili, că dacă trebuie să stau mereu cu ochii pe tine, eu te trimit cât ai zice peşte în tabără, la Deadlake[2]!

Mătuşa Evelyn, mama lui Lili, nutrea o pasiune nestăvilită pentru locurile ce puteau aduce cu o închisoare şi pentru disciplină: Deadlake era o colonie de vacanţă vestită pentru asprimea supraveghetoarelor de acolo, un echivalent feminin al casei de corecţie cu care îl tot ameninţa ea pe Sam de câteva zile — un mijloc ca oricare altul de a o scoate pe fiica ei de sub influenţa nefastă a vărului ei.

— Dar n-am făcut nimic rău! protestă Lili. Sunt la micul dejun!

— Atunci ce tot şuşotiţi acolo, ai? Ce-ţi mai bagă în cap? Vrea brăţara ta? Colierul? Ceasul? Ai auzit totuşi ce-a spus Rudolf... Samuel a apucat-o pe un drum greşit şi, dacă are cu ce, se droghează!

— Evelyn, la naiba! Ce tot îndrugi acolo?

Bunicul cobora scara cu toată viteza, alarmat de zgomotul strident al vocilor ridicate. Avea părul vâlvoi, iar nasturii de la bluza de pijama erau încheiaţi greşit — luni cu marţi, ar fi zis bunica.

---

[1] Vezi volumul I, *Piatra sculptată*.

[2] Lacul morţii (în limba engleză, în original) (N.tr.).

— Cum ce tot îndrug? zbieră Evelyn cât o ţineau bojocii. Puşlamaua asta iar încearcă s-o bage pe Lili într-o poveste urâtă! Unelteşte mereu în spatele meu!

— Linişteşte-te, Evelyn, ordonă bunicul pe un ton hotărât. Sunt doar nişte copii.

— Bineînţeles! Apără-i şi pe ei! Cum ai făcut şi cu Allan! Mama şi cu tine mereu l-aţi ţinut în braţe pe Allan! Bietul copil, nu-i aşa? Şi el putea face tot ce-i trăsnea prin cap! Să se întoarcă acasă la orice oră, să colecţioneze tot felul de grozăvii, să adune o mulţime de note proaste, în vreme ce eu...

Îşi înăbuşi un oftat de furie.

— În orice caz, uite ce s-a întâmplat, dacă i-aţi făcut toate toanele... A dispărut, de pe o zi pe alta! Şi, colac peste pupăză, v-a lăsat şi cu plodul lui pe cap. Dar ceea ce voi nu vreţi să înţelegeţi, este că Samuel e pe cale să facă la fel. Aşchia nu sare departe de trunchi! Şi voi, voi închideţi ochii.

Ieşi vijelios din bucătărie, fluturându-şi mânecile violete şi îmbrâncindu-l pe Bunic pe culoar. Samuel nu putea spune că o are prea mult la inimă pe mătuşa asta nervoasă care părea furioasă pe toată lumea — în afară de Rudolf, iubitul ei în clipa de faţă, pe care îl sorbea din ochi — dar acum depăşise orice limită. Dacă i-ar fi stat în putere, Sam le-ar fi trimis cu cea mai mare plăcere, pe ea şi pe rochia ei de casă caraghioasă, în beciurile castelului Bran, în locul tatălui său. La urma urmei, poate că lui Dracula îi plăcea violetul...

II
Spargerea

Pe dinăuntru, dinozaurul baryonix duhnea a vopsea şi clei. Dihania măsura trei metri în înălţime şi nouă-zece metri în lungime şi, în beznă, muşchii umflaţi de pe pereţii interiori te trimiteau cu gândul la o învârtejire de maţe răsucite. Samuel se ghemuise mult în spate, acolo unde pântecul jivinei se subţia până devenea o coadă lungă, de răşină, căreia nu-i putea zări capătul. Aştepta acolo de peste două ore, rezemat de un ou cenuşiu de plastic care te făcea să crezi că baryonixul era o femelă — nu prea ispititoare la urma urmei, cu un cap ca al unui crocodil strivit şi cu labele dinainte îngrozitor de scurte şi cu cumplit de multe gheare. Fără îndoială, soiul acela de monstru care-i făcea pe puştanii lacomi de senzaţii tari din Sainte-Mary să dea năvală la muzeu.

La drept vorbind, cel mai greu nu fusese să găsească ascunzătoarea, ci să o convingă pe Bunica să-l lase să iasă. După

răcnetele mătuşii Evelyn, dimineaţa trecuse greu, într-o atmosferă mai degrabă apăsătoare, în care membrii familiei Faulkner se feriseră cu grijă unii de alţii. În timpul prânzului, ciudat de tăcut în pofida plecării Evelynei, Sam îşi anunţase bunicii că prietenul lui Harold îl invitase la el pentru a sărbători începutul vacanţei. Bunica făcuse mutre, dar Bunicul sărise în ajutorul lui: Sammy merita din plin o mică răsplată după victoria sa la turneul de judo ale celor de 14–16 ani — victorie mai mult decât neaşteptată, trebuie spus, şi ale cărei secrete Sam se ferise să le dezvăluie[1]. Reuşi în cele din urmă să-i înduplece, făgăduind să telefoneze pe la 11 seara şi spunându-le că, până atunci, Harold şi el îşi vor petrece după-amiaza la muzeul din Sainte-Mary. „Dacă e vorba să-şi îmbogăţească cunoştinţele"..., se înmuie brusc Bunica.

În realitate, Sam nu aranjase nimic cu Harold. Se mulţumise să-i trimită un SMS, cerându-i ca, în cazul în care avea să-l sune Bunica, să-i spună că într-adevăr îl invitase la el acasă pentru noaptea aceea. Se dusese apoi la muzeul Sainte-Mary pe care-l cutreierase în lung şi-n lat. Într-adevăr, Gary Barnboïm donase oraşului un anumit număr de obiecte mai mult sau mai puţin vechi: tacâmuri de aur, bonete din secolul al XVIII-lea, un dinte de mamut, o cupă de cristal despre care se presupunea că aparţinuse exploratorului Jacques Cartier, un colier aztec... Câteva amintiri din călătoriile lui în trecut?

În sala rezervată monedelor, jumătate de vitrină era consacrată donaţiei Barnboïm. Monedele erau din epoci şi din ţări

[1] Vezi volumul I, *Piatra sculptată*.

diferite, dar îndeosebi cinci dintre ele erau găurite în mijloc şi aproape se potriveau ca mărime. Cinci! Samuel simţi cum îi cresc aripi: va avea în curând cu ce să ajungă la tatăl său!

Cotrobăi în stânga şi-n dreapta, observă camerele de luat vederi de pe culoar şi ajunse la concluzia că sistemul de supraveghere era destul de rudimentar. Monedele pe care pusese ochii nu aveau, de fapt, un preţ prea mare, nu exista niciun motiv ca să fie păzite în mod deosebit. Şi apoi, dacă nu era în stare să se descurce cu două zăvoare şi trei camere, cum va putea porni într-o bună zi la asaltul castelului Bran?

Îşi omorî apoi vremea învârtindu-se pe lângă casierie şi pe lângă vestiarul paznicilor — opt la număr cu totul — înainte de a se îndrepta spre sala de paleontologie unde ochise, sub o prelată, baryonixul. Animalul era într-adevăr în curs de reparare, direcţiunea folosindu-se de vacanţa şcolară pentru a da din nou strălucire unuia dintre personajele adorate de prichindeii puşi pe şotii: năzdrăvanii se urcau pe şoldul dihaniei şi, după ce străbăteau câţiva metri din pântecul acesteia, ieşeau din nou la lumină pe partea cealaltă, alunecând pe un mic tobogan. *Lăsaţi-vă înghiţiţi de baryonix!* îi îmbia afişul. Apoi, dedesubt: *Baryonix „gheare puternice"; grupa: Teropode;* greutate: 1,8 t; înălţime... etc. Miile de încălţări şi de mâini curioase vătămaseră în cele din urmă stomacul monstrului, care avea nevoie să fie dres pe ici, pe colo.

Samuel pândi ora de închidere şi când, pe la orele 20, muzeul se goli, alese o clipă în care era singur şi se furişă sub prelată. Paznicii trecură apoi prin săli, fără să-şi dea însă osteneala

să caute și în măruntaiele doamnei Baryonix. Sam tocmai născocise versiunea preistorică a calului troian...

După vreo jumătate de oră, o ușă se trânti în încăperea învecinată. Samuel puse repede la loc prelata pe care și-o ridicase pentru a avea puțin aer. Doi paznici de noapte aprinseră lumina și trecură sporovăind la doar douăzeci și cinci de centimetri de el.

— Ia te uită, nici acum nu e gata... Baryo de colo. Se pare că pictorul nu vrea să se mai întoarcă până nu primește acontul.

— Nu mai sunt bani, întări cealaltă voce. Conservatorul spune că municipalitatea nu mai dă nimic pe datorie. E nevoie de ceva nou ca să vină oamenii. Dar la prețul la care se vând lucrurile vechi! Ai văzut în ziare drăcovenia aia grecească pe care au vândut-o la licitație la Londra? Buricul pământului sau cam așa ceva? Zece milioane de dolari americani în mai puțin de zece minute. De unde să scoată muzeul nostru atâta bănet?

— N-are cum! De aici până să înceapă să mai dea afară din oameni, ca să cheltuiască mai puțin, nu mai e decât un pas!

Se văitară tot așa până când străbătură sala și ajunseră la cealaltă ușă pe care o închiseră în urma lor. Sam rămase din nou singur. Înghiți două pachete mici de ciocolată cu alune pe care avusese grijă să le cumpere de la chioșcul muzeului și așteptă rondul următor. Paznicii de noapte trecură din nou după o oră și un sfert, pălăvrăgind de data asta despre echipele de hochei cu care țineau, unul cu Rockets, altul cu Knights. Samuel se feri să se bage, deși pentru el cea mai tare era Oceanic, mai ales de când Sidney Crosby, omul care marca meci de meci, și nu doar o dată, intrase din nou pe gheață

după o accidentare destul de lungă. Dar dacă, brusc, coana Baryonix şi-ar fi făcut cunoscut cu glas răsunător pronosticul ei în legătură cu campionatul de hochei, e sigur că cei doi ar fi avut un atac de inimă...

Sam îşi privi ceasul. Trecuse de ora 22 şi avea cam cincizeci de minute ca să-şi pună planul în aplicare: să se ducă până în sala de numismatică, să găsească o cale de a pune mâna pe monede, să se întoarcă în burta dinozaurului şi să aştepte până dimineaţa când muzeul avea să se redeschidă. Uşor de spus...

Când fu sigur că paznicii nu-l mai puteau auzi, Sam ieşi din ascunzătoare. Îşi puse în funcţiune mobilul şi încercă să vadă pe unde calcă folosindu-se de lumina albăstruie ce izvora din ecran. Velociraptor la dreapta, triceratops la stânga, trebuia doar s-o ia înapoi drept spre casierie, până la sala de istorie locală: colecţiile de monede se aflau chiar acolo.

Cufundat astfel în beznă, muzeul avea ceva înfricoşător, aducea cu o casă bântuită de duhuri, cu zeci de siluete ameninţătoare ce păreau gata să te muşte. „Ei, se încurajă Sam, nimic nu e viu aici înăuntru, sunt doar nişte obiecte vechi, prăfuite şi inofensive."

Deşi...

Împingând uşa ce dădea în primul culoar, i se păru că aude un zgomot de chei sau de metale care se ciocnesc între ele. Se piti în spatele unui Poseidon cu trident ascuţit. Poate că unul dintre paznicii de noapte uitase ceva... Ce să facă? Să se întoarcă ar fi fost prea primejdios: să deschidă din nou uşa, să desfacă prelata... Samuel se făcu mic de tot ţinându-şi respiraţia. Se auzi un uşor fâşâit pe parchet, se zări dâra de lumină

a unei lanterne în sala învecinată, apoi nimic. Samuel numără în minte până la o sută înainte de a se ridica. Sfârşitul alarmei.

Înaintă ştergând în treacăt pereţii şi ajunse fără nicio piedică până în sala de istorie locală. Toată povestea lui Sainte-Mary era zugrăvită pe panouri mari, printre care manechine în costume de epocă ilustrau felurite perioade din istoria târgului. Tocmai când înainta spre un fermier care îşi golea blidul de lapte, Sam văzu la zece metri de el, în dreptul sălii monedelor, o umbră mişcând. Umbra era aplecată peste una dintre vitrine şi meşterea la ceva ce scotea un uşor scârţâit. Samuel îşi lipi telefonul de pulpă, ca să ascundă lumina, dar chiar în clipa aceea afurisitul de aparat începu să sune. Sau mai degrabă să vibreze, căci Sam avusese fericita idee să dezactiveze acordurile de chitară ce-i slujeau drept sonerie. Numai că, în tăcerea apăsătoare a sălii de istorie locală, ai fi putut crede că una dintre figurile de ceară tocmai îşi pornise aparatul de ras electric!

Umbra se întoarse brusc, luminând cu lanterna obrajii durdulii ai fermierului. Sam se ghemui cum putu mai bine în spatele blidului cu lapte, dar era prea târziu: spărgătorul — celălalt spărgător — se năpustea deja asupra lui. Îşi flutură lanterna încercând să-l pocnească pe Sam, dar acesta se feri în ultima clipă — mulţumesc, judo! —, rostogolindu-se la picioarele primului şi venerabilului primar al oraşului Sainte-Mary. Urmă o încăierare pe cinste în care Sam para cum putea pumnii şi loviturile cu genunchiul ale adversarului său, amândoi stăpânindu-se să ţipe sau să rostească vreo vorbă pentru a nu alarma paznicii de noapte. Bărbatul era vânjos şi pe cât se părea obişnuit cu lupta corp la corp. Purta un costum de

sport, negru, mulat pe corp, şi avusese grijă să-şi ascundă chipul şi mâinile folosindu-se de o cagulă şi de o pereche de mănuşi. Un adevărat profesionist... Încercând totuşi să se agaţe de el, Samuel îi sfâşie materialul moale al tricoului, dezvăluind în lumina tremurătoare a lanternei un tatuaj ciudat pe umărul său: un fel de U cu marginile răsfrânte şi cu un cerc gros înăuntru. Se pare că spărgătorului nu-i plăcea să i se strice echipamentul, căci începu să lovească şi mai tare. Reuşi chiar să-şi strecoare mâinile în jurul gâtului lui Sam şi scoase un oftat de satisfacţie când degetele lui striviră mărul lui Adam al victimei sale. „Visul meu, visul meu de astă-noapte!" îşi spuse Samuel, străduindu-se să tragă puţin aer în piept. Vrăjmaşul fără chip!

Amintirea coşmarului îl electriză: individul mârşav încerca să-l gâtuie pentru a doua oară în ziua aceea. Cu o mişcare bruscă din şolduri, îl făcu să-şi piardă echilibrul îndeajuns de mult pentru a se izbi de pulpa admirabilului Gordon Swift care, în urma loviturii, avu nemaipomenita idee de a se răsturna pe spate. Se auzi atunci un zgomot asurzitor de sticlă spartă şi alarma muzeului începu să urle ca şi cum oraşul ar fi fost ţinta unui atac nuclear. Luminile de pe coridor se aprinseră şi spărgătorul se grăbi să-i dea drumul lui Sam. Buimăcit, pe jumătate sufocat, acesta nu reuşi decât să zărească forma neagră şi cu faţa acoperită, ce se îndepărta în fugă spre aripa din spate a muzeului, după o scurtă oprire în încăperea învecinată. Vuietul sirenei slăbi uşor şi se făcură auzite ţipete:

— Se duce spre casierie! Grăbeşte-te!

Paznicii trecură fără să se oprească prin faţa sălii de istorie locală şi Sam se strădui să se ridice: avea poate o şansă să întoarcă situaţia în favoarea lui. Se repezi spre colecţia de monede: vitrina cu donaţia Barnboïm era larg deschisă, zăvorul forţat...

— La naiba, şopti el.

Făcu o rapidă cercetare la faţa locului: toate monedele cu o gaură la mijloc erau lipsă la apel, în afară de una care scăpase pesemne ochiului ager al spărgătorului. Era cât se poate de limpede, omul în negru venise pentru monede, existau doi spărgători pentru aceeaşi pradă!

— A apucat-o spre intrarea de serviciu, exclamă unul dintre paznici, de dincolo de peretele despărţitor.

Aveau să se întoarcă, îşi spuse Sam, cu siguranţă că aveau să se întoarcă. Muzeul va fi scotocit în cele mai ascunse unghere ale sale şi pântecul baryonix-ului nu-i va mai fi de niciun ajutor. Trebuia s-o ia din loc. Acum. Or, singura ieşire cu putinţă...

Samuel aruncă o privire pe culoar. Înşfăcă ultima monedă, se ghemui şi o luă în direcţia în care pornise fugarul, cu ochii în patru. Alarma se oprise şi vocile ajungeau înăbuşite până la el, de parcă nimeni nu se mai afla acum în hol. Ajuns la casă, Sam întoarse capul în toate părţile. Uşa de serviciu era în dreptul vestiarelor. Se deschidea spre un culoar întunecos măturat de o pală de aer: ieşirea. Afară, paznicii zbierau cât îi ţinea gura:

— Stai! Hoţul! Spargere la muzeu!

Samuel o luă pe culoar şi în cele din urmă simţi o clanţă pe peretele din dreapta. Apăsă pe ea: după miros, locul unde se aflau pubelele. Intră răsturnând un căruţ cu mături. Inima lui era ca o tobă care bătea nebuneşte: bum-bum, bum-bum... În ceea ce priveşte restul trupului, se simţea de parcă ar fi trecut un tren peste el!

După trei minute, paznicii se întoarseră aşa cum veniseră, doar că acum gâfâiau din greu: nu puseseră mâna pe omul în negru.

— Eu... eu telefonez la poliţie, spuse cu răsuflarea tăiată unul dintre ei. Tu încearcă să vezi ce-a furat.

Trecură pe culoar fără să arate nici cel mai mic interes pentru pubele. Sam putu atunci să iasă din ascunzătoare şi să străbată ultimii metri care îl despărţeau de libertate. Aer! Coborî repede un mic peron de piatră, depăşi, târându-se pe burtă, o moviliţă de gazon şi alergă fără să se uite în urmă până la prima intersecţie. O luă la întâmplare pe străzi şi nu se opri din goană decât după ce puse mai multe grupuri de case între el şi muzeu.

De-abia în clipa aceea îşi dădu seama că nu mai avea mobilul.

III
Cele şapte monede

Samuel trase obloanele *Librăriei Faulkner* stăpânindu-şi o strâmbătură de durere: cum ridica un braţ, cineva care-i pusese gând rău îi înfigea o secure de pădurar în spate. Era destul de neplăcut... Avusese totuşi noroc, căci dacă nu era loc din trup care să nu-l doară, faţa îi fusese în bună parte cruţată, cu excepţia unei vânătăi mari — care de-acum începuse să se îngălbenească — sub ochiul drept. De-ajuns ca s-o neliniştească pe Bunica şi, în orice caz, să-l bombardeze cu întrebări. De ce, până la urmă, nu dormise la Harold? De ce nu sunase la 11, aşa cum făgăduise? Ce poznă mai făcuse de se-ntorsese în halul ăsta? Etc. Sam o lămurise că se duseseră la nocturna skate-park-ului, că uitaseră de timp şi de ceas, că venise-n nas executând un „boardslide" un pic cam acrobatic. Dar că totul e bine, Bunico, totul e cum nu se poate mai bine!

Mie-mi spui!

A doua zi, de îndată ce putuse să scape, alergase pe strada Barnboïm, mai hotărât ca niciodată să-şi ducă până la capăt ancheta. Şi-n primul rând să descopere ce legătură era între spărgătorul din ajun, tatuajul lui misterios şi moneda pe care o uitase în urma lui. Samuel o făcu pe aceasta din urmă să-i salte pe palmă: o veche monedă uzată şi practic netedă pe care se deslușea încă, de-o parte şi de alta a găurii din mijloc, o formă de U cu capetele mult depărtate.

Destul de asemănătoare, dacă stai să te gândeşti, cu desenul tatuat pe umărul omului în negru. O întâmplare? Desigur că nu.

Samuel se uitase atunci pe Internet să vadă ce înţeles avea simbolul, dar, întrucât nu putuse formula o căutare clară, nu primise răspunsul dorit. Era totuşi convins că trebuia să caute ceva în legătură cu Egiptul antic. Un fel de hieroglifă, de pildă... Or, întâmplarea făcea ca *Librăria Faulkner* să fie destul de bine aprovizionată pe această temă. Avea acum prilejul să scotocească un pic printre cărţi, ceea ce înainte nu se ostenise niciodată să facă. Astfel, putea rămâne pe loc, aşteptând să vadă ce avea să se mai întâmple.

Odată la adăpost de privirile curioase, Sam cercetă cu atenţie rafturile cu lucrări de istorie. Trei etajere erau înţesate cu o mulţime de volume despre Egipt, unul mai gros decât celălalt, dicţionare sau cărţi de artă. După ce bâjbâi puţin, îşi

află fericirea într-o *Enciclopedie a faraonilor* din secolul al XIX-lea. În capitolul intitulat „Panteon egiptean", ciudatul U cu o gaură apărea de fapt ca o pereche de coarne cu un disc solar înscris în interior. Perechea aceasta de coarne slujea ca podoabă mai multor zei sau zeiţe, printre care Isis sau Hathor, care le purtau în chip de bonetă. Lucrarea nu dădea prea multe amănunte, dar Samuel avea dovada că nu se înşelase: Egiptul antic, zeii, soarele, totul se potrivea ca o mănuşă cu piatra sculptată!

Punând la loc enciclopedia, Sam ochi un mic volum cu copertă neagră, care desigur se rătăcise pe-acolo, fiind aşezat greşit. Era vorba despre un roman al cărui autor, şi din motive bine întemeiate, nu-i era deloc necunoscut: William Faulkner, unul dintre cei mai mari scriitori americani ai secolului dinainte. Faulkner... Allan era un fan pătimaş al acestuia. Pentru tatăl său, celebrul romancier era ceea ce era pentru Sam Sidney Crosby, hocheistul cu crosă de aur de la *Oceanici*. Marea lui părere de rău era că nu avea nicio legătură de rudenie cu cel pe care-l numea: „una dintre cele şapte minuni ale literaturii mondiale". În ceea ce priveşte titlul, era cum nu se poate mai potrivit: *Intrusul*. Aşa cum era romanul însuşi în mijlocul raftului de istorie!

Samuel deschise cartea la întâmplare: coperta ascundea de fapt un carnet ale cărui prime pagini fuseseră smulse. Cam vreo cincizeci, dacă stăteai să judeci după resturile de file încă prinse de cotor. Ciudat! O carte care nu era o carte, ci un carnet ale cărui pagini fuseseră desprinse! Mort de curiozitate, continuă să cerceteze blocnotesul: foi albe, iar foi albe şi,

tocmai pe ultima pagină, câteva cuvinte mâzgălite în grabă de tatăl lui, un soi de listă de cumpărături sau una care să-ţi ajute memoria:

Merwoser = 0
Califul Al-Hakim, 1010
$ 1 000 000!
Xerxes, 484 î.H.
Originea deschide calea
V. = 0
Izmit, pe la 1400?
Ispahan 1386.

Apoi, jos de tot, subliniat de două ori:

Bran

Bran, castelul lui Vlad Ţepeş! Aşadar, acolo îl purtaseră paşii pe tatăl său! Se dusese de bună voie, era limpede, pentru că avusese grijă să noteze literă cu literă destinaţia lui în carnet.

Înfierbântat peste măsură, Samuel citi şi reciti cele câteva rânduri, străduindu-se din răsputeri să ghicească înţelesul lor ascuns. Ai fi zis că e vorba de un mesaj codat sau de etapele unei căutări neclare, aruncate de-a valma pe hârtie. Date, nume exotice, cifre... Degeaba îşi spărgea însă capul, nu pricepea nimic.

— La naiba, papa, strigă el în cele din urmă, exasperat, nu puteai să fii şi tu, măcar o dată, ceva mai clar?

— Vorbeşti de unul singur? rosti o voce cunoscută în spatele lui.

Samuel tresări.

— Lili! Tu... tu erai aici?

— Aveam întâlnire, nu? Ţin să-ţi spun că e unsprezece!

— Unsprezece, da! Eram cufundat în gânduri şi... Eşti sigură că nu te-a urmărit nimeni?

— Am intrat pe fereastra dinspre grădină, aşa cum mi-ai cerut în mail. Ce e cu tine? Arăţi ca naiba! Bomba din ziar te-a adus în halul ăsta?

Îi întinse *Tribuna de Sainte-Mary*, gazeta locală, pe care o împăturise în patru ca să-i încapă în buzunarul blugilor. Un titlu mare se lăfăia pe prima pagină: „Ciudata spargere de la muzeul din Sainte-Mary". Samuel citi articolul care nu-i spuse nimic nou faţă de ceea ce ştia şi care, spre marea lui uşurare, nu pomenea nimic despre telefonul mobil. Poate că în timpul încăierării acesta alunecase într-un ungher întunecos unde nu-l dibuise nimeni... „Rămâne problema motivului, încheia jurnalistul. Hoţul sau hoţii s-au străduit din greu pentru ca, până la urmă, să nu se aleagă decât cu nişte monede fără valoare".

— Fără valoare pentru un ziarist de la *Tribuna*, da, mormăi Sam.

— Bine, Sam. Şi acum, poţi să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat de fapt?

Se aşezară pe una dintre canapelele hărăzite să-i facă pe clienţii *Librăriei Faulkner* — atunci când, printr-o minune, erau clienţi! — să se simtă ca acasă şi Samuel îi povesti de-a fir

a păr aventurile lui din ultimele douăsprezece ore. Verișoara lui îl ascultă cu atenție, sorbindu-i vorbele, și clătină cu gravitate din cap când încheie.

— Bănuiești cine-ar putea fi?

— Am o bănuială, da.

— Și anume?

— Ei bine... Îți aduci aminte de descoperirea făcută în timpul acelei expediții în Egipt de acum douăzeci de ani, atunci când tata a descoperit piatra? Mai era un stagiar de vârsta lui care lua parte la săpăturile de la mormântul lui Setni. Din câte am înțeles, stagiarul acela a dispărut și el timp de câteva zile, fără un motiv anume.

— Și atunci?

— Atunci sunt convins că tipul ăla și tata erau împreună când au dat peste piatra sculptată și că au folosit-o amândoi.

— Asta se întâmpla acum douăzeci de ani...

— Da, numai că atunci când tata s-a făcut nevăzut acum trei săptămâni, pe robotul telefonului din librărie era înregistrat un mesaj tare ciudat. O voce metalică, prefăcută poate, spunea: „Allan? Allan, mă auzi? Nu fă pe nebunul, Allan, răspunde, ce naiba!" Apoi, cum nimeni nu ridica receptorul: „OK, să nu zici că nu ți-am spus". Tonul era cât se poate de amenințător.

— Și ce înțelegi de aici?

— Că tipul în chestiune îl căuta pe papa, și desigur nu pentru a-i vinde un aspirator sau o asigurare pe viață. Pe deasupra, îl tutuia...

— Și acest misterios stagiar din Egipt ar fi ieșit acum la lumină?

— Nu-i decât o presupunere, sunt de acord, dar n-am alta mai bună. Tipul ăsta cunoaşte toată povestea încă de la început, şi mai ales s-a slujit deja de piatră. Nu i-a fost greu să facă rost de adresa librăriei şi să ia legătura cu tata, nu crezi? Nici să audă vorbindu-se despre Barnboïm şi să dea o raită prin muzeul din Sainte-Mary. Sau şi mai rău, să mă spioneze.

— Să te spioneze?

— Se împlinesc două săptămâni de când tot trec pe aici, nimic mai simplu să mă descopere şi să mă urmărească!

— De aceea ai tras draperiile? Şi m-ai sfătuit să trec prin grădină?

— Doar ca măsură de prevedere.

— Dar dacă librăria e pusă sub urmărire, atunci de ce mi-ai dat întâlnire aici? Sunt atâtea locuri mai ferite!

Samuel zâmbi stins.

— Pentru că m-am hotărât să plec din nou, fireşte.

— Glumeşti?

— Arăt eu ca unul care se ţine de glume? Trebuie să plec din nou, Lili, şi am nevoie de ajutorul tău...

— Dar credeam că, fără cele şapte monede, n-ai cum să ajungi la tatăl tău! Din câte ştiu eu, nu ai decât patru!

— Patru, da, cu cea de la muzeu. Dar gândeşte-te la Barnboïm. A lăsat o jumătate de duzină de monede la moartea lui. Şi apoi, mai e şi marele preot Setni... Săpând în jurul sarcofagului lui, la Teba, arheologii au dat peste monede care au fost bătute la două sau trei mii de ani după închiderea mormântului. Există chiar şi o discuţie aprinsă în legătură cu acest subiect: cum poţi să găseşti nişte livre bătute la Tours, în Evul

Mediu, într-un mormânt din Antichitate? Or, toate aceste monede din perioade diferite, trebuie să fi fost găsite de Setni undeva! Sunt convins că dacă voi mai călători în timp, voi putea şi eu aduna câteva.

— Aşteaptă, aşteaptă, se înfierbântă Lili. Chiar tu mi-ai spus că, pentru a activa piatra la întoarcere, o să ai nevoie de o monedă. Dacă, în ciuda speranţelor tale, nu reuşeşti să dibui vreuna la faţa locului, cum te mai întorci? Îţi dai seama cât e de riscant? Chiar asta era cât pe-aci să ţi se întâmple la Bruges, nu-i aşa?

— De data asta, îmi voi pregăti întoarcerea. O să pun o monedă de ajutor în scobitura pietrei, cea care face posibilă transportarea lucrurilor. În felul ăsta, orice s-ar întâmpla, voi avea întotdeauna o monedă cu mine şi mă voi putea întoarce. Dacă tu vei avea grijă de Cartea timpului şi te vei concentra puţin, desigur.

Lili încuviinţă, clătinând încet din cap, resemnată. Luă volumul cel gros cu copertă roşie, ce ieşea aproape până la jumătate din sacul de sport al vărului ei, şi îl deschise la întâmplare. Fiecare pagină arăta aceleaşi gravuri ale oraşului Bruges la 1430, cu zidurile lui groase şi cu clopotniţele ascuţite. Cum ar fi putut ea să-l împiedice să plece? Pârându-l bunicilor? În adâncul inimii ei, fata ştia că Samuel n-avea de ales... Şi mai ştia şi că, pentru a se putea întoarce, avea nevoie de cineva din prezent care să se gândească la el cât mai des cu putinţă. Şi asta din pricina cine ştie cărei legături supranaturale, despre care însă habar n-avea. Dar toată povestea asta era încă de pe acum o întreagă nebunie! Or, în cine putea avea Sammy încredere, dacă nu în ea?

— Dacă te foloseşti acolo de moneda ta de ajutor, vei rămâne fără ea, nu-i aşa?

— Da, dar dacă stau şi mă tot frământ aici, în cele din urmă tata va muri. Am nevoie de toate cele şapte monede, Lili, orice-ar fi.

— De acord, spuse ea, hotărându-se foarte repede, du-te să-ţi iei lucrurile, ne vedem jos.

Sam urcă la etaj să se schimbe şi coborî după câteva minute îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi cu o cămaşă de in de culoare crem şi croită cam aiurea. Nu era foarte *fashion* ca ţinută, dar spre deosebire de îmbrăcămintea modernă, veşmintele acestea din vechime îţi îngăduiau să călătoreşti în timp fără să-ţi pierzi hainele.

În ceea ce o priveşte, Lili se afla deja în partea secretă a pivniţei, aceea pe care Allan Faulkner o amenajase în spatele unui perete despărţitor pentru a pune piatra la adăpost. Fata se legăna pe un taburet galben-lămâi, singura pată de culoare ceva mai veselă în acea încăpere posomorâtă, mobilată doar cu un simplu pat de campanie şi luminată de un hârb de veioză.

Văzându-l pe Samuel astfel costumat, Lili izbucni:

— Dacă te-ar întâlni Alicia Todds în noua ta pijama, ar rămâne cu gura căscată!

— Râzi, tu, râzi... Uite, îţi las celelalte două monede.

Îi strecură în mână jetonul de plastic şi moneda cu şarpele negru.

— După plecarea mea, adăugă el, s-o iei şi pe cea de-a treia, aflată lângă piatră. Le pui la loc sigur până la întoarcerea mea, împreună cu Cartea şi carnetul.

— N-ai nicio grijă, îl linişti ea, am început să mă obişnuiesc. Dar şi tu să-mi făgăduieşti că vei fi cu băgare de seamă, da? Ocoleşte mai ales câmpurile de bătălie şi fereşte-te de alchimiştii puşi pe rele. Tatăl tău n-ar avea nimic de câştigat dacă ai rămâne captiv în trecut...

— Jur că aşa voi face, Lili, spuse Sam. La primul viking care-mi iese în cale, fac stânga-mprejur!

Se prefăcea că e cât se poate de sigur pe el, căci la ce i-ar fi folosit să-şi neliniştească verişoara?

— Bun, acum *trebuie* să mă duc acolo..., se încuraja el.

Înaintă spre partea cea mai întunecoasă a taineţei, aceea unde se afla piatra. De-abia se putea desluşi în lumina alburie a pivniţei, o formă vag ovală, înaltă de cincizeci de centimetri, tot ce putea fi mai obişnuit. Îngenunchind în faţa ei, Sam era totodată şi speriat, şi îmboldit să plece. Ispita călătoriei în timp era mai puternică. Simţi atunci cum cele două monede pe care le ţinea în palmă încep să se încingă, încălzite parcă de un curent nevăzut. Procesul se declanşa...

Se hotărî să o pună pe cea de la muzeu în scobitura pentru transport şi să o lipească pe cea cu scriere arabă de centrul soarelui. Aceasta din urmă se potrivi de minune, cu un ţăcănit de-abia auzit — înăuntrul pietrei se afla probabil un magnet puternic sau ceva asemănător. Din inima pietrei începu să urce un bâzâit surd, iar podeaua pivniţei tremură uşor. Samuel se întoarse spre Lili, dar un văl de ceaţă îi acoperea deja ochii şi nu mai deslușea decât conturul siluetei ei. Îşi puse palma pe vârful pietrei şi îşi simţi braţul, iar apoi şi restul trupului, parcă pârjolit.

IV
Păstorul din Delfi

Samuel se trezi încovoiat pe iarba măruntă, cu dureroasa impresie că fusese preschimbat într-o torţă umană şi apoi catapultat în gol cu viteza luminii. Degetele lui, mâinile, mâneca imaculată a cămăşii, nimic din toate acestea, totuşi, nu lăsau să se vadă nici urmă de arsură. *Vei cunoaşte căldura nemuritoare*, spunea pe scurt vechea carte de farmece a alchimistului din Bruges. „Şi, pe deasupra, ţi se va întoarce stomacul pe dos", ar fi putut să adauge autorul, căci Samuel simţea cum cerealele de la micul dejun îi forfotesc în burtă, ferm hotărâte să iasă de acolo. Trase adânc aer în piept şi, cum-necum, reuşi să-şi stăpânească greaţa.

— Ah, iată-te!

Vocea venea din spatele lui şi Sam se întoarse pe cât de repede îi îngădui starea în care se afla.

— Ah, ba nu, nu eşti tu! exclamă vocea, uşor dezamăgită.

La circa zece metri de el, un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu păr negru şi creţ, îl cerceta curios. Era îmbrăcat cu o tunică murdară şi peticită, strânsă la mijloc doar cu o sfoară. Ţinea în mâna dreaptă o bâtă lungă şi noduroasă şi părea să umble de obicei desculţ.

— Eşti băiatul lui? adăugă el încreţindu-şi ochii ca şi cum se muncea din greu să-şi aducă aminte de ceva.

Samuel nu reacţionă imediat. Primul lui gest fu să arunce o privire spre piatra sculptată din apropierea lui.

Din fericire, aceasta era acolo, iar moneda de la muzeu părea un mic rotocol de lumină înăuntrul scobiturii. Sam o luă şi se ridică încet. Simţea că i se învârte capul. Aterizase într-un loc mai degrabă pustiu şi muntos unde, printre stânci, creşteau nişe tufe dese şi încâlcite şi câţiva copăcei piperniciţi. Jos, se zărea marea. Ce mare?

— Ei? Ţi-ai înghiţit limba!

Necunoscutul părea că începe să-şi piardă răbdarea, dar Sam mai avea nevoie de câteva clipe pentru a-şi veni în fire. Auzi nişte behăituri foarte aproape, chiar de cealaltă parte a colinei. Un păstor?

— Iartă-mă, eu..., începu Sam.

Şovăi să continue, surprins de sunetul neobişnuit de cald şi de melodios al cuvintelor în „os" sau în „oi" care îi veneau în chipul cel mai firesc pe vârful limbii. O altă faţă, de neînţeles, a puternicei magii a pietrei sculptate.

— Sunt... sunt un pic cam zăpăcit.

Păstorul îl măsură cu o privire bănuitoare.

— Taică-tu ţi-a zis să vii şi tu, nu-i aşa?

„Tatăl meu, repetă în sinea lui Sam. Mă aflu deci pe vremea lui Vlad Ţepeş."

În ciuda uşoarei ameţeli care nu-l slăbea, făcu doi paşi spre tânăr.

— Tata? Tu... tu l-ai cunoscut pe tata?

— L-am cunoscut doar un pic, şi el a făcut tot ca şi tine, alaltăieri.

Arătă spre piatra sculptată, pe jumătate acoperită de buruieni.

— Poţi atunci să-mi spui unde e?

— Dacă ţi-a zis să vii, trebuie că ştii, nu?

— Ei, da, sigur, încuviinţă cu băgare de seamă Sam. În sfârşit, mai mult sau mai puţin... Ce nu ştiu, este unde se află în clipa de faţă.

Tânărul îşi încrucişă braţele pe piept cu o mutră încăpăţânată.

— Dacă nu ştii, înseamnă că nu ţi-a zis. Dacă nu ţi-a zis, nu eşti băiatul lui. Dacă nu eşti băiatul lui...

Şovăi o clipă înainte de a urma:

— Dă-mi două capete de berbec şi-o să vorbesc cu tine.

— Două capete de berbec! exclamă Sam buimăcit. Dar de unde să am eu două capete de berbec?

— El mi-a dat, două capete de berbec. Dacă tu nu mi le dai, eşti rău. Dacă eşti rău, înseamnă că nu eşti bun. Dacă nu eşti bun, nu vorbesc cu tine.

Samuel îşi dădu atunci seama că băiatul acela mai în vârstă ca el vorbea ca un copil de şapte ani. Fără nicio explicaţie, de altfel, făcu stânga-mprejur şi spălă putina fredonând:

— Da, da, a venit! Oh, ba da, a venit! Avea ceva de făcut, ceva de făcut! Mi-a dat două capete de berbec!

În ciuda faptului că avea picioarele amorţite, Samuel se văzu nevoit să se avânte pe urmele lui.

— Hei! Aşteaptă! Trebuie neapărat să-l găsesc pe tata, e foarte important!

Dar păstorul alerga de mama focului, sărind sprinten peste pietre şi Samuel, care nu era obişnuit să meargă desculţ, îl văzu curând cum se pierde în hăţişuri. Ajuns în vârful colinei, dădu peste o vale în pantă abruptă pe unde păşteau vreo treizeci de capre. Ridicară botul din iarbă când îl văzură pe păstorul lor cum dă năvală peste ele, în vreme ce el continua să cânte:

— Berbeci frumuşei cu bucle frumuşele! El mi i-a dat, căci avea ceva de făcut!

Câinele care păzea turma îl zări la rândul lui pe Sam şi se repezi lătrând în întâmpinarea lui. Samuel îşi încetini mersul strigând mereu:

— Hei! Trebuie să-ţi vorbesc.

Câinele, un dulău miţos cât toate zilele, cu blana roşcată, se opri brusc la un metru de Sam şi începu să mârâie, în timp ce stăpânul lui nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Aha! Argos o să aibă grijă de nemernicul care nu vrea să-mi dea capetele de berbec! Bun câine, Argos, bun câine!

Dar, în ciuda temerilor lui Sam, câinele nu sări pe el să-l sfâşie. Îşi apropie încet nasul, adulmecându-i pulpa, şi când Sam îi întinse mâna în semn de bun venit, i-o linse uşor.

Purtarea păstorului se schimbă cu totul.

— Aha! Bravo! Bun câine! Dacă Argos şi tu sunteţi prieteni, pesemne că nu eşti rău! Poate că nu eşti fiul tatălui tău, dar nici rău nu eşti! Bun băiat, Argos!

Samuel putu deci să coboare liniştit panta însoţit de Argos, care dădea vesel din coadă. Totul era atât de încurcat... Aerul era blând, cerul albastru şi senin, caprele începuseră să pască şi scena părea desprinsă dintr-o baladă într-o zi de primăvară. Atât doar că Samuel habar n-avea în ce parte a lumii se afla şi, mai ales, în ce epocă.

Ajuns lângă turmă, păstorul îşi desfăcu braţele şi îi strânse mâna cu putere, ca şi cum se regăseau după ani lungi de când nu se mai văzuseră.

— Mă cheamă Metaxos şi nu eram sigur că vii ca prieten. Dar Argos ştia, nu-i aşa? Vino cu mine, îţi voi da lapte şi miere şi vom împărţi bordeiul. Da? Poate că ai venit să cauţi ceva, nu? Şi poate că apoi...

Îi străluceau ochii şi Sam era pe cale să-şi spună că nu făcuse cine ştie ce scofală, străbătând atâtea secole la rând, pentru a da peste prostul satului! Metaxos îi amintea de un cerşetor cu care se întâlnise de mai multe ori pe strada Barnboïm şi care, după cum îi tuna lui, ba îi ocăra pe trecători, ba încerca să-i îmbrăţişeze. Într-o bună zi îl săltase poliţia şi nimeni nu-l mai văzuse de atunci. O poveste îngrozitoare.

— Îmi caut tatăl. Ştii cumva unde este?

— Tatăl tău? repetă întrebător păstorul, cu un zâmbet larg. Şi dacă nu e tatăl tău? Fiindcă dacă era tatăl tău, ţi-ar fi spus unde e.

— Vlad Ţepeş, insistă Sam. Numele ăsta îţi spune ceva?

— *Vladţepeş*? Ce nume ciudat! Oricum, nu e un nume de pe-aici. Şi ţie, ţie cum îţi zice? Eu ţi-am spus cum îmi zice, trebuie să-mi spui şi tu.

— Păi, Sam...

Răspunsul lui păru să-l umple de bucurie.

— Aha! Sam! Sam al pietrei! Samos, da, ca să vezi, Samos! Ţi-e foame, Samos? Vino cu mine la bordei, ţi-am zis, o să-ţi dau lapte şi miere!

Fără să-i lase lui Sam răgazul să se dezmeticească, îşi vârî degetele în gură şi-şi fluieră caprele, după care începu să le gonească spre capătul văii, răcnind cuvinte de neînţeles.

— Oldiloi! Oldiloi, hei! Oldiloi.

Argos se învârtea în jurul turmei lătrând şi toată acea mică lume coborî la vale cu o viteză ameţitoare. Erau cu toţii într-o ureche, Metaxos, Argos, caprele, iezii!

În câteva secunde, Samuel rămase din nou mult în urmă, nevoit să-şi julească tălpile pe pietrele ascuţite ca să nu se piardă de ei. După zece minute de cros istovitor, ajunse la marginea unei păduri de măslini lângă care era ridicată un fel de colibă de lemn rudimentară. Caprele se răspândiseră printre arbori, iar Metaxos aprindea focul. Nu se mai zărea nicio altă locuinţă.

— Unde erai, Samos? îl luă la rost păstorul. Credeam că ai intrat înapoi în piatra ta!

— Păi, gâfâi Sam, mergi un pic cam repede pentru mine.

— Aha! Aşa e! Sunt cel mai bun dintre păstorii din Delfi! O spun şi ei, cei de jos: Metaxos e iute ca vântul.

Delfi, se gândi Sam. Numele ăsta parcă îi amintea de ceva, dar de ce anume? Îşi făgădui ca anul viitor să fie mai atent la ora de istorie.

Tânărul păstor îşi şterse mâinile înnegrite de cărbunele de lemn şi îşi măsură oaspetele din creştet până-n tălpi.

— De fapt, n-ai adus nimic cu tine, aşa-i?

— N-am adus nimic?

Metaxos clătină din cap, întristându-se dintr-odată.

— E limpede, nu ştii destule ca să fii băiatul lui! De ce-ai mai venit, dacă n-ai adus nimic?

— Am venit după el! După tata! Ţi-am zis doar!

— Avea straie la fel ca tine, însă era de trei ori mai mare ca tine, o, da! Ştii că eu n-am tată?

— Îmi pare rău...

Dar păstorul îşi depănă mai departe gândurile, întunecându-se la chip:

— N-am nici mamă. Nu, n-am mamă.

— Nici eu... şi eu am rămas fără mamă, mărturisi Sam, din ce în ce mai disperat că nu izbuteşte să afle nimic despre Allan Faulkner.

— Ţi-ai pierdut mama? Cum?

— Ei bine...

Era greu să-i explice că mama lui avusese un accident de automobil cu trei ani în urmă şi că murise în urma rănilor pe care le căpătase după ce maşina făcuse mai multe tumbe pe marginea drumului.

Mai ales dacă, după cum presimţea, debarcase într-o epocă în care poate roata încă nu fusese inventată! Aşa că maşina...

— A căzut din vârful unui deal. Un deal cam ca ăsta.

— Pe Apollo! exclamă tânărul, îngrozit. Dealurile sunt făcute ca să culegi flori şi să duci turmele la păscut! Nu ca să mori! Durerea ta trebuie să fie foarte mare, Samos! La mine nu e la fel, eu nici măcar nu ştiu pe cine să plâng: nu mi-am văzut niciodată părinţii. Am fost lăsat în a douăsprezecea zi a lunii Bysios pe treptele marelului templu. Preoţii au fost cei care m-au ridicat de acolo...

Preoţii, templul, Apollo... Samuel se afla undeva prin Antichitate. Păcat că nu reuşise niciodată să-i deosebească pe zeii greci de zeii romani...

— Dar se pare că nu sunt făcut să trăiesc la oraş, şopti Metaxos. Aşa mi-au zis şi preoţii: sunt la fel ca animalele mele. Am nevoie de cer, de iarbă şi de câinele meu. Dar sunt un bun păstor, asta da! Cel mai bun din Delfi! Iar cele mai frumoase capre le păstrez întotdeauna pentru templu.

Samuel simţi cum urcă în el un val de milă. Metaxos nu era nebun: era nesfârşit de singur.

— Trebuie să-l găsesc pe tata, şopti foarte încet Sam.

Brusc, păstorul păru să înţeleagă.

— Aşa e, Samos, trebuie să-ţi găseşti tatăl. Ai rămas deja fără mamă, aşa că... Hai, vino în colibă.

Înşfăcă o creangă din mijlocul flăcărilor şi aprinse o mică lampă de lut ars de lângă uşă. Pătrunseră în modesta construcţie făcută din rămuriş şi dintr-un soi de bârne grosolane. Erau cu totul două încăperi, una în mijlocul căreia se afla un cămin de piatră, iar cealaltă în care păstorul îl lămuri că lega animalele bolnave sau pe cale să fete. Dacă mătuşa Evelyn ar fi trecut pe-acolo, cu siguranţă că şi-ar fi scos deodorantul:

mirosul din partea locului era destul de asemănător cu cel din cuşca maimuţelor de la grădina zoologică din Sainte-Mary.

În spate de tot, Metaxos lumină un morman de lucruri care, la prima vedere, păreau adunate dintr-o groapă de gunoi — scoici, bucăţi de fier răsucite, zdrenţe... dar la care părea să ţină foarte mult.

— Aici îmi ţin comorile! Priveşte!

Se aplecă şi trase din grămadă nişte aşchii ascuţite dintr-un material dur şi verde.

— Vezi, Samos? Pe-astea mi le-a lăsat tatăl tău! Da, da, tatăl tău!

Samuel le trase mai la lumină: plastic, după câte se părea. Bucăţi de plastic verde.

— Erau multe?

— Multe... Nu am eu degete la mâini câte erau! Mai târziu, când s-a întors aici, le-a strivit pe toate, le-a călcat în picioare. Şi ceramica lui era acolo, zăcea peste tot. Dar l-am văzut cum făcea, o, da, am văzut totul! Chiar şi ceea ce nu trebuia să văd!

— Şi ce-ai văzut, Metaxos? Mie poţi să-mi spui.

Trăsăturile păstorului se înăspriră.

— Nu, nu, trebuie să-mi ţin gura, am făgăduit. Mut ca moartea, de nu...

Aruncă o privire afară, de parcă s-ar fi temut să nu-l vadă cineva. Apoi arătă din nou spre bucăţile de plastic.

— Dar astea pot să ţi le arăt, Samos, nu-i aşa? Nu e acelaşi lucru, nu?

— Este lucrul pe care l-a adus tata cu el, din piatră, aşa e?

— Da, da, eşti cu adevărat fiul lui, dacă ştii asta. A sosit cu lucrul ăsta verde!

— Şi mai avea şi altceva?

Metaxos şovăi, apoi, cu privirea lui bănuitoare aţintită mereu asupra măslinilor de afară, îşi afundă mâna în talmeş-balmeşul de hârburi. Scoase de acolo un soi de tijă de metal pe care i-o întinse cu un soi de respect.

— Am auzit bine zgomotul, să ştii. O, da, cu amândouă urechile! Un asemenea zgomot nu putea veni decât de la zei, poţi să fii sigur de asta!

Samuel făcu lucrul să se răsucească în scobitura palmei lui. Un burghiu, un burghiu de maşină de găurit... Un model fără fir, probabil. Care, odată încărcată, nu avea nevoie de electricitate. Ce naiba voise să facă tatăl lui în lumea asta cu o maşină de găurit?

— Ţi-a dat cele două capete de berbec ca să-ţi ţii gura, nu-i aşa?

Metaxos îşi duse mâna la gură ca şi cum nu avea voie să răspundă. Nu putea să fie mai clar.

— Şi lucrul acela verde pe care ţi l-a adus făcea atâta zgomot? Ai... Ai mai păstrat ceva de la tata?

Păstorul întoarse pe furiş privirea spre partea cealaltă a încăperii. Pe un cufăr de lemn foarte vătămat — ca scăpat dintr-un naufragiu — îşi spuse Sam — se afla un soi de păpuşă îmbrăcată în cenuşiu. Samuel luă lampa şi se apropie de ea. Era vorba de fapt despre o statuie din lut ars, înaltă cam de cincisprezece centimetri, cu forme aproximativ feminine — aducând mai degrabă cu o luptătoare de catch totuşi, bine dezvoltată — şi cu chipul de-abia schiţat.

— Eu am sculptat-o, declară cu mândrie Metaxos.

— Este... este foarte frumoasă, te felicit. E o femeie?

— Oh, da, dar este mai mult decât o femeie, este mama mea!

— Mama ta? Credeam că părinţii tăi te-au părăsit!

— Este noua mea mamă, da, cea care mă apără şi mă ocroteşte. Am încercat de câteva ori să mă duc s-o văd, dar n-am de-a-devăratelea dreptul... Argus are grijă de animale când eu nu sunt aici...

Vorbele lui erau din ce în ce mai fără şir, ca şi cum „mama din Delfi" îl făcea să-şi piardă cumpătul.

— Şi cum o cheamă?

— Nu o cheamă... în sfârşit, nu pe numele ei. Este oracolul, înţelegi?

— Oracolul?

— N-ai auzit de oracol, Samos? De oracolul din Delfi? Tatăl tău ştia de el.

— Da, oracolul, firește, o-ntoarse Samuel, fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce era vorba. Doar că sunt puţin surprins. Oracolul nu este fitecine!

— Aici ai mare dreptate! Dar este adevărat că mă iubeşte mult. Iar tunica asta, adăugă el, mângâind statueta, a cioplit-o chiar tatăl tău. Se vede că se pricepe, nu-i aşa?

Allan ştiuse desigur cum să găsească mijlocul de a-l îmblânzi pe păstor — pe lângă cele două capete de berbec pe care le dibuise Dumnezeu ştie unde, căci, sincer vorbind, cine se plimbă prin timp cu capete de berbec la el?

— Poţi s-o iei dacă vrei, adăugă Metaxos, va fi bună şi pentru tine.

Samuel prinse cu grijă în mâini micul personaj cu forme bombate. Veșmântul pe care îl purta era croit dintr-un in grosolan, foarte asemănător cu cel pe care îl purta el însuși. Un indiciu în plus. Întorcând oracolul, băgă de seamă că țesătura era împodobită cu linii și puncte.

— Tata le-a desenat.

— O, da, este îndemânatic, foarte îndemânatic. Vrei să-ți arăt?

Desfăcu nodul care menținea tunica pe spatele statuii și i-o întinse lui Sam. Odată dezdoită, tunica era un fel de coală format A4 cu găuri pentru cap și brațe. Un șir de pătrate mici era schițat cu creionul, cu puncte și litere pe care Sam nu reușea să le descifreze.

— Știi ce înseamnă?

— O, nu, nu știu să citesc. Preoții au încercat odată să mă învețe, s-au străduit, dar...

Ai fi zis că sunt case aliniate unele după altele cu săgeți și indicații de neînțeles. Da, probabil că era vorba despre un plan, cu repere, cam ca niște nume de străzi. Samuel se pregătea să întrebe dacă în Delfi exista un astfel de cartier, când Argos începu să latre furios. Metaxos țâșni spre ușă: un grup de bărbați înarmați cu ciomege suia cu greu spre colibă.

— Metaxos! Hei, Metaxos! Ești acolo? Nu-ți fie frică, băiete, n-o să-ți facem niciun rău! Vrem să-ți punem câteva întrebări...

— Este preabunul preot, îi șopti tânărul, a venit să mă caute! Crede că... crede că...

Tremura ca varga şi nu era în stare să-şi ducă fraza până la capăt.

— Ce crede? încercă să-l descoasă Sam.

Dar păstorul se mulţumi să se retragă în fundul colibei în vreme ce grupul se apropia.

— Hei, Metaxos! Ştim că eşti acolo! Ca şi animalele tale şi câinele tău! Nu fi copil!

Samuel socoti că ar fi mai potrivit din partea lui să le arate că se afla şi el acolo, iar ciobanul nu era singur.

— E aici, nu se ascunde!

Cam jumătate de duzină de bărbaţi, toţi bărboşi şi arşi de soare, îmbrăcaţi în acelaşi soi de tunică pe care o purta Metaxos — doar că ale lor erau curate — străbăteau pădurea de măslini. Cel mai în vârstă, ale cărui plete albe se revărsau pe umeri, era fără îndoială „preabunul preot". Înaintă până la uşă, cântărindu-l din priviri pe Sam.

— Tu cine eşti?

— Un prieten al lui Metaxos. Vine şi el.

— Nu te-am văzut niciodată pe-aici, cum te cheamă?

— El este Samos, grăi păstorul, arătându-se dintr-odată. Un prieten al prietenilor mei, o, da! Samos din Samos.

— Samos din Samos? repetă întrebător bătrânul. Părinţii tăi nu aveau deloc imaginaţie! Dar eu vreau să vorbesc cu Metaxos. Apropie-te, băiete.

Părea supărat de ceva, iar pe chipul celorlalţi se citea nemulţumirea. Preotul îşi aşeză mâna pe umărul păstorului, care îşi lăsă ochii în pământ.

— Metaxos, ai fost în oraş acum trei zile?

Tânărul îşi privea ţintă picioarele goale, clătinându-se uşor din faţă în spate.

— Metaxos, este foarte important să ştiu asta. Ai fost în oraş acum trei zile?

Tăcerea păstorului părea că o să ţină veşnic. Se auzea doar bâzâitul insectelor, caprele care păşteau puţin mai încolo şi gâfâitul uşor al lui Argos, lungit sub un copac.

— Cred că ai avut dreptate, Lydias, oftă bătrânul. Se afla probabil la Delfi în ziua cu pricina.

— Bineînţeles că am avut dreptate, se răţoi un bărbat mărunţel şi oacheş. L-am văzut cu ochii mei, dădea târcoale comoarei atenienilor şi...

Metaxos se lăsă brusc în jos şi încercă să o şteargă englezeşte furişându-se pe lângă ei. Dar toată lumea se aruncă în acelaşi timp asupra lui şi în scurt timp fu înconjurat şi culcat la pământ.

— N-am făcut nimic, preabunule preot! strigă el în vreme ce doi din grup îl ridicau şi îl ţineau zdravăn! Sunt un păstor de treabă!

— Vedeţi! exclamă Lydias. A încercat să scape cu fuga! Iată dovada!

— Metaxos, reluă preotul străduindu-se să nu-şi iasă din fire. Metaxos, ascultă-mă şi nu te mai smiorcăi. Tu eşti cel care a furat Buricul pământului din vistieria atenienilor? Da sau nu? Metaxos, spune-mi adevărul, e singura ta scăpare!

Păstorul îl privi cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— N-am făcut nimic, preabunule preot! Jur că nu am făcut nimic!

Preotul avu un gest de ciudă.

— Negreşit, arhontele va vrea să-i interogheze. Asta e, trebuie să-i ducem la închisoarea din Delfi.

V
Străinul

Oraşul Delfi era un cuib falnic de vulturi aşezat în creierul unor munţi plini de măreţie, o perlă într-un sipet de stâncă. Descoperindu-l brusc, în clipa în care trecu de cotul pe care îl făcea drumul ce străbătea valea învecinată, Samuel simţi că i se taie răsuflarea: pâlcuri de case cu acoperişul de cărămidă se strângeau în jurul unor construcţii strălucitoare ale căror largi frontoane triunghiulare răsfrângeau lumina soarelui. Surpriza era cu atât mai mare, întrucât oraşul părea rătăcit într-un tărâm al piscurilor şi al prăpăstiilor: niciun sat în jur, nicio formă, doar piatra sfârtecată şi cerul.

Dar dacă Delfi era izolat, asta nu însemna că era pustiu: o mulţime deasă se înghesuia pe străzi şi drumeagul presărat cu argilă colorată ce şerpuia la picioarele lui era înţesat de brişte cu două roţi şi de pelerini. După trei sferturi de oră de mers în tăcere, cei doi prizonieri fură duşi sub escortă într-o clădire

străjuită de lăncieri. Îi conduseră într-o încăpere îndepărtată, fără ferestre şi nemobilată, doar cu câteva rogojini aşternute pe jos.

— Mă duc să-l caut pe arhonte, le spuse preotul. Gândiţi-vă bine ce îi veţi spune.

Închise uşa, iar cei doi tineri rămaseră cufundaţi în beznă. Metaxos se cuibări într-un colţ trăgându-şi nasul, iar Samuel se lăsă să alunece la pământ, ghemuindu-se pe una dintre rogojini. Acum ştia unde se află, în Grecia. Atena, Apollo, tunicile, templele, coloanele, toate astea se legau între ele. Dar în ce secol? Mister... Delfi era probabil un fel de sanctuar unde grecii veneau să consulte oracolul pentru ca acesta să le încredinţeze părerea lui în legătură cu diverse probleme — un fel de *Matrix*, dar în versiune originală. Cel puţin asta dedusese Samuel dintr-o conversaţie purtată la porţile oraşului, când preotul îi descrisese unui soldat cocoţat pe un măgar cum trebuia să se adreseze Pitiei şi ce formalităţi trebuia să îndeplinească înainte. Pitia, oracolul, chiar dacă Sam habar n-avea ce înseamnă, toate sunau greceşte.

Lucrul cel mai important nu era însă acesta. Lucrul cel mai important îl privea pe tatăl lui. Allan venise aici. *Mai mult, sosise la Delfi acum trei zile.* Trei zile petrecute la Delfi, desigur, ceea ce, dacă stăteai să te gândeşti bine, nu însemna mare lucru: tatăl lui putuse efectua această călătorie cu mai multe luni înainte, într-o primă fază. N-avea nicio importanţă, atârnase de un fir de păr ca Sam să-l întâlnească astăzi. Dacă, din fericire, s-ar fi întâmplat această minune, odată trecută prima secundă de uluială, ar fi căzut unul în braţele celuilalt, ar fi

vărsat câteva lacrimi, apoi, după ce şi-ar fi venit în fire, risipindu-se emoţia regăsirii, ar fi dibuit un colţ liniştit — în faţa colibei lui Metaxos, de pildă — pentru a-şi împărtăşi aventurile prin care trecuseră. Allan i-ar fi explicat ce motiv important îl adusese la Delfi, iar Sam l-ar fi avertizat în legătură cu pericolele care îl pândesc la castelul Bran. Ar fi hotărât amândoi că lucrul cel mai bun pe care îl aveau de făcut era să se întoarcă în prezent şi ar fi ajuns înapoi în Sainte-Mary fără să întâmpine nicio piedică. Înapoi la linia de plecare şi înapoi la viaţa normală!

În realitate, desigur, lucrurile nu se desfăşuraseră astfel... Totuşi, trecerea lui Allan prin Delfi deschidea noi perspective. Şi dacă, în cursul acestor deplasări prin timp, Sam s-ar fi putut întâlni într-adevăr cu tatăl lui? N-ar mai fi fost nevoit să alerge după cele şapte monede şi să-şi rişte viaţa în Valahia! Ar fi fost de ajuns să-i împărtăşească locul unde ar fi urmat să se întâlnească. O dovadă în plus că Sam făcuse bine folosindu-se de piatră...

Dar mai era şi o veste proastă. Aceasta se numea: Buricul pământului. Samuel nu ştia exact despre ce era vorba, dar îşi amintea foarte bine vorbele unuia dintre paznicii de la Muzeul din Sainte-Mary, spuse cu o seară mai înainte: „Ai văzut în ziar drăcovenia pe care au vândut-o la licitaţie la Londra? Buricul pământului sau cam aşa ceva? Zece milioane de dolari americani în mai puţin de zece minute! De unde să scoată muzeul nostru atâta bănet?"

Aşadar, Buricul pământului fusese furat de curând de la Delfi şi vândut tot de curând — după câteva mii de ani totuşi —

în Anglia. Între cele două întâmplări, tatăl său... Tatăl său, care sosise aici înarmat cu o maşină de găurit. Tatăl său, pe care Metaxos îl surprinsese săvârşind un lucru atât de urât, încât nu cuteza să i-l povestească. Tatăl său, care nu se mulţumea probabil să pornească la vânătoare de cărţi, ci râvnea şi la lucruri de preţ. Doar dacă... doar dacă nu exista şi un alt motiv...

— Samos! Samos, şopti Metaxos, mai eşti aici?

— Firește că sunt aici, răspunse Sam.

— Samos, mi-e frică. O să mă omoare...

— Nu spune prostii, vor doar să ştie unde se află acum Buricul pământului. La urma urmei, ai putea să-mi spui şi mie cum arată...

— Ştii mai puţin decât tatăl tău, remarcă Metaxos. El, cel puţin...

— Bine, bine, îl întrerupse Sam, ştiu mai puţin decât tata, am priceput. Explică-mi doar ce este, dacă eşti bun.

— Piatra asta e cea care arată unde se află mijlocul a tot ceea ce este, Sam. Când Zeus a vrut să ştie unde era centrul lumii, a slobozit doi vulturi de la fiecare capăt al Pământului. Cei doi vulturi s-au întâlnit deasupra oraşului Delfi, au dat drumul pietrei şi aşa s-a aflat că Delfi este Buricul pământului!

— Şi piatra asta, unde se găsea de fapt?

— Cea adevărată e în templul lui Apollo. Dar atenienii şi-au sculptat propria lor piatră şi au acoperit-o cu aur. Trebuiau s-o dăruiască zeului pentru marea sărbătoare şi până atunci au pus-o la păstrare în vistieria lor. De acolo, tatăl tău...

Îşi trase şi mai şi nasul şi Sam căută instinctiv o batistă în buzunar. Găsi doar moneda de la muzeu şi veşmântul de păpuşă al statuetei.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat acum trei zile, Metaxos? Dacă tatăl meu ţi-a încredinţat cumva ceva? Ce avea de gând să facă tata cu Buricul pământului sau cum îi mai spune?

— Nu, nu! se împotrivi păstorul. Dacă vorbesc, nu voi mai putea merge niciodată pe colină, niciodată! Nu-mi voi mai vedea niciodată caprele, nici câinele! Nu pot să vorbesc despre tatăl tău, asta nu!

Uşa se deschise dintr-o smucitură.

— Isprăviţi cu gemetele astea! Şi haideţi amândoi, a sosit arhontele.

Lăncierul îi conduse până într-o odaie ovală al cărei tavan era în formă de cupolă. Un bărbat durduliu cu obrajii rumeni stătea aşezat la o masă de marmură, cu braţul drept ducându-se şi întorcându-se mecanic de la gura lui la o fructieră plină ochi cu ciorchini mari de struguri. În spatele lui, preotul se învârtea nervos de colo-colo.

— Ah! exclamă el, văzându-i apropiindu-se. Ei, Metaxos, te-ai gândit bine? Dacă tu eşti hoţul, băiete, cel mai bine ar fi să mărturiseşti pe loc, ca să putem găsi cât mai repede Buricul pământului.

Păstorul căzu în genunchi, implorând.

— Nu sunt eu, preabunule părinte! Pe Apollo şi pe Hermes, nu sunt eu!

— Atunci cine e? se enervă bătrânul. Mai multe persoane te-au văzut dând târcoale vistieriei în acea zi. Apoi, ieşind din

oraş şi strângând ceva în braţe. Poţi să-mi spui ce cărai cu atâta grijă?

— Nu... nu, bolborosi Metaxos. Eu... eu...

Dar nu reuşi să rostească nimic care să aibă vreo noimă.

— Îţi dai seama ce-am făcut pentru tine în toţi aceşti ani? explodă bătrânul. Cine te-a cules de pe drumuri când erai doar un plod orăcăind pe treptele de jos ale templului? Cine te-a crescut şi te-a hrănit, cine ţi-a dat turma? Şi aşa ne mulţumeşti? Jefuind comoara celor mai buni aliaţi ai noştri?

Îl prinse de subsuoară pentru a-l sili să se ridice.

— Ştii ce se va întâmpla, Metaxos, dacă nu vom găsi Buricul pământului? Atenienii îşi vor lua comoara şi vor părăsi oraşul în mai puţin de trei luni. Şi în urma lor, tebanii, beoţienii, corintenii. Apoi toţi ceilalţi. Delfi va rămâne pustiu, oracolul va amuţi, iar tu nu vei mai avea altceva de făcut decât să-ţi laşi turma să pască printre ruine!

— Preabunule preot... preabunule preot... Nu mă omorî, n-am făcut nimic.

— Cine este băiatul acesta care-l însoţeşte, interveni arhontele fără să contenească să înghită boabele de strugure unul după altul.

— Un prieten al lui Metaxos, răspunse preotul. Samos din Samos, cred. Erau amândoi în colibă când i-am înhăţat.

— Ştie ceva?

— Metaxos spune că a sosit de-abia în dimineaţa asta.

— Este adevărat, Samos din Samos? întrebă arhontele fără să ridice ochii.

— Este adevărat, zise Sam cu o voce pe care şi-ar fi dorit-o mai sigură.

— Şi nu ştii nimic?

Samuel îşi luă inima în dinţi. Era riscant, dar nu avea altă soluţie dacă voia să iasă repede din încurcătură.

— Cred că Metaxos a descoperit ceva şi că i s-a făcut foarte frică, spuse el pe nerăsuflate.

— Nu, Samos! protestă păstorul! Taci, sau nu mă voi mai întoarce niciodată pe dealurile mele.

Fără să-l asculte, Sam dădu la iveală veşmântul de păpuşă pe care-l avea în buzunar.

— Venind spre Delfi, Metaxos a găsit asta pe drum.

Pentru prima oară, arhontele catadicsi să se uite la el.

— Despre ce este vorba?

— Un fel de plan, cred.

La un semn din cap, una dintre străji înaintă pentru a duce bucata de ţesătură la masa de marmură. Arhontele o cercetă cu de-amănuntul, sugându-şi dinţii zgomotos, de parcă i-ar fi rămas ceva între ei. Foarte elegant... În cele din urmă, scuipă o sămânţă înainte de a lua cuvântul.

— Este un plan al oraşului, într-adevăr. Mai curând, o schiţă... Sunt şi cuvinte: *teatru, templu, comoara atenienilor.* Aceasta din urmă este însemnată cu o cruce. Spui că Metaxos a găsit asta pe drumul spre Delfi?

Samuel făcu un semn afirmativ.

— Şi dacă, în loc s-o ridice de pe jos, a desenat-o chiar el?

Preotul care se apropiase clătină negativ din cap.

— Cu neputinţă. N-am izbutit niciodată să-l învăţăm pe Metaxos să citească. Şi cu atât mai puţin, să scrie, fireşte. Mai mult, după felul în care arată, literele astea te trimit mai degrabă cu gândul la greaca scrisă în cetăţile îndepărtate.

— Cetăţi mai îndepărtate decât insula Samos? întrebă arhontele, aruncând o privire bănuitoare spre Sam.

— Mult mai îndepărtate, da.

— Hoţul ar putea fi aşadar un străin, nu?

— După câte se pare. De altfel, Metaxos n-avea deloc nevoie de un desen ca să se ducă la comoara atenienilor: şi-a petrecut toată copilăria în acel cartier!

— Asta aşa e! încuviinţă arhontele. În cazul ăsta... Spune-mi, Samos din Samos, bănuieşti cumva ce ar fi putut să-l înspăimânte în asemenea hal pe prietenul tău?

Samuel îşi drese glasul cu grijă. Trebuia să născocească o minciună îndeajuns de convingătoare şi, în acelaşi timp, să se ferească să fie contrazis de Metaxos. Grea treabă...

Îl fixă intens pe păstor, ca pentru a-i transmite gândurile sale: „Ai încredere în mine, tipule! Repetă totul întocmai!"

— După câte mi-a spus, începu el, Metaxos s-a dus la comoara atenienilor când a început să aibă bănuieli în legătură cu ceea ce arăta planul. Dar odată ajuns acolo, cineva i-a sărit în spate şi l-a ameninţat că-l omoară dacă suflă cumva vreo vorbă.

— Cineva? Ai văzut pe cineva la comoara atenienilor, Metaxos?

Păstorul holba nişte ochi buimaci, de parcă în clipa aceea mintea sa nu era în stare să judece nimic. Arhontele se ridică de la masă cu braţul ridicat, gata să îl lovească.

— Tu l-ai văzut pe hoţ? Poţi să ne spui cum arată? Vorbeşte!

— Era un bărbat, strigă Sam, pentru a-i opri gestul. Cam la vreo cincizeci de ani, cu părul scurt şi cărunt, bărbie pătrată şi ochi albaştri.

Descrierea îi venise dintr-odată. Era îndeajuns de îndepărtată de portretul tatălui său, pentru ca acesta să nu aibă prea multe necazuri dacă s-ar fi întors vreodată pe aceste meleaguri.

— Metaxos n-a putut să-mi spună mai mult, căci totul s-a întâmplat foarte repede, adăugă el. Cred că celălalt avea un cuţit şi era cât pe-aci să-l rănească.

— Este adevărat? întrebă arhontele, cu pumnul la câţiva centimetri de obrazul păstorului. Străinul acesta te-a atacat pe neaşteptate?

A fost nevoie de câteva secunde pentru ca privirea lui Metaxos să se însufleţească din nou. Încuviinţă anevoie:

— Da, străinul era... pe el l-am văzut.

— Şi de ce te-ai încăpăţânat să nu vorbeşti? Am pierdut un timp preţios!

— Mi-a... mi-a fost frică. Cuţitul străinului, da.

Samuel respiră adânc: Apollo şi Hermes fuseseră de partea lui.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Păi... După... după ce am plecat de la oracol, murmură păstorul, ca aflat sub efectul unui drog puternic.

Arhontele se dădu înapoi şi preotul schiţă un zâmbet:

— Lucrurile par să stea chiar aşa. Broasca de la uşa din spatele clădirii a fost spartă cam atunci, în momentul când s-au schimbat străjile. Hoţului i-au fost de ajuns câteva clipe pentru a pătrunde în vistierie şi a pune mâna pe Buricul pământului.

— Fără să ştim de altfel cum a reuşit să sfărâme zăvorul, remarcă arhontele, întinzând braţul pentru a mai lua un ciorchine. De fapt, nimic nu ne dovedeşte că, în ciuda spuselor sale, Metaxos n-a fost complicele străinului. Or, atenienii nu se vor mulţumi să li se spună că e un biet nătâng. Vor vrea dovezi ale nevinovăţiei sale sau vor cere să fie pedepsit.

Metaxos începu din nou să geamă încet, ca un câine certat pe nedrept de stăpânii săi.

— Ar putea exista un mijloc de a aduce această dovadă, sugeră preotul. O dovadă pe care nici chiar atenienii n-ar putea s-o respingă.

— Te ascult.

— Dacă într-adevăr băiatul acesta n-are niciun amestec, declară el, oracolul ar putea să-l dezvinovăţească; în caz contrar...

VI
Oracolul

Să ajungi până la oracol nu era deloc simplu. Era mai întâi mulţimea care se îmbulzea în rânduri strânse la baza templului, în mijlocul unei alei înconjurate de trofee: vase şi scuturi înalte de doi metri, stâlpi albi cu înscripţii, statuia aurită a unui leu, un palmier din bronz care adăpostea în frunzişul lui o cucuvea de un roşu-aprins etc. Ai fi putut crede că e o cohortă de figuranţi ce aşteptau turnarea unei scene de cult din *Ulyse contra Hercule.*

Dată fiind aglomeraţia de la faţa locului, sosirea lui Sam şi a lui Metaxos, înconjuraţi de arhonte, de preot şi de două străji, nu trecu neobservată.

— Nu împingeţi! se răsti un bărbat din gloată.

— În numele lui Apollo, se indignă vecinul lui, n-aveţi niciun drept să treceţi înaintea noastră!

— De două ceasuri batem pasul pe loc, întări primul. Există o ordine de trecere şi...

— El e arhontele! Ţine-ţi gura! îl repezi o femeie.

Înaintară astfel pe calea sacră, croindu-şi cum putură un drum printre credincioşii care bombăneau — desigur, organizatorii uitaseră să prevadă o modalitate de acces pentru *VIP*-uri.

Ajunşi pe primele trepte ale templului, preotul se aplecă la urechea lui Sam:

— Cei doi bărbaţi cu căştile în mână, de acolo, sunt atenieni. Se află aici pentru a ne supraveghea, aşa că ai grijă ce spui, altfel, Metaxos va plăti pentru vorbele tale. Ţine, să-i dai la intrare, ca ofrandă.

Îi strecură în palmă două monede de bronz. Nu erau găurite, dar Samuel nu-şi putu stăpâni o tresărire: fiecare avea bătut pe ele un cap de berbec cu coarne lungi şi încovoiate. Cele două capete de berbec! Asta-i dăduse Allan Faulkner lui Metaxos pentru a-i cumpăra tăcerea — două monede din partea locului, pur şi simplu.

— Trebuie să le vorbesc, spuse arhontele.

Porni spre cei doi reprezentanţi ai Atenei, în vreme ce, în partea stângă, doi slujitori ai templului stropeau cu apă o capră, pândindu-i reacţiile pentru a şti dacă puteau primi sau nu noi vizitatori. Animalul se scutură cu putere şi semnul păru a fi unul de încuviinţare, căci fură îndemnaţi să se apropie. Unul dintre slujitori îl recunoscu pe preot şi se repezi în întâmpinarea lui:

— Măria Voastră, stăpâne! Ah, dacă am fi ştiut! Poftiţi pe aici, o să...

— Nu, Selemonos, important e să facem totul cum se cuvine. Suntem priviţi, adăugă el, uitându-se în direcţia atenienilor.

Slujitorul îi urmări mişcarea ochilor şi păru să înţeleagă.

— Ah, atunci... Ei bine, dacă vreţi să vă daţi obolul...

Era din pricină că zărise capra? Metaxos îşi regăsi ceva din veselia lui obişnuită şi începu să fredoneze, aruncând pe o cârpă cele două monede pe care preotul i le încredinţase şi lui.

— Şi eu mi-am dat cele două capete de berbec! Nu sunt la fel de arătoase ca frumoşii mei cercei, dar mă duc să văd oracolul.

Nu era întreg la minte, n-avea să se dreagă niciodată...

Pătrunseră pe sub portic, un fel de streaşină largă de marmură, împodobită cu sculpturi şi susţinută de coloane masive, după care intrară în templul propriu-zis. Arhontele, urmat de atenieni, nu întârzie să li se alăture.

— Am căzut la o înţelegere. Niciunul dintre noi patru nu va trebui să se apropie de băieţi în timp ce oracolul îşi va da sentinţa. Vom sta la zece paşi în spatele lor şi vom păstra cea mai deplină tăcere. Fiecare dintre noi va asculta răspunsul şi va încuviinţa judecata. Dacă înţelesul cuvintelor nu este limpede, vom cere părerea tălmăcitorilor obişnuiţi.

— Cine va trebui să-i grăiască de-a dreptul lui Apollo? întrebă preotul.

— Prietenii noştri atenieni ar dori să fie chiar Metaxos. El este primul acuzat, trebuie pus faţă în faţă cu zeul.

— Şi celălalt?

— Samos din Samos? Prietenii noştri au mari îndoieli în ceea ce-l priveşte. Se întreabă ce legături are cu străinul... Negreşit, trebuie să fie şi el acolo.

— Şi putem fi noi siguri că, după aceea, dacă se dovedeşte că nu sunt vinovaţi, vor fi lăsaţi în pace?

Atenianul cel mai tânăr, ai cărui ochi scormonitori se aţintiseră de ceva vreme asupra lui Sam, înaintă făcând să-i zăngăne casca.

— Reprezentanţii celei mai glorioase dintre cetăţile greceşti n-au decât un singur cuvânt. Dacă cei doi suspecţi nu au furat Buricul pământului, atunci vor fi lăsaţi liberi. Aşa a hotărât Atena.

Cei doi băieţi fură poftiţi să înainteze până în fundul templului, unde stăruia un miros de lemn ars şi de ierburi aromate. Un slujitor le făcu semn să se aşeze pe o bancă de lemn, în faţa unei cortine albe, la fel ca nişte spectatori la un spectacol de marionete.

— Ea o să vină, şopti Metaxos, brusc aţâţat la culme, o să vină.

— Şi ştii ce ai de făcut? întrebă Sam.

— Firește! Niciodată nu mi-a fost teamă de oracol!

Samuel ar fi vrut să-i împărtăşească entuziasmul. Chiar dacă se ştia nevinovat, se temea ca Pitia să nu se apuce să povestească brusc că hoţul era tatăl lui. Oricum, cel mai bun mijloc de a redobândi ceea ce le fusese prădat, era, fără îndoială, să-l arunce în temniţă pe fiu.

Din spatele cortinei se auzi un foşnet şi slujitorul clătină uşor din cap.

— Apollo e pregătit să vă asculte, tinerilor.

— E-adevărat? exclamă păstorul. Oracolul e-acolo? În spate?

— Metax...? şuieră o voce înăbuşită de cealaltă parte a perdelei.

Perdeaua se îndepărtă uşor şi Sam zări o femeie de o anumită vârstă, îmbrăcată într-o robă cenuşie care îi privea cu uimire. Coborâse de pe un soi de jilţ de metal cu trei picioare şi stătea pe marginea unei crăpături mari în podea, poate urma unui vechi cutremur. Partea de sanctuar în care se afla era luminată de torţe şi se puteau desluşi un copac într-un colţ, o piatră ciudată în formă de obuz — originalul Buricului pământului? — şi tot felul de alte lucruri care se pierdeau în întuneric. Văzându-i pe arhonte şi pe preot la câţiva metri de ea, trase iute cortina. În mod vădit, nu intra în obiceiurile templului ca oracolul să se arate vizitatorilor. Slujitorul se făcu totuşi că nu vede nimic şi se retrase în vârful picioarelor.

Atunci, Metaxos se ridică.

— Oracol! Oracol din Delfi! Răsuflare a zeului Apollo! A furat oare Metaxos piatra aurită a atenienilor?

Şi se aşeză la loc, făcându-i cu ochiul lui Sam.

La început nu se întâmplă nimic, doar un uşor crănţănit, de parcă Pitia ar fi mestecat ceva. Apoi auzi un zgomot necuviincios de înghiţire şi ea trebui să scuipe pe jos — ceva obişnuit, pe-aici! După o scurtă tăcere, se auzi o voce răguşită, una pe care cu greu ţi-ai fi închipuit-o ca fiind a unei femei:

— Apollo, zeul cel mai iubit dintre zei, a auzit cererea ta, Metaxos. Iată răspunsul său... Îi fură oare mielul muntelui iarba pe care o paşte? Îi fură oare pasărea peştelui apa care o răcoreşte? Metaxos n-a furat niciodată nimic altceva decât aerul pe care îl respiră şi laptele pe care îl bea de la ţâţa animalelor lui! Apollo e fericit că i le poate dărui.

Apoi oracolul tăcu. O secundă, zece secunde... Samuel nu era sigur că reuşise să pătrundă înţelesul tainic al celor rostite de Pitia în numele lui Apollo, dar, una peste alta, totul părea să fie de bine pentru Metaxos. Preabunul preot fu de altfel primul care se bucură.

— Straşnic, exclamă el, a fost adusă dovada că...

Dar Pitia în spatele cortinei, i-o reteză:

— Suflul lui Apollo nu s-a oprit! Mai e ceva ce trebuie să afle oamenii!

Samuel se chirci pe bancă: acum urma să fie acuzat tatăl lui!

— Apollo, fiul lui Zeus, a străbătut de nenumărate ori cerul în carul lui de foc, spuse mai departe vocea răguşită. El urmează drumul soarelui, şi ritmul zilei. El cunoaşte valoarea timpului şi a orelor care se scurg... Locuitori din Delfi, lăsaţi-l să plece pe prietenul păstorului. Lăsaţi-l să plece, acum. Să se întoarcă pe poarta zilelor care l-a adus până aici. Dar să se grăbească: unul dintre ai săi încearcă s-o închidă... Aşa grăit-a Apollo.

Samuel nu avu răgazul să mediteze asupra punerii în gardă, căci cel mai bănuitor dintre atenieni, din trei paşi mari, ajunse lângă el.

— Că eşti sau nu eşti într-adevăr Samos din Samos, se pare că zeii au hotărât să fie buni cu tine. Nu te bucura prea devreme, totuşi: într-una din dimineţile astea, vom pune noi mâna şi pe străin. Şi din clipa aceea, crede-mă, n-o să mai fure nimic de la nimeni.

Argos şi Metaxos nu se mai săturau să se fugărească printre măslini, numai din plăcerea de a se regăsi. Metaxos îşi ducea palmele cu degetele desfăcute în dreptul frunţii, făcându-şi coarne — un soi de Minotaur — şi se năpustea cu capul în jos asupra lui Argos, care lătra vesel.

— Tu nu vrei să te joci, Samos?

— Nu, mă gândesc.

Sam stătea sprijinit de un zid, în umbra colibei, încercând să desluşească mai bine avertismentul Pitiei. Unul dintre ai săi încerca să închidă „poarta zilelor"... Precum se vede, zeii greci — cel puţin cei care se plimbau împreună cu soarele şi se pricepeau la trecerea timpului — aveau anumite păreri despre magia marelui preot Setni. Zeii egipteni şi zeii greci, aceeaşi luptă? „Unul dintre ai mei", îşi repeta Sam... Cineva din epoca sa, probabil. Care încerca să închidă poarta zilelor... Pentru a-l opri să „călătorească"? Pentru a-l împiedica pe tatăl său să se întoarcă? Şi, de fapt, cum putea fi închisă „poarta zilelor"?

— Ridică-te, Samos, şi vino să te veseleşti cu noi!

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plec.

Trecuse aproape o oră de când Sam sucea şi răsucea moneda în buzunar, fără să reuşească să se ridice. Şi dacă mai

petrecea încă o noapte aici? Vistieria atenienilor era la doi paşi... Nu s-ar fi putut să adăpostească măcar câteva monede găurite? Tatăl lui făcuse jumătate din treabă sfărâmând zăvorul cu maşina lui de găurit. Dacă ar da dovadă de puţină îndemânare...

Brusc, Argos se năpusti ca un nebun în colibă, urmat de stăpânul lui care se poticni şi căzu râzând pe spate.

— Metaxos o să te sfâşie, câine al Infernului!

Mai erau şi acele cuvinte ale reprezentantului Atenei în legătură cu străinul: „În cele din urmă, îl vom prinde şi, crede-mă, n-o să mai fure nimic de la nimeni". Asta însemna că, în afară de Buricul pământului, tatăl lui mai săvârşise şi alte furturi în epoca asta? Şi că te puteai aştepta să se întoarcă aici, curând? Cine ştie dacă, aşezându-se la pândă lângă piatră, Sam nu avea să-l vadă reapărând după un timp?

— Uite, Samos, codrul ăsta de pâine e pentru tine.

Metaxos ieşise plin de sudoare din sărmanul lui adăpost, cu o pâine rotundă, tăiată în două, pe care o ţinea sub braţ. Îi întindea şi lui o bucată mare cât palma.

— Iată Buricul pământului, adăugă el, zâmbind cu gura până la urechi.

Samuel o luă fără să înţeleagă.

— Poftim?

— Asta ascundeam seara trecută, când m-au zărit străjile ieşind din oraş. O pâine gustoasă pe care mi-o dăduse mama mea din Delfi, o pâine proaspătă, coaptă anume pentru mine! Dar nu trebuie să spui niciodată că oracolul are grijă de

Metaxos, nu-i aşa? Ar fi o ruşine pentru ea, eu nu sunt decât un păstor! De asta trebuia să tac!

— Atenienii ar fi putut cere să fii omorât! spuse uimit Sam. Ţi-ai pus viaţa în primejdie numai ca să n-o trădezi pe mama ta din Delfi?

— Am avut motivul meu, pentru că a venit Samos, răspunse cu nevinovăţie păstorul. Zeii m-au răsplătit aşa cum se cuvine! De altfel...

Îşi strecură mâna liberă în buzunar.

— Şi tu meriţi o răsplată. Îi vei da asta tatălui tău.

Învârtea între degete două mici tije de metal de capătul cărora atârnau două monede găurite. *Două monede găurite.*

— Aceştia sunt frumoşii cercei pe care tatăl tău i-a meşterit din cele două capete de berbec. Mi le-a dat în dar înainte să-l înghită piatra.

Samuel le strânse cu băgare de seamă în palmă. Două monede frumos găurite şi de mărimea potrivită, montate în pandantiv şi bătute cu berbecul din Delfi! Pesemne că tatăl lui le şterpelise în timp ce vizita sala tezaurului din Atena...

— O... o să-ţi dau oricum una înapoi, rosti Sam străduindu-se să-şi stăvilească emoţia. N-ai altceva de făcut decât s-o iei de lângă piatră după plecarea mea.

— Aşa voi avea o amintire de la voi amândoi!

— Da, şi voi avea şi eu o amintire de la tine.

Lui Sam nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o ia din loc. Metaxos îi dădu de înţeles că nu dorea să-l însoţească până la piatra sculptată şi că-şi va lua înapoi podoaba ceva mai târziu. Păstorul părea aproape uşurat să-l vadă plecând, ca şi

cum amenințarea de a fi smuls de pe colinele sale și înghițit de hăuri avea să dispară odată cu Samos din Samos. Abia dacă mai catadicsi să-l salute, întorcându-i pur și simplu spatele pentru a se duce să-și vadă de caprele sale.

Samuel urcă pe colină spre pajiștea pe unde sosise în acea dimineață — o veșnicie, de-acum! În depărtare, soarele asfințea înroșind apa mării și lui i se păru că un punct negru gonea cu repeziciune pe deasupra valurilor. Să fi fost carul lui Apollo care străbătea cerul la sfârșitul zilei? La urma urmei, orice era cu putință.

VII
Un iepure turbat

Samuel rămase un moment ghemuit pe cimentul pivniței pentru a-și recăpăta respirația. În afara de greață, una dintre cele mai supărătoare urmări ale „călătoriilor" era acea senzație de „ecou" care însoțea întoarcerea, ca și cum fiecare zgomot sau fiecare mișcare din jur s-ar repeta de două ori, cu un ușor decalaj între ele. Dacă această impresie de „déjà-vu" se dovedise a-i fi de mare ajutor în fața uriașului Monk în timpul turneului din Sainte-Mary[1] — îngăduindu-i să anticipeze mișcările adversarului —, era destul de neplăcut pentru Sam, care se vedea nevoit să aștepte minute bune pentru a o lăsa să se risipească. Ieși apoi din încăperea ascunsă, având mare grijă să pună la loc bucata de tapet care masca intrarea. Librăria era goală și putu să se schimbe în liniște — nimic nu se putea

[1] Vezi volumul I, *Piatra sculptată*.

compara cu o pereche de blugi — înainte de a înghiți jumătatea de pachet de ciocolată pe care o lăsase special la păstrare într-unul din dulapurile de bucătărie. Ieși apoi pe una dintre ferestrele de la parter și străbătu pe rând grădina doamnei Bombardier și pe cea a familiei Foster al căror câine, mai degrabă prietenos de obicei, începu să-și arate colții, adulmecând poate mirosul îndepărtat al strămoșului lui grec.

După ce se asigură că strada Barnboïm era pustie, Samuel sări gardul și o luă pe drumul spre Bunica, rugându-se fierbinte ca mătușa Evelyn să nu facă parte din comitetul de primire. Din nefericire, probabil că Apollo uitase de el: de-abia coborâse în stația de autobuz, că un Porche nou-nouț se năpusti asupra lui, urcând pe trotuar, și nu se opri, într-un scrâșnet de roți, decât la vreo treizeci de centimetri de pantofii lui. Rudolf, logodnicul mătușii Evelyn — așa îi spunea ea: „logodnicul meu", deși ilustrul bărbat avea nu mai puțin de cincizeci de anișori bătuți pe muchie și trecuse de vârsta primelor iubiri — ieși ca un maimuțoi pe arcuri din cutia lui.

— Samuel! Ca să vezi, ce surpriză! Am putea ști și noi de unde vii?

— Ce vă pasă?

Geamul din partea pasagerului coborî și o adiere de aer climatizat se răspândi din mașină. Boieri, ce mai!

— Bineînțeles că îi pasă, nesimțit mic ce ești! zbieră mătușa Evelyn. Trebuie să fie cineva care să-și facă griji pentru tine... Nu te putem lăsa așa, de capul tău... Dacă tatăl tău n-ar fi dispărut, silindu-i pe bunicii tăi...

— Lasă, dragă, mă ocup eu de el.

Rudolf înaintă cu pas hotărât, ca şi cum s-ar fi pregătit să-i tragă lui Samuel o chelfăneală soră cu moartea. De când Allan Faulkner se făcuse nevăzut, Rudolf îşi făcuse într-adevăr neplăcutul obicei de a se crede capul familiei, văzând în Sam un viitor delincvent deosebit de viclean. De altfel, ideea de a-l trimite într-un internat în Statele Unite îi aparţinea.

— Aşadar, n-ai luat masa cu bunica? Se pregătea să se ducă la bridge şi se întreba pe unde umbli.

— I-am cerut voie, replică Sam. În după-amiaza asta am fost cu Harold.

— Harold, hmmm... Multe mai duce-n spate şi Harold ăsta...

Ochii lui aveau un luciu metalic, deloc plăcut la vedere.

— Şi ia spune, ce-ai făcut la mătuşa ta ieri-dimineaţă?

— Ieri-dimineaţă?

— Ieri, da. Se pare că ai încercat să o îmbrobodeşti pe Lili şi s-o vâri în micile tale afaceri murdare, şi pe deasupra l-ai mai şi aţâţat pe Bunicul împotriva lui Evelyn.

— Poftim? se revoltă Sam. Dar pe ea a apucat-o isteria! Ne mâncam liniştiţi cerealele, când...

Rudolf ridică mâna, părând că e gata să-l lovească.

— Nu vorbi aşa despre mătuşa ta!

Samuel era hotărât să se apere, dar o zări pe verişoara lui în partea din spate a vehiculului, făcându-i semne disperate. Nu înţelegea ce voia să spună, dar presupuse că o încăierare cu Rudolf i-ar fi adus şi ei nişte necazuri suplimentare. Aşa că se mulţumi să se îndepărteze, cu privirea în pământ.

— Îmi placi mai mult aşa, împroşcă Rudolf, care luă retragerea lui drept un semn de supunere. Mătuşa ta suferă cu nervii, cred că ştii. În afară de asta, tatăl tău nu s-a purtat întotdeauna frumos cu ea. În parte, chiar el e de vină pentru starea ei. Aşa că dacă ai de gând să-i calci pe urme, o să ai de-a face cu mine.

Samuel ridică din umeri şi se abţinu să-i răspundă.

— O să ne petrecem seara în parcul acvatic. Când ne vom întoarce, să nu care cumva să aud de la bunicii tăi că iar ai făcut o trăsnaie... Ai înţeles?

Samuel dădu moale din cap. Nu asculta decât cu o ureche tot ce îndruga Rudolf şi încerca mai ales să descifreze ce mima Lili de pe bancheta din spate. Îi desena ceva în aer. Un dreptunghi... Un dreptunghi care se desfăcea. O carte... Cartea timpului, desigur! Şi apoi? Verişoara lui făcu gestul de a-şi strecura braţul drept sub braţul stâng, apoi îşi ridică ambele mâini deasupra urechilor şi începu să le mişte, dând din cap. Un iepure? Ce căuta un iepure în toate astea? Şi ea îşi deschidea şi gura într-un mod ciudat, ca şi cum ar fi vrut să-l muşte. Un iepure turbat? Un iepure turbat care ieşea din Cartea timpului? N-avea niciun sens!

Dar deja Evelyn închidea geamul şi Sam nu mai putea desluşi nimic în spatele sticlei fumurii. Rudolf întoarse maşina, ameninţându-l cu degetul.

— Să nu care cumva să te mai iei vreodată de mătuşa-ta, băiete!

Trânti portiera şi demară în trombă, încântat desigur de acea demonstraţie de putere. Un cretin bronzat şi îngâmfat, fără îndoială.

Intrând în casa Bunicii, după ce se convinse că era singur, Samuel se năpusti asupra frigiderului. Îşi pregăti o masă copioasă cu un pahar mare de jus de portocale, două porţii de pizza rece trecută prin cuptorul cu microunde — foamea îl împingea uneori la astfel de gesturi extreme — un rest de plăcintă cu pateu de ficat, o bucată de brânză atât de artificială, încât vaca de la care fusese muls laptele era pesemne chiar ea din plastic, două iaurturi cu ciocolată şi un măr roşu de toată frumuseţea, pe care îl făcu să strălucească frecându-l de şervet. Înfulecă totul într-un timp care era probabil foarte aproape de recordul mondial de înghiţire a unei gustări.

Odată sătul, urcă în camera sa, trase pe el un tricou curat şi deschise repede şifonierul în căutarea cutiei de carton secrete. Găsi într-adevăr în ea albumul cu fotografiile castelului Bran, precum şi coala cu însemnarea alchimistului, dar nu şi Cartea timpului şi monedele. Lili nu le pusese la locul lor... Poate că asta încerca să îi dea de înţeles din maşină... Se repezi pe culoar şi trecu în camera din mijloc, unde nu avusese ocazia să pătrundă prea des. Înainte de descoperirea pietrei sculptate, Sam şi Lili se ocoleau unul pe altul, fiecare socotindu-l pe celălalt întruchiparea vie a prostiei în stare pură. Dacă aventura îi făcuse în cele din urmă să se apropie, nu-i lăsase deloc lui Sam timpul să viziteze domeniul verişoarei sale.

Ciudată, odaia unei fete... Mov şi roz peste tot, de la capul patului până la galeria de care atârnau perdelele, cuprinzând şi pernele, lampa, bandana de pe spătarul scaunului, geanta de şcoală, papucii de dans... Pe pereţi — de un violet delicat, aşa cum se cuvenea — se lăfăia Orlando Bloom. Orlando Bloom

elf, Orlando Bloom pirat, Orlando Bloom războinic al Troiei, Orlando Bloom şezând, cu picioarele încrucişate, Orlando Bloom în picioare, cu braţele încrucişate. Semizeul în toate poziţiile.

„Bun, îşi spuse Sam, unde le-ar fi putut pune?"

Deschise dulapurile, se uită sub pat, ridică perdelele: nimic. Mută cărţile, trase etajera, vârî mâna în spatele comodei: nimic. Pe una dintre boxele combinei muzicale Zan, figurina de pluş preferată a lui Lili — un soi de câine fleşcăit cu blana cenuşie — părea să îl sfideze cu botul lui scos înainte şi cu urechile-i lungi, care atârnau pe lângă perete. Urechile! Nu pe un iepure turbat încerca să-l imite adineauri verişoara lui, ci chiar pe câinele ei adorat. Ah! Ah!

Samuel îl înşfăcă, îl scutură în toate direcţiile, dar acesta era prea mic pentru a putea ascunde în el o carte. Cercetă atunci boxa mai îndeaproape. O clătină de la dreapta la stânga: ceva se mişca înăuntru. Desfăcu cu mare grijă placa neagră care proteja difuzoarele şi... victorie! Cartea timpului alunecă încet spre el, ca şi carneţelul tatălui său. În ceea ce priveşte cele trei monede găurite, acestea erau lipite cu grijă pe peretele din spate al boxei. Samuel puse la loc placa: verişoara lui avea poate un gust cam îndoielnic în privinţa culorilor, dar în materie de ascunzători era neîntrecută!

Samuel aşteptă să ajungă înapoi în camera sa pentru a deschide în linişte cartea cea groasă pe patul lui. La fiecare pagină, acelaşi titlu: „Delfi, sanctuarul lui Apollo". Două gravuri în alb-negru reprezentau, una, oraşul în ruină văzut de sus, iar cealaltă, templul lui Apollo cu câteva coloane

şubrede care mai stăteau încă în picioare. Schiţe ale oraşului aşa cum se înfăţişa el vizitatorilor la începutul secolului al XX-lea, cu siguranţă. Textul cuprindea legenda potrivit căreia fiul lui Zeus trebuise mai întâi să răpună un monstru înfricoşător înainte de a-şi putea ridica templul şi de a-şi organiza cultul. Exista şi o aluzie la Buricul pământului, *omphalos*, vestita piatră pe care cei doi vulturi o lăsaseră pe pământ pentru a însemna centrul lumii.

Omphalos...

Samuel se aşeză dinaintea computerului şi lansă o căutare pe Internet. Nu îl interesa atât istoria acestui *omphalos*, cât ceea ce se întâmplase cu el în ultimele zile. Găsi câteva fotografii ale pietrei — în formă de obuz, într-adevăr, aşa cum o văzuse în spatele cortinei în templu, cu un fel de împletituri pe fiecare parte a ei — şi mai ales câteva articole care îi confirmau presupunerile. Dacă originalul Buricului pământului era expus la muzeul din Delfi, existau şi câteva copii, dintre care una, în aur, dispărută cu multă vreme în urmă şi descoperită de curând, vândută la licitaţie la Londra pentru suma echivalentă cu exact zece milioane o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari. Vânzătorul era o societate particulară specializată în antichităţile de valoare, Arkeos, care declara că deţine piesa de la un colecţionar anonim al cărui nume se angajase să nu îl dea în vileag. Cumpărătorul era o mare bancă japoneză, iar tranzacţia avusese loc cu douăsprezece zile în urmă. Douăsprezece zile!

Samuel dădu clic pe legătura *arkeos.biz* şi trase o înjurătură când văzu afişându-se pagina web. Emblema lui Arkeos nu era

altceva decât o pereche de coarne, cu marginile lărgite, între care se afla un disc solar... Faimosul U bizar pe care îl avea tatuat spărgătorul pe umăr! Cum era cu putinţă? Doar dacă... Lui Samuel îi era teamă să şi gândească. Să fi furat oare tatăl său Buricul pământului cu speranţa de a-l vinde lui Arkeos? Să se fi dus oare la Delfi folosindu-se de piatră, să fi spart oare vistieria atenienilor, pentru ca apoi, reîntors acasă, să fi comercializat obiectul? Numai că după aceea poate că lucrurile luaseră o întorsătură proastă...

— În ce fel de încurcătură te-ai băgat iar, papa?

Dar, la fel ca şi dimineaţă, tatăl său nu-i răspunse.

Merwoser = 0
Califul Al-Hakim, 1010
$ 1 000 000!
Xerxes, 484 î.H.
Originea deschide calea
V. = 0
Izmit, pe la 1400?
Ispahan 1386.

Mereu la fel de neclar... Datorită magiei Netului, aflase totuşi ceva mai mult: Merwoser — al cărui nume se scria în mai multe feluri, era un faraon din dinastia a XV-a, Al-Hakim domnise în Orientul Apropiat pe la 1010, Xerxes era un împărat persan care se luptase cu grecii, Izmit şi Ispahan erau două oraşe, unul în Turcia, celălalt în Iran. Însemna oare asta că tatăl său călătorise în toate acele regiuni şi în toate acele

epoci? Sau că plănuia să se ducă? Şi ce legătură aveau cu castelul Bran?

În ceea ce priveşte restul mesajului, suma nu se potrivea deloc, chiar dacă un milion de dolari însemna câteva porţii bune de pizza rece! Comisionul lui Allan pentru Buricul pământului? Sau valoarea unei alţe comori arheologice pe care avea de gând s-o şterpelească? Sam ştia că tatăl său avea probleme băneşti, dar totuşi!

Hotărî să arhiveze toate aceste informaţii în computer şi, strecurând o copie a lui *omphalos* în dosarul lui de imagini, dădu peste albumul de familie pe care-l scanase cu câţiva ani în urmă. De obicei, se ferea să-l răsfoiască, trecutul rămânând prea dureros pentru el. Totuşi azi, după toate cele aflate — mai cu seamă acele bănuieli de furt care planau asupra tatălui său — avea nevoie să regăsească un pic gustul inocenţei. Câteva amintiri îngropate din acele vremuri minunate în care amândoi părinţii lui erau cu el şi nimic nu părea să-i poată atinge... Cu inima strânsă, revăzu pe ecran casa lor cea mare din Bel-Air, pe Allan care îi dădea biberonul, pe mama sa care râdea în hohote la bâlci, un brad de Crăciun cu daruri în jur, prima lui bicicletă, un portret de grup cu mama sa, din nou, care-l strângea atât de tare în braţe... Era extraordinar de plăcut şi, în acelaşi timp, de neîndurat...

În fotografia următoare, Sam apărea împreună cu Alicia pe când făceau un om de zăpadă. Poza trebuie să fi fost făcută exact în perioada când familia Toods tocmai se mutase: Alicia şi el aveau abia nouă ani. Începând de atunci, de altfel, drăgălaşa mutriţă blondă şi ochii mari şi albaştri ai Aliciei

puteau fi văzuți din ce în ce mai des alături de Sam. Vreme de doi ani, fuseseră într-adevăr nedespărțiți: aceeași școală, aceiași prieteni, aceleași cărți ale căror capitole le citeau cu voce tare, aceleași filme ale căror scene le repetau împreună, aceleași hohote de râs când părinții urcau să verifice dacă într-adevăr dormeau... Și apoi Elisa Faulkner murise și un văl negru acoperise totul. Lui Sam i se părea că se prăbușise într-o groapă uriașă, într-o fântână a amărăciunii și tristeții, de unde îi era interzis să iasă, căci ar fi sfărâmat această suferință care îl mai lega încă de mama sa. Nu voise să mai vadă pe nimeni, nici măcar pe Alicia... În câteva săptămâni, se rupsese de tot și de toate.

Trecuseră astfel trei ani... Familia Faulkner părăsise cartierul Bel-Air, și deși continua să se gândească foarte mult la ea, Samuel nu avusese niciodată curajul să reia legătura cu Alicia. Până mai acum trei zile, de fapt, la turneul de judo, unde ea se arătase la brațul lui Jerry Paxton. Stingherit de prezența tânărului și de atmosfera un pic prea sărbătorească din gimnaziu, Sam nu fusese în stare să-i mărturisească Aliciei ce simțea cu adevărat. Că dragostea lui pentru ea era aceeași și că era de ajuns să-i întâlnească privirea ca să fie sigur că așa va fi mereu. Da, erau lucruri pe care Alicia trebuia să le afle... Scuze, mai ales, pe care Sam trebuia să i le prezinte și pe care le păstrase mult prea mult timp pentru el. Și de această dată, nu mai putea fi nici vorbă să mai aștepte încă trei ani.

Samuel se uită la ceas: 16:30. Poate că Alicia va consimți să-l primească...

VIII
Alicia Todds

Samuel nu se mai întorsese de o veşnicie în cartierul Bel-Air. Zărind primele case în stil colonial, cu terasele lor largi care străjuiau grădinile din jur, se simţi cuprins de un soi de ameţeală: totul era la fel şi totul era atât de diferit! Arţarii care mărgineau strada, tufele, florile, cutiile de scrisori, albastre, pe aleile cu dale, trotuarul pe care descoperise skate-ul — pe care genunchii şi coatele lui descoperiseră skate-ul —, stâlpul de iluminat în jurul căruia se învârtise de atâtea ori... Acum însă, nu mai avea zece ani, autobuzul nu mai venea să-l lase după orele de şcoală, mama lui nu-l mai aştepta cu cocktailul ei grepfrut-portocale — „e plin de vitamine, Sam!" — şi cu prăjiturile lui preferate. Astăzi, era un străin. Străin de propria-i copilărie, străin de cartierul lui, străin faţă de tot ceea ce ar fi putut ajunge dacă nu s-ar fi năruit totul.

Se opri pentru a-i îngădui inimii să-şi recapete ritmul normal. Casa lui — fosta lui casă — era a treia de la colţul străzii, cea cu pervazuri verzi. Alicia locuia puţin mai sus, pe dreapta. În ceea ce priveşte numărul 18 în faţa căruia se afla, acolo stătea domnişoara Mac Pie, care îl supraveghea uneori când era mai mic. Acum era aplecată peste trandafirii ei, cu un foarfece de grădină în mână.

— Domnişoară Mac Pie? strigă el peste gard.

Ea se întoarse, surprinsă desigur că nu-i recunoscuse vocea.

— Poftim?

— Sunt eu, Samuel. Samuel Faulkner...

— Samuel Faulkner? repetă ea întrebător în timp ce îşi aranja ochelarii. Doamne Dumnezeule, Samuel Faulkner!

Nu făcu niciun gest să-l salute.

— Nu te-aş fi recunoscut! Dar ce-i cu tine pe-aici? Au trecut trei sau patru ani de când v-aţi mutat, nu-i aşa?

— Trei, răspunse Samuel, mai degrabă dezamăgit de primire.

Ce spera, de fapt? Că locuitorii din cartier o să iasă în stradă, o să arunce cu petarde şi o să strige „Aleluia! S-a întors Samuel!"

— Mare nenorocire, oftă ea. În sfârşit, creşti, în cele din urmă, o să uiţi... La vârsta ta, ai alte preocupări, nu-i aşa?

Avea un surâs chinuit, şi îşi strângea cu mâna rămasă liberă colierul cel mare cu pietre care sclipeau de-ţi luau ochii — domnişoarei Mac Pie îi plăceau atât de mult bijuteriile, încât Allan Faulkner o poreclise „Domnişoara Coţofană": tot ce strălucea, sclipea sau scânteia oricât de puţin, o atrăgea ca un

magnet. Samuel se întrebă dacă nu cumva fosta lor vecină nu se temea pur şi simplu că el ar putea să-i smulgă de la gât preţiosul colier!

— Păi, atunci, domnişoară Mac Pie, pe altă dată.

— Pe altă dată, da!

Şi se întoarse la trandafirii ei ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Era cu atât mai dezamăgitor cu cât se înţelegeau atât de bine pe vremuri. În ziua accidentului Elisei, de pildă, domnişoara Mac Pie venise să-i facă o scurtă vizită lui Samuel la spitalul unde aştepta să fie operat de apendicită. Îi adusese şi o cutie de bomboane de ciocolată, pe care tot ea se grăbise să le înfulece chiar sub ochii lui — cum să reziste unor asemenea bunătăţi înfăşurate într-o atât de frumoasă hârtie strălucitoare?

Înghiţindu-şi dezamăgirea, Samuel lungi pasul până la casa familiei Todds. Urcă pe alee şi apăsă cu putere pe butonul soneriei. Uşa se deschise.

— Cine e...?

Era Helena Todds, mama Aliciei. Aproape la fel de frumoasă ca şi fiica ei, acelaşi păr auriu, dar cu nişte trăsături mai puţin energice. Şi era la fel de micuţă ca în amintirile sale.

— Căutaţi pe cineva? întrebă ea amabilă.

— Sunt... sunt eu, Samuel Faulkner, îngăimă el.

Ochii Helenei Todds se rotunjiră de uimire, apoi de plăcere.

— Samuel Faulkner! Bineînţeles: Sam!

Îl luă pur şi simplu în braţe şi depuse două sărutări sonore pe obrajii lui. Samuel simţi că ceva începe să se topească în pieptul lui.

— Eşti un adevărat bărbat, acum! Eşti la fel de frumos ca şi taică-tu! Şi la fel de înalt, nu-i aşa? Eşti în vacanţă, da? Şi ai vrut să profiţi de ea ca să dai o raită pe-aici?

— Întocmai. Voiam... Voiam să vă întreb ceva. Voiam...

Încurcătura lui o amuză pe Virginia Todds.

— Ai venit pentru Alicia? A ieşit, trebuie să se întoarcă. Din câte am auzit, v-aţi văzut la turneul de judo.

Alicia îi vorbise mamei ei despre asta! *Alicia îi vorbise mamei ei despre el!* Samuel se simţea deja mult mai bine.

— Mi-a făcut mare plăcere să o întâlnesc, mărturisi el.

— Şi pe deasupra, ai şi câştigat! Sunt atât de bucuroasă pentru tine, după toţi aceşti ani! Dar intră, intră!

Samuel o urmă pe culoar până în salon: mobilat în acelaşi stil marin de odinioară: lambriuri de lemn, hărţi vechi, marea bibliotecă de mahon, parchetul lustruit, instrumente de navigaţie în toate colţurile. El se aşeză pe canapeaua adâncă de piele, lângă masa joasă la care părinţii lor stătuseră de atâtea ori la un pahar.

— Şi Allan ce mai face? întrebă Helena.

— E... e plecat în călătorie.

— Ah, perfect. De afaceri, presupun... Librăria merge bine?

— Eh, da, măcar începe să meargă.

— Cred că tatăl tău se bucură încă de pe acum de un bun renume printre colecţionari! Ştii, adăugă ea cu o anume tulburare, ne-am făcut griji în legătură cu el. Vreau să spun, după moartea mamei tale... Allan s-a închis în el ca o scoică. Nu voia să mai iasă, să mai vorbească, să ne vadă... Cred că

trebuia să stăruim să nu-l lăsăm singur. Să-l silim, chiar! Mai târziu m-am învinuit că nu am făcut-o. Fie şi numai pentru tine... Nu e bine pentru un băiat de zece sau unsprezece ani să stea închis în casă după o asemenea... În sfârşit, pe scurt, mi s-a părut că nu am făcut chiar ceea ce trebuia să fac. Sper că nu eşti foarte supărat pe mine...

Samuel nu mai ştia ce să spună. Din punctul lui de vedere, mai degrabă el fusese cel care se zăvorâse în durerea lui — după pilda tatălui său? — împiedicând pe oricine ar fi vrut să-l abată de la ea. Chiar şi pe Alicia...

— Nu vă faceţi griji, doamna Todds, răspunse el în cele din urmă, acum totul e bine.

Ea îl privi stăruitor.

— Chiar şi vânătaia de la ochi?

— Oh, pe asta am căpătat-o chiar în timpul turneului.

— Bun, cu atât mai bine, reluă ea pe un ton mai vesel. Şi întrebarea pe care voiai să mi-o pui?

O întrebare? îşi spuse Sam. Ah, da, pretextul!

— Ei bine, sincer vorbind, e ceva destul de ciudat. Ieri, la televizor, era o emisiune despre pictorii flamanzi. Am urmărit-o, pentru că pictura este una dintre materiile mele preferate la şcoală. În sfârşit, pe scurt, nu ştiu dacă o să mă credeţi, dar... era un portret, ai fi jurat că e al Aliciei.

Helena îşi depărtă braţele, în semn că nu înţelege.

— Trebuie să fie doar o asemănare!

— Aşa mi-am zis şi eu, la început, dar în continuarea emisiunii au explicat că tânăra fusese pictată de către tatăl ei, Hans Baltus, şi că se măritase apoi cu un anume Van Todds.

— Van Todds? Ca să vezi! Cred că străbunicul lui Mark se numea Van Todds! L-a pierdut pe „Van", trecând Atlanticul. Dar venea într-adevăr de acolo, din Belgia. Dacă îmi aduc eu bine aminte, a avut chiar unul sau doi pictori în familie. Şi cum era tabloul acela?

Samuel îşi rememoră şedinţa de pozat cu Yser, strămoaşa Aliciei Todds, învăluiţi în mirosul de ulei şi de camfor din atelierul lui Baltus. Samuel se mărginise să termine portretul, pictând mâinile domnişoarei, dar era mai degrabă mândru de rezultat.

— Foarte... foarte reuşit. Modelul purta o rochie frumoasă de catifea neagră, o pălărie şi...

Fraza rămase în suspans, deoarece clopoţelul de la intrare începuse să sune brusc.

— Trebuie să fie Alicia, întotdeauna sună mai întâi şi apoi descuie. Vino, o să-i facem o surpriză.

Se repeziră la uşă care se deschise curând. În prag era într-adevăr Alicia, dar nu singură: Jerry Paxton o ţinea pe după umăr. După ce adineauri îşi simţise inima topindu-se, Samuel avu impresia că i se solidifică dintr-odată. Alicia îl privea uimită, în vreme ce Jerry se strâmba:

— Ce naiba cauţi aici, Faulkner? Ţi-ai pierdut busola.

Helena se grăbi să pună lucrurile la punct.

— Cred că pot să invit aici pe cine vreau eu, nu-i aşa, Jerry dragă?

Paxton schiţă un gest vag de scuză. O salută pe doamna Todds, o sărută pe obraz pe fiica ei şi se retrase bombănind.

— Bravo! exclamă Alicia, odată intrată în casă. Jerry o să-mi facă mutre două zile.

— Dacă nu suportă să te vezi cu prietenii tăi, îi replică mama ei, e timpul să începi să-l obişnuieşti! Şi pentru că, în sfârşit, sunteţi din nou împreună, vă las, fără îndoială că aveţi o grămadă de lucruri să vă spuneţi. Eu trebuie să ies, fratele tău pleacă mâine la bunica şi trebuie să-i cumpăr cămăşi. Sam, sunt cu adevărat foarte bucuroasă că ai venit să ne vezi. Treci pe aici ori de câte ori vrei!

Îl sărută cu căldură, în vreme ce Alicia se avânta pe scări. De-abia când ajunse sus, pe ultima treaptă, cu un gest superb, tânăra catadicsi să se întoarcă spre el.

— Ce-aştepţi? Urcă!

Camera Aliciei nu prea avea nimic în comun cu aceea a lui Lili. Nici urmă de mov, nici urmă de Orlando Bloom elf, nici urmă de pluşuri... Fotografii, în schimb, zeci de fotografii în alb-negru pe pereţi. Peisaje, străzi înţesate de lume sau pustii, utilaje agricole, animale, prim-planuri cu fructe, autoportrete, colegi de şcoală şi o poză mărită a lui Jerry deasupra patului.

— Te-ai apucat de fotografiat? o întrebă cu subînţeles Sam.

— De la o vreme, da.

Răspundea din vârful buzelor.

— Îţi aduci aminte de gluma pe care am făcut-o într-o zi cerând pizza pentru vecinii din faţă? continuă ea. L-am tras în poză pe comisionar şi am prins şi mutra bietului domn Roger în spatele celor paisprezece pizza pe care nu le comandase. Totul a început de atunci, cred.

Samuel ţinea bine minte episodul, descoperirea aşa-ziselor fotografii aducându-i Aliciei o pedeapsă ce nu putea fi uitată.

— În orice caz, sunt foarte frumoase, bravo!

I-ar fi plăcut să fie şi mai laudativ, să-i arate admiraţia lui în cuvinte care să sune aşa cum trebuie, dar nimic altceva nu-i trecuse prin cap decât „Sunt foarte frumoase, bravo!" Jalnic.

Se aşeză pe marginea patului, în timp ce Alicia punea un CD al celor de la White Stripes. Ea se aşeză într-un mic fotoliu roşu şi începu să contemple grădina pe fereastră, în vreme ce, ajutat de chitară, Jack White sfida armata celor Şapte Naţiuni.

La al treilea cuplet, Alicia se hotărî în sfârşit să deschidă gura:

— Ce vrei, de fapt, Sam?

— Ce vreau?

— Săptămâna trecută ai venit să-mi vorbeşti la gimnaziu. Azi, dai buzna aici... Trei ani n-ai dat niciun semn de viaţă şi, brusc, iată-te. Aşa că te întreb: ce vrei?

Era cât se poate de firesc... În acelaşi timp, nu exista niciun motiv pentru ca reîntâlnirea lor după o lungă absenţă să fie uşoară. Dar de unde să înceapă?

— Îmi pare rău, spuse el. N-am nicio scuză. Vreau să spun, nicio scuză bună. În toţi aceşti ani am crezut că, dacă m-aş fi bucurat fie şi de un singur minut de fericire, ar fi fost ca şi cum aş fi trădat-o pe mama. Că trebuia să sufăr, înţelegi? Cel puţin, o mică parte din suferinţa ei... Mi-am băgat asta în cap şi...

— Şi eu, se enervă ea, cu mine ce se întâmpla în tot acest timp?

— Îţi cer iertare, Alicia. A fost peste puterile mele...

— Ştii ce am crezut eu? Că, dintr-un motiv de neînţeles, mă considerai răspunzătoare de moartea mamei tale. Te-am invitat să dormi aici, atunci când ai avut criza de apendicită, îţi aduci aminte? La urma urmei, dacă n-aş fi stăruit să rămâi în seara aceea, poate nu te-ai fi îmbolnăvit. Nu te-ar fi trimis la spital, mama ta n-ar fi trebuit să-şi ia maşina ca să se ducă acolo şi...

Îşi stăpânea vizibil emoţia, o emoţie puternică şi multă vreme înăbuşită, dar încă vie, în ciuda anilor care trecuseră de atunci.

— N-ar fi avut accidentul, încheie ea.

— Dar e o prostie! se revoltă Sam. O mare prostie! Nu puteai face nimic! Nimic! Nu ai nicio vină! Niciodată nu aş fi îndrăznit să mă gândesc la aşa ceva! Dacă a fost greşeala cuiva, a fost numai a mea! Eu nu ar fi trebuit să am criza aceea! Ar fi trebuit să rezist, ar fi trebuit să fiu mai puternic, asta-i tot!

Se întrerupse, surprins de propriile lui cuvinte. Exista oare într-adevăr o parte din el însuşi care se credea responsabilă de moartea mamei lui?

Alicia îl scruta din fotoliul ei, cu mai puţină răceală. Era din ce în ce mai frumoasă.

— Vezi ce se întâmplă când ţii totul în tine, Sam. Am suferit mult, ştii, foarte mult. Te iubeam, nu mi-e ruşine să ţi-o spun. Aşa cum se îndrăgostesc fetiţele de Făt-Frumos. Şi deodată, pfiu! Ca şi cum nu mai existam. Dispărută, ştearsă de pe hartă. Nu mă îndoiesc că toate astea au fost cumplite pentru tine, dar nici pentru mine n-a fost uşor!

„Nu ştiu ce să fac cu mine însumi", începu să intoneze cu foc Jack White. Nici Samuel nu ştia ce-ar fi putut face cu el însuşi...

— Ascultă, Sam, să nu te superi pe mine, dar nu sunt pregătită să ne vedem. Cel puţin, nu în clipa asta. Şi apoi, mai e şi Jerry. E gelos, ţi-ai putut da seama. Poate mai târziu...

Îl răsplăti cu un zâmbet chinuit şi Samuel înţelese brusc ce pierdere uriaşă însemna pentru ei aceşti trei ani irosiţi.

IX

Să nu vinzi niciodată pielea ursului...

Un uragan părea să se fi abătut peste noapte asupra *Librăriei Faulkner*... Samuel închise fereastra pe care tocmai sărise pentru a se repezi înăuntru. Perdelele erau date în lături, lămpile cu halogen erau răsturnate, canapelele întoarse, iar pe podea zăcea un munte de cărţi. Alergă până la intrare pentru a constata că broasca fusese spartă şi că uşa era uşor întredeschisă. O spargere! Cineva pătrunsese aici şi... Tipul din Arkeos! Bineînţeles, tipul din Arkeos! Ca la muzeu! Dar atunci... Sam simţi cum un val de foc i se ridică din stomac şi îi pârjoleşte dureros esofagul. Piatra sculptată! Şi dacă omul în negru venise pentru piatra sculptată?

Înnebunit, Sam coborî în goană în pivniţă, sărind câte patru trepte deodată. Străbătu încăperea din două salturi, ridică tapiseria grea cu licorn, năvăli ca o furtună în ascunzătoare şi se aruncă asupra veiozei, aprinzând-o cât mai repede.

Uf! Piatra era la locul ei, neatinsă. După câte se părea, nimeni nu intrase aici... Dar atunci?

Se întoarse la etaj, nedumerit. Totul zăcea alandala după ce fusese cotrobăit cu migală: sertare căscate, perne scoase din învelitorile lor, colțuri de covoare ridicate... Una dintre bombele lacrimogene pe care tatăl lui le cumpărase pentru a apăra prăvălia ajunsese să se rostogolească chiar sub un calorifer. Dar cărțile păreau să-l fi interesat cel mai mult pe străin: toate rafturile erau goale, mai multe volume aveau supracoperta smulsă, unele erau strânse morman, altele erau aruncate cum se nimerise, majoritatea tronând grămadă în mijlocul salonului de lectură. Totuși, era cu neputință de spus dacă fuseseră furate niște cărți și câte.

Samuel se prăbuși în singurul fotoliu rămas la locul lui pentru a contempla dezastrul. Așadar, ce anume căuta Tatuatul? Informații despre Allan? Cartea timpului? Carnețelul negru? În treacăt, Sam se felicită că le pusese pe amândouă în ascunzătoarea lor, sub paza atentă a vajnicului Zan: cel puțin acolo erau în siguranță.

Întrebarea era ce să facă acum. Să o sune pe Bunica? Asta ar fi însemnat să cheme poliția... Și, în cazul ăsta, nu mai putea ajunge la piatră... Totodată, dacă nu lua nicio măsură, omul în negru putea s-o ia oricând de la capăt. Nu, lucrurile nu puteau fi lăsate așa.

Samuel cântări o clipă argumentele pro și contra. Venise la librărie în dimineața aceea cu gândul să pornească din nou pe urmele tatălui său: mai avea de găsit două monede pentru a ajunge la șapte. Două amărâte de monede! Treabă de două

drumuri dus-întors, doar câteva ore din prezentul lui. Pe de altă parte, existau puţine şanse ca tipul din Arkeos să rişte să se arate la librărie în plină zi. Dacă Sam dădea dovadă de îndemânare, cele şapte monede puteau fi adunate până la lăsarea serii. Şi apoi, nu mai avea decât să facă ceea ce era necesar: să o anunţe pe Bunica, să aştepte poliţia etc.

Odată hotărârea luată, Sam blocă uşa de la intrare cu un scaun şi îmbrăcă echipamentul „călător prin timp", ultimul model de la Faulkner. Apoi coborî în încăperea secretă pentru a îngenunchea în faţa pietrei. Strecură două monede în scobitură — cea de la muzeu şi cea din Delfi — şi o aşeză pe a treia — cea cu scriere arabă — în centrul soarelui. Aşteptă câteva secunde, să audă acel zumzet aproape de nedesluşit. În momentul în care îşi punea degetele pe rotunjimea zgrunţuroasă, în pivniţă răsună un zgomot de paşi.

— Sammy?

Încercă atunci să-şi ridice falangele pentru a le dezlipi de piatră, dar magnetizarea începuse.

— Sammy? Sunt eu, Lili...

Ultimele cuvinte fură înghiţite de zgomotul tapiseriei şi al uşii care se deschidea.

— Sammy, aşteaptă! Poliţia e pe drum...

Braţul îl ardea din ce în ce mai tare. Se propti din toate puterile încercând să nu fie luat, dar lava se răspândea în mod irezistibil prin venelor lui.

— Nu! Tu trebuie...

Simţi mâna rece a lui Lili pe umărul lui în fuziune, dar nu fu de-ajuns: golul îl aspira deja.

Samuel ateriză greoi, cu impresia că îl apăsa ceva pe spate. Încercă să se desprindă, stăpânindu-şi în acelaşi timp greaţa, când îşi dădu seama că acel ceva era un trup chircit, care plângea şi sughiţa lipit de el.

— *Ilil?*

Verişoara lui se rostogoli într-o parte, gemând, după care se întoarse pentru a vomita. În penumbră, Samuel deslușea doar pata luminoasă pe care o desena corpul ei ghemuit pe solul umed şi rece. Cum de ajunsese Lili aici? Prin ce minune îl urmase? Încercă să zărească piatra: se afla la mai puţin de un metru, acoperită cu un fel de craniu şi nişte fâşii zdrenţuite de blană. Puţin mai încolo, un fel de creuzet de cupelare grosolan adăpostea o flacără minusculă. Samuel avu o presimţire rea.

— *Ahahrg!*

Lili se ridică împleticindu-se — era îmbrăcată în aceeaşi cămaşă de noapte pe care o purta Sam la primul lui popas pe insula Iona — şi vărul ei se apropie de ea.

— *Ilil! Ata?*

Nu era chiar ceea ce voia să spună, dar altceva nu-i ieşi din gură.

Ea se întoarse plângând spre el.

— *Ammy! Ata na?*

Chipul îi era schimonosit de suferinţă şi de o spaimă de neînvins.

— *Ilil, mom na!* rosti el încercând să o liniştească.

Dar neputinţa lui de a scoate alte sunete decât nişte chiorăituri nu era nici ea deloc făcută să-i curme neliniştea.

— *Ammy*, bolborosi ea. *Ammy?*

Când se mai potoli puțin, Lili îl trase de mânecă arătându-i stăruitor piatra. Oricât de gravă ar fi fost noua situație în care se afla, Sam nu avea de gând să pornească imediat înapoi; fiecare salt în timp îl costa o monedă și nu putea fi vorba să se întoarcă fără să adune una sau două în plus. Pe de altă parte, dacă Lili nu se mai afla acum în prezent pentru a-i îngădui să se înapoieze, în ce condiții s-ar putea desfășura acea călătorie de întoarcere? Trebuia să se gândească la asta, mai înainte de a întreprinde ceva.

Cu blândețe dar și cu hotărâre, Sam o trase pe verișoara lui spre lampa rudimentară care, datorită unui slab curent de aer, proiecta niște umbre ciudate pe peretele stâncos.

— *Ngol?* îl întrebă Lili.

— *Ngol*, încuviință Sam, căci era singurul cuvânt care-i venise în minte pentru „grotă" și de fapt nu însemna chiar „grotă", ci mai degrabă „adăpost împotriva vântului unde stăm laolaltă". Aproximativ.

Chiar atunci, sub ochii lor, caverna păru să se însuflețească. Un fel de taur sau de bizon, desenat cu cărbune, începu să plutească pe piatră, unduindu-se datorită jocurilor de lumină. Apoi un cal mare, cu trupul presărat cu niște puncte ca niște împunsături de arc, și încă un bizon, acesta mai mic, așezat dinaintea armăsarului. Cu totul, cam o jumătate de duzină de animale pictate pe stâncă.

— *Langda*! exclamă Sam.

Și firește, asta însemna „sufletul dihăniilor care dansează pe stâncă". Samuel era pe cât de fermecat, tot pe atât de îngrozit. Evident, piatra sculptată le prilejuise un uriaș salt în trecut. În

preistorie? Graiul lor primitiv părea să întărească această presupunere. Dar deşi era neliniştit, se simţea ciudat de aţâţat. De câte ori nu visase în faţa unor reproduceri ale acelor picturi vechi de cincisprezece sau douăzeci de mii de ani? Cu băgare de seamă, ridică opaiţul şi lumină peretele alăturat: o întreagă turmă de cerbi păru să ţâşnească din hăul întunecat, de parcă fugeau la întâmplare din faţa unui prădător! Aveau dinaintea ochilor primele capodopere din istoria de început a omului!

— *Na!* rosti Lili, arătând ceva cu degetul.

Samuel se apropie şi mai mult: între coarnele negre ale câtorva cerbi fusese adăugat cu un pigment roşu un disc solar aproape perfect. Schiţa acelui U ciudat care îl inspirase pe Arkeos... Nu, firește că nu, încercă să se convingă Samuel, asta nu putea fi decât o întâmplare. Sau mai curând o îndepărtată asemănare.

Lăsă jos creuzetul de cupelare şi o luă pe Lili de mână pentru a o duce spre ceea ce părea a fi ieşirea: un culoar în pantă, care urca vreo douăzeci de metri, după care dădea într-o altă sală vastă, unde se zărea un pic de lumină.

— *Mingo, Ammy! Mingo!* (Cerul, Sammy)

Într-adevăr, după ce ocoliseră diverse obstacole — grohotişuri şi stalagmite — ajunseră la ieşirea peşterii, care se afla pe malul stâncos şi înalt al unui râu. Aerul era rece, vremea închisă, natura aducea cu ceea ce se putea vedea în America de Nord, cu arbori înalţi, vuiet de ape, aflorimente de piatră şi munţi acoperiţi de ierburi în depărtare. Pentru o clipă, Samuel se gândi că printre acei arbori avea să se ivească gâtul lung al unui brontozaur sau botul cu dinţi ascuţiţi al unei

femele de baryonix. Dar îşi spuse că, orice ar crede familia Pierrafeu, între dinozauri şi oamenii din preistorie era un interval de zeci de milioane de ani. Cu atât mai bine!

Cum singura cale de trecere urca spre platou, se căţărară pe pantă, oprindu-se adesea pentru a surprinde cea mai mică mişcare sau cel mai mic zgomot: ţipetele unei păsări, un foşnet îndepărtat, un tufiş străbătut de o rozătoare...

Şi atunci îl văzură: la doar o sută de metri, capul lui mare şi maroniu se ridica printre colţurile de stâncă. Cu botul în vânt, adulmeca. Îi adulmeca *pe ei.*

— *Igba! Igba!* strigă Lili.

De data asta, nu era nevoie să-i deseneze: un urs. Un urs uriaş!

— *Ngol!* (În grotă!) comandă Sam.

Făcură calea întoarsă cât putură de repede, poticnindu-se pe solul accidentat. În urma lor, plantigradul se porni să mormăie atât de tare, încât toate păsările amuţiră sau îşi luară zborul. După care, surprinzător de sprinten, se năpusti pe urmele lor, iar mormăitul lui umplu cerul ca o furtună dezlănţuită.

— *Nita, Ilil,* o îndemna Sam, *nita* (Iute!).

Când ajunseră la cavernă, ursul nu mai era decât la douăzeci de metri de ei. Spre norocul lor, greutatea lui provocă o surpare care îl făcu să-şi piardă echilibrul.

— Morrrmorrr! se văită el, furios.

Lili şi Sam se repeziră înăuntru fără să mai piardă vremea. După o apreciere rapidă, se îndreptară spre locul de trecere care ducea la piatra sculptată, sperând că animalul era prea

mare pentru a se putea strecura pe urmele lor. În timp ce fugea prin spaţiul slab luminat, Samuel ridică de jos lampa aceea rudimentară şi căută cu privirea un loc unde să se ascundă. Tavanul grotei era denivelat, iar pereţii erau brăzdaţi de o mulţime de anfractuozităţi. Dar niciun cotlon în care să se furişeze... Ar fi putut încerca să se folosească de piatra sculptată, dar Samuel ştia din proprie experienţă că era nevoie de câteva minute bune înainte ca aceasta să funcţioneze. Prea mult... În afară de asta, dacă Sam punea moneda pe soare, cum putea fi sigur că verişoara lui nu va rămâne în urmă! Singură cu ursul şi pentru totdeauna!

— *Ammy!*

Lili îi atrăgea atenţia asupra unui loc din partea de sus.

— Mormorr! se făcu auzit ursul de la distanţă, strigătul lui fiind repetat de ecou.

În fundul grotei se afla un fel de şemineu natural scobit de scurgerea apelor. Samuel înaintă: hornul avea poate vreo cincizeci de centimetri în diametru şi se înălţa pe verticală. Dacă îi făcea din mâinile sale o scară lui Lili, aceasta ar reuşi poate să se cţere. Apoi, cu ajutorul braţelor...

— *Ilil! Nita!*

Fata îi înţelese mesajul şi puse un picior pe scara astfel improvizată din mâinile sale. Îşi sprijini celălalt picior pe umărul său şi Sam trebui să se proptească de stâncă pentru a nu se încovoia sub greutatea ei.

De cealaltă parte, ursul nu mai mormăia, dar îl puteau auzi cum gâfâie. Îi adulmeca... Hârşâitul ghearelor lui pe piatră le

semnala de altfel că descoperise locul de trecere şi că era foarte aproape.

— *Nita, Ilil!* gemu Sam.

Povara de pe umerii lui dispăru dintr-odată în clipa în care ursul dădu năvală cu un răget de biruinţă. Era uriaş, avea cel puţin trei metri lungime, gheare de coşmar şi nişte ochi mici şi răi care-i sticleau în penumbră. Se ridică pe labele din spate râcâind peretele şi Sam, încremenit de spaimă, crezu că i-a sosit ceasul.

— *Nita, Ammy!* îi şoptea Lili.

Dar el nu mai era în stare să facă nici cea mai mică mişcare.

Sigur că prada n-avea cum să-i scape, ursul înaintă doi metri, cu mersul lui ciudat de grăsan greoi şi inofensiv. Numai că nu venea să-i prezinte omagiile...

Cu un ultim efort, Samuel încercă să se apere cu lămpa lui caraghioasă, dar nu reuşi decât să facă aerul să se mişte uşor, căci dihania nu păru să se sinchisească de palida flăcăruie care-i juca în faţa ochilor. Dar în acel moment ursul zări piatra sculptată, împodobită cu oseminte şi cu o grămadă de blănuri. Într-un mod neînţeles, această privelişte îl înfurie la culme.

— Morrrmorrr! explodă el.

Se năpusti cu toată greutatea asupra pietrei şi începu s-o izbească mânios cu toată forţa labelor lui uriaşe, făcând roca să vibreze. Şi zbang! Şi zbang! Era cât se poate de limpede că voia să facă fărâme domul sculptat, înverşunându-se împotriva lui de parcă era duşmanul lui de moarte! *Era pe cale să nimicească totul!*

Samuel reuşi în sfârşit să se smulgă din toropeală.

— *Nounka Igba!* răcni el cu o furie disperată. (Aici, ursule!)

Animalul păru să-şi aducă brusc aminte de el, fără ca aceasta să-l facă mai blând. Ţâşni sprinten spre Sam şi îl privi pentru ultima oară înainte de a-i da lovitura care trebuia să-l trimită pe lumea cealaltă.

— *Nangada Igba gonka*, strigă o voce puternică, venită din spate.

Namila făcu stânga-mprejur şi Samuel avu vreme să zărească un bărbat pletos înarmat cu un fel de suliţă, pe care se pregătea s-o arunce în plantigrad. După care avu senzaţia că bolta de piatră se prăbuşeşte peste el şi totul se cufundă în beznă.

Samuel întredeschise un ochi. Era aproape noapte. Se afla întins pe jos, acoperit până sub bărbie cu o piele ce nu mirosea deloc plăcut — aşa cam ca o mortăciune. Nu-i era frig, căci la intrarea în cavernă ardea un foc zdravăn în jurul căruia se îngrămădeau mai multe siluete. Aici era la modă părul: pe urechi, pe frunte, pe picioare, pe braţe... Familia Chewbacca?

— *Igba moon moon!* rosti cel care vorbea.

Ceilalţi încuviinţară cu mici plescăituri, iar Sam trebui să facă un efort pentru a înţelege ce îşi spuneau.

— Eram la cules-de-pietre-colorate, urmă povestitorul. Pentru a da sânge şi blană creaturilor-care-dansează-pe-stâncă. Acolo jivină-mare-care-se-ridică-în-două-labe a mormăit şi iar a mormăit — *Igba moon moon.* Mormăitul venea din peştera-în-care-se-ascunde-duhul-făpturilor, adăugă el cu un ascuţit simţ al suspansului.

Samuel îşi simţea membrele legate sub pătura improvizată: era prizonier. Se ridică încet într-un cot, încercând să-şi zărească verişoara. Erau acolo vreo cincisprezece indivizi adunaţi în jurul vetrei, bărbaţi şi femei, dar niciunul nu aducea cu Lili, chiar dacă ai fi încercat să-i epilezi pe toţi. Oare ce i se întâmplase? O prinseseră şi pe ea? Reuşise să scape? Lili îl credea oare mort? Dacă piatra sculptată rămăsese neatinsă, verişoara lui s-ar fi putut folosi de ea pentru a se întoarce acasă...

— Am luat bățul-care-străpunge, reluă povestitorul şi am fost să văd dacă vraja desenelor a dat suflare creaturilor-care-joacă. Marele Igba era acolo, în peştera duhurilor. Lovea Piatra-mamă cu toată puterea! La vestea că Piatra-mamă avusese parte de-o bătaie soră cu moartea, limbile ascultătorilor plescăiră revoltate. Samuel, ai cărui ochi începeau să se obişnuiască de-acum cu semiîntunericul, desluşi rămăşiţele ursului, care zăceau la câţiva metri mai încolo, întinse pe o împletitură de crengi. Animalul fusese despicat, iar bucăţi din trupul lui atârnau, bine adăpostite, înăuntrul grotei. Iată de unde venea duhoarea aceea de stârv!

— Igba smulsese pieile de pe Piatra-mamă! Igba voia ca Piatra-mamă să răcească pentru ca vraja desenului să nu se împlinească!

Tribul părea cu totul de acord cu această explicaţie şi îşi manifesta nemulţumirea arătându-i pumnul lui Igba — care nu risca să le răspundă.

— Bățul-care-străpunge a pătruns adânc în burta lui Igba. A mormăit şi iar a mormăit — *Igba moon moon.* Apoi

jivina-mare-care-se-ridică-în-două-labe a căzut pe spate şi l-am văzut pe omuleţul-cu-pielea-albă.

Ca la comandă, toate privirile se întoarseră spre Samuel care avu timp doar să închidă ochii pentru a face pe adormitul.

— Dinţi-frumoşi, adu-l aici, porunci povestitorul.

Curând, Samuel simţi cum e luat pe sus şi cum i se desfac legăturile. Se prefăcu că se trezeşte greu şi plescăiturile deveniră întrebătoare. Dinţi-frumoşi îl cără — fără să clipească — până la adunarea clanului şi, odată aşezat lângă foc, toţi ceilalţi se apropiară de el să-l atingă. Era la fel de înspăimântător ca *Noaptea morţilor vii*, dar *live*. Toţi aceşti indivizi puteau a grăsime şi-l pipăiau fără nicio ruşine peste tot, trăgându-l de păr, ciupindu-l, mirându-se că are pielea atât de netedă, desfăcându-i buzele pentru a-l apuca de limbă, îndepărtându-i degetele de la picioare şi întrebându-se cum putea merge cu asemenea picioare, totul cu exclamaţii de surpriză, adică, vezi Doamne, de silă.

După câteva minute, povestitorul puse capăt prezentărilor, adresându-i-se:

— De unde vii, omuleţule-cu-pielea-albă?

Samuel se hotărî să tacă mâlc. De vreme ce nu putea să dea o explicaţie care să stea cât de cât în picioare, se temea că avea să-i scoată din sărite pe toţi zdrahonii ăştia mai înalţi c-un cap decât el şi mai grei cu cel puţin cincizeci de kilograme.

— E mut, îi puse curând diagnosticul o femeie a cărei nemaipomenită claie de păr amintea întru câtva de coafura doamnei Pinson, profa de muzică, un soi de *brushing* neizbutit din ziua de azi.

— Şi nici nu poate alerga, adăugă vecina ei, arătând spre picioarele lui.

— Cu braţele astea sfrijite, n-are cum să prindă un nas-lung la vânătoare, remarcă un bărbos cu o cicatrice mare pe obraz.

— Nu e ca noi, întări prima femeie — întruchiparea preistorică a doamnei Pinson. Nu e mai degrabă unul dintre acei plângăreţi-în-două-labe care a rămas fără blană?

— Plângăreţii-în-două-labe au coada lungă, o contrazise povestitorul, şi rareori se încumetă să dea târcoale adăposturilor-împotriva-vântului. Şi, în afară de asta, omuleţul-cu-pielea-albă era în grota duhurilor când s-a prăbuşit Igba peste el.

Deci asta a fost, îşi spuse Sam: fusese doborât de greutatea ursului!

Un moş care până atunci nu scosese o vorbă, se ridică sprijinindu-se într-un toiag cioplit grosolan.

— Tribul trebuie să se teamă de acest străin, ameninţă el cu glas gâfâit. Aduceţi-vă aminte de cuvintele Celui-ce-vine-de-departe! Toţi cei care nu fac parte din trib şi se apropie de Piatra-mamă trebuie ucişi! Toţi!

Făcu doi paşi în direcţia lui Sam şi îi flutură pe sub nas un fel de cârjă.

— Trebuie ucişi, altfel vânătoarea va fi proastă sau copacii se vor usca, ori clanul nu va mai avea ce să mănânce! Aşa glăsuia Cel-ce-vine-de-departe! Şi aşa se cuvine să facă tribul!

Samuel nu reuşea să-şi dea seama ce era mai înfricoşător: ochiul crăpat şi brăzdat de cicatrici al moşneagului, duhoarea lui îngrozitoare sau podoaba din vârful toiagului său:

un os negru şi despicat ca o pereche de coarne, cu o scoică rotundă aşezată la mijloc. Întocmai ca acel U ciudat sau ca la cerbii desenaţi în grotă!

Povestitorul se amestecă şi el:

— Haide, Ochi-de-mort, eram doar un copil când Cel-ce-vine-de-departe a sosit în sălaşul tribului. De atunci n-a mai trecut niciodată pe aici şi mulţi dintre bătrânii noştri au spus că era primejdios.

— Era primejdios, da, dar avea puterea! zbieră să-şi spargă pieptul moşneagul. Ar fi putut să-l doboare pe Dinţi-frumoşi cu o singură privire şi tot clanul împreună cu el. Iată de ce trebuie să-i dăm ascultare şi să-i ucidem pe toţi cei ce se apropie de Piatra-mamă! Sau de nu, se va întoarce şi ne va ucide el pe noi!

Samuel se gândea că ar cam fi timpul să deschidă şi el gura, când răsună un ţipăt ascuţit:

— *Anianiiii!*

Cei mai iuţi dintre membrii tribului se repeziră la lăncile lor, în vreme ce Ochi-de-mort îl înşfăca pe Sam de guler pentru a-l ţine pe loc.

— *Igba anianiiii!*

— În partea de sus a cavernei! indică Preistorica-Pinson.

— Copilul-ursului! striga glasul. Daţi-i drumul copilului-ursului!

Un demon cu coarne apăru brusc la doi metri deasupra flăcărilor, cu un picior în gol. Vânătorul îl ochi şi îşi încordă braţul pentru a-şi slobozi suliţa, dar povestitorul îl făcu să se răzgândească. Duhul era într-adevăr hidos: o voce stridentă,

bucăţi zdrenţuite de blană pe trup, picături de sânge care i se scurgeau de pe braţe şi de pe bărbie, un craniu de urs albit în loc de cap. Răsfrângerile portocalii ale focului se amestecau cu lumina pală a clarului de lună învăluindu-l într-o licărire de pe altă lume.

— Fulgerele şi trăsnetele să se abată asupra clanului, dacă nu-i daţi drumul copilului-de-urs.

Înfricoşaţi, membrii tribului dădură înapoi, mulţi dintre ei acoperindu-şi ochii cu palmele sau astupându-şi urechile. Nici chiar curajosul vânător nu mai părea la fel de hotărât să înfrunte cumplitul duh.

În ceea ce-l priveşte pe Samuel, în ciuda accentului, lui nu-i fusese prea greu să-şi recunoască verişoara, împopoţonată cu craniul şi blănurile ce acopereau Piatra-mamă... Lili venise să-l salveze!

— Dă-i drumul, Ochi-de-mort, porunci povestitorul.

Cu părere de rău, moşneagul se supuse şi Samuel se năpusti pe poteca îngustă care urca pe coama colinei. Lili nu mai contenea în a acoperi cu ocări şi blesteme ceata înfricoşată de la picioarele ei:

— Fulgerul şi focul să se abată asupra aceluia care va cuteza să tulbure duhul dihaniei-celei-mari-care-se-înalţă-în-două-labe, declama ea.

Avertismentul dădu roade, căci amândoi îşi luară picioarele la spinare fără ca nimeni să pară că ar avea de gând să pornească pe urmele lor.

— Repede! şopti Lili călăuzindu-l pe Sam prin semiîntuneric.

Alergară astfel până la grota duhurilor, aflată la trei sute de metri de acolo. Numai atunci când ajunseră dinaintea pietrei sculptate, verişoara lui se descotorosi de blănuri şi de craniu, pe care le aşeză cu pioşenie lângă lampă. Veşmintele ei erau mânjite de pete roşii, ca şi cum le-ar fi muiat în sângele ursului. Samuel era buimăcit...

Cum el nu părea încă în stare să schiţeze nici cel mai mic gest, Lili luă una dintre cele două monede aflate în scobitură şi i-o întinse poruncitoare:

— Hai, mişcă-te odată.

Oricum, nu aveau de ales. Samuel lipi capul de berbec de soare, privind urmele lăsate de urs: zgârieturi adânci, aşchii de rocă împroşcate peste tot, animalul lovise cu furie, vrând să nimicească piatra sculptată. Oare de ce?

Când socoti că zumzetul era îndeajuns de puternic, Samuel o luă de mijloc pe verişoara lui şi o lipi de el cât putu de strâns. Abia atunci îşi puse palma pe ovalul pietrei.

X
Sclavi

Samuel şi Lili se rostogoliră ca un bulgăre şi se izbiră cu un bang sonor de o suprafaţă dură. Lili rămase un moment ghemuită, chinuită de o greaţă cumplită, în vreme ce Samuel încerca să-şi dea seama unde se aflau. Erau într-o încăpere întunecoasă şi joasă, cu un soi de maşinărie de lemn în stânga şi un fel de hublou dreptunghiular săpat în perete. Lipindu-şi ochii de geamul mat, Sam desluşi de partea cealaltă un bazin mare plin cu apă, în care era cufundată o roată cu zbaturi, oprită pentru moment. Peretele mustea de umezeală, de parcă întregul n-ar fi fost foarte etanş. Puţin mai încolo, erau înşirate pe jos nişte ciocane de lemn cu două capete şi nişte cleşti, precum şi o lampă cu ulei, de un model evident mai evoluat decât aceea din grota duhurilor. Cât priveşte piatra sculptată, aceasta era rezemată de zidul din faţă şi era acoperită de un strat atât de gros de salpetru, încât gravura soarelui de-abia se zărea. Pretutindeni domnea umiditatea...

Samuel luă înapoi din scobitură moneda de la muzeu şi se aplecă deasupra verişoarei sale.

— Cum te simţi, Lili?

— Îmi plesneşte capul, şopti ea, ştergându-se la gură.

— S-a sfârşit, Lili, am reuşit.

— Ce-am reuşit?

— Ei bine, să ne salvăm.

— Ai trecut la latină, Sammy?

— Poftim?

— Vorbeşti latineşte, bătrâne. Şi eu la fel.

— Ah!

— E super, şmecheria asta cu traducerea pe loc, adăugă ea cu un zâmbet de-abia schiţat. Dacă aş fi avut asta la profa mea...

Tăcu pentru a auzi mai bine. Din ceea ce părea a fi un soi de subterană care se pierdea în beznă răzbăteau până la ei glasuri înăbuşite. Glasuri care veneau spre ei, apropiindu-se.

— Trebuie să-ţi spun neapărat ceva, Sammy. E în legătură cu prezentul nostru.

— Te ascult.

— Te caută poliţia, spuse ea.

— Poliţia?

— Da. Din cauza spargerii de la muzeul din Sainte-Mary. Ţi-au găsit mobilul în sala unde a avut loc furtul.

Mobilul lui! Uitase cu desăvârşire de el!

— Au făcut cercetări pornind de la numere şi pe la prânz au ajuns la Bunica. Cum tu nu mai erai acolo, au lăsat să se înţeleagă că aveau de gând să se ducă în strada Barnboïm.

Tocmai mă întorceam cu mama de la parcul acvatic şi am dat fuga să te previn. Dar când am vrut să te prind...

— Şi când vor vedea că şi librăria a fost spartă, atunci să vezi circ...

— De-asta erau toate cărţile aruncate pe jos?

— Sunt sigur că Tatuatul a făcut asta, continuă Sam. Cred că vrea să găsească ceva. Poate carnetul negru sau poate Cartea timpului... Şi-n afară de asta, am aflat de pe Internet că există un fel de societate, Arkeos, care vinde antichităţi şi care...

— Ssst, îl întrerupse Lili, sunt foarte aproape de noi!

Conversaţia din subterană devenea, într-adevăr, din ce în ce mai inteligibilă:

— Este partea cea mai veche a clădirii, Corvus, va trebui să ne gândim s-o închidem. Scurgerile sunt din ce în ce mai mari şi...

— Şi mai ce? tună o altă voce. Suntem în plină vară, clienţii dau năvală! Am nevoie de toate rezervele! O să-i repari aripa asta, şi cât mai repede!

— Vin! şopti Lili. Ce ne facem?

Samuel o îndemnă să se ridice şi să se scuture de praf: o lumină gălbuie scălda acum subsolul.

— N-o să mă împiedice o nenorocită de scurgere să deschid, Julius. Şi nu te plătesc ca să-mi spui că nu eşti în stare să pui lucrurile în ordine! Ce...

Cei doi pătrunseră în sala maşinăriei şi se opriră brusc.

— CE CĂUTAŢI AICI? răcni cel care ţinea lampa, un tip pleşuv, mai degrabă dolofan, îmbrăcat cu o togă.

— Ne-am rătăcit, răspunse Samuel.

Chelul aruncă o privire revoltată spre hainele lor.

— De când au sclavii dreptul să umble brambura prin subsol? Şi unde-s veşmintele voastre?

— Păi... le-am uitat, spuse Samuel.

— Cum adică, le-aţi uitat?

Ridică bastonul pe care-l ţinea în mâna dreaptă şi-i trase obraznicului o lovitură destul de zdravănă peste picioare.

— Băile sunt gata să-şi primească primii vizitatori şi voi nu sunteţi la locurile voastre? Cum vă numiţi?

Lili găsi răspunsul:

— Samus şi Lilia.

— Asta nu-mi spune nimic, zise chelul fluturându-şi bastonul. Petrus v-a cumpărat pentru sfârşitul sezonului?

— Da, Petrus, încuviinţă Lili fără să-şi piardă cumpătul.

— Atunci trag nădejde că nu m-aţi costat prea mult, ticăloşi mici şi puturoşi ce sunteţi. Hotărât lucru, nu mai există sclavi demni de acest nume. Julius, ai o jumătate de oră ca să pui roata în funcţiune. Cât despre voi...

Îi arse lui Sam încă o lovitură de baston.

— Marş la treabă şi să zbârnâie!

Continuând să reverse asupra lor o ploaie de ocări, Corvus îi conduse prin subsol până la o scară de piatră ce dădea afară.

— Dumnezeule! răsuflă Lili.

Se aflau într-o vastă proprietate de formă dreptunghiulară, mărginită de galerii, cu coloane şi clădiri de piatră, al cărei teren central, aflat sub cerul liber, era plantat cu iarbă. În depărtare, dincolo de acoperişuri, se zărea un munte, cu câteva parcele cultivate pe primele pante. Soarele nu ardea prea

tare, dar temperatura era cât se poate de plăcută. Se anunţa o dimineaţă frumoasă... Mai mulţi slujitori, înveşmântaţi în nişte tunici albe, forfoteau de la o uşă la alta, cu braţele încărcate de prosoape, de fructe sau de amfore. Corvus îi ameninţă din nou cu bastonul, arătându-le o încăpere din dreapta:

— Daţi fuga la spălătorie ca să vă schimbaţi şi apoi iute la locurile voastre. Petrus n-o să mai întârzie nici el mult, şi de acum înainte, aflaţi de la mine că n-o să vă scap din ochi!

Ca să nu mai existe nicio îndoială în privinţa sorţii pe care le-o hărăzise, îşi învârti bastonul pe deasupra capetelor lor, şi cei doi tineri înţeleseră că n-aveau altă soluţie decât să se supună.

— Ce propui să facem? întrebă Lili cu voce joasă, în vreme ce se îndreptau spre spălătorie.

— Trebuie neapărat să găsim nişte monede, răspunse Sam la fel de încet. Dacă piatra sculptată a funcţionat, asta înseamnă că există cel puţin una pe-aici. Unde crezi că ne aflăm?

— La nişte terme, un fel de băi publice. Erau peste tot în Imperiul roman, oamenii veneau aici să se spele şi să-şi vadă de afaceri.

O matroană cu mutră jovială îi primi cu un zâmbet larg.

— Ei bine, micuţilor, sunteţi noi pe-aici?

— Da, răspunse Sam, Petrus de-abia ne-a cumpărat.

— Cu atât mai bine, avem mare nevoie de cât mai mulţi slujitori zilele astea. Vă trebuie ceva curat, nu-i aşa?

Luă două tunici din cele două grămezi care se aliniau de-a lungul zidurilor şi le întinse spre ei.

— Ca mărime, cred că sunt numai bune pentru voi. Dar daţi-i zor, mai e puţin şi deschidem. Vi s-a spus ce aveţi de făcut?

— Nu încă.

— Ah! Şi, fireşte, leneşul de Petrus nici acum n-a venit! Tu, micuţo, n-ai altceva de făcut decât să te duci în camera femeilor, în capătul palestrei, şi întreabă de Alvina. Iar tu, băiete, vestiarul bărbaţilor e chiar alături. O să te lămurească bătrânul Trimalchion.

Ieşiră, căpătuiţi cu noua lor uniformă şi întrebându-se ce ar fi mai bine să facă.

— Şi dacă am pleca imediat? sugeră Lili.

— Nu, ne trebuie alte monede, e vital. Şi-apoi, lucrătorul care drege roata trebuie că e tot acolo, lângă piatră. Să aşteptăm ca el să...

O lovitură puternică răsună pe marmura porticului.

— Pe Jupiter, zbieră Corvus izbind cu bastonul în pardoseală. Nu vă mai săturaţi să umblaţi creanga? Ce vă tot moşmondiţi atâta?

Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Sam ce avea de gând să se facă mai târziu — sau, în cazul de faţă, cu două mii de ani mai înainte — ar fi răspuns fără şovăire: „În niciun caz slujitor la băile romane". O muncă la îndemâna oricui, la prima vedere, care se dovedea însă cumplit de istovitoare, atunci când treceai la treabă. După ce Trimalchion, un sclav negru căruia îi lipseau două degete, îl dădăci în grabă, învăţându-l abecedarul meseriei, Samuel se pomeni hodoronc-tronc azvârlit în baia cea mare.

Pentru început, îl trimiseră la vestiarul în care veneau să se schimbe numeroşii clienţi: nu avea altceva de făcut decât să le ia hainele, să le aşeze în rafturi şi să le dea în schimb nişte prosoape. Floare la ureche... Trecând însă pe acolo, Corvus găsi de cuviinţă că un ditamai vlăjgan şi tânăr pe deasupra, cum era Samus, trebuia muncit mai cu spor. Aşa că Sam a fost trimis în caldarium, sala încălzită, un fel de saună înainte de a-i fi venit vremea, unde trebui să vegheze la curăţenia bazinului cu apă caldă — cu apă *foarte* caldă — frecându-l cu o bucată de pânză groasă şi aspră. Pe măsură ce curăţa bazinul, Samuel băgă de seamă că mozaicul de pe fund reprezenta o frumoasă liră albă ţinută de o pereche pe jumătate goală. Nimic neobişnuit la prima vedere, *numai că instrumentul avea forma celor două coarne închizând un cerc între ele*! Simbolul lui Arkeos pe fundul unui bazin din Imperiul roman!

Tulburat de descoperirea făcută, Samuel lăsă să-i cadă cârpa din mână şi se duse să-l întrebe pe Trimalchion:

— Dacă nu te superi, ştii cumva cine a făcut mozaicul din bazinul cu apă caldă?

— Bărbatul şi femeia cu liră? A fost refăcut acum câţiva ani. De Octavius, un meşter din partea locului. De ce, s-a spart pe undeva?

— Nu, doar că-mi place. Mai sunt şi altele de felul ăsta în terme?

Trimalchion se gândi o clipă.

— Mozaicuri ca ăsta, nu, e singurul. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred chiar că unul dintre lucrătorii lui Octavius a fost cu ideea. Un tip ciudat care a dispărut într-o

bună zi fără să-şi mai ia plata. Dar cum subiectul era schiţat, iar meşterului i-a plăcut... Se pare că o liră de felul ăsta aduce fericire şi belşug... Asta, din câte ştiu eu! Bun, adăugă el mai încet, ai face bine să te întorci la treabă, Corvus nu e departe...

Şi într-adevăr, tocmai atunci pică şi Corvus... Văzând că Sam dezertase din post, îl ameninţă cu bastonul şi, ca să-l pedepsească, îl trimise în palestră să facă o muncă pe care Sam nu şi-ar fi închipuit-o nici în cele mai cumplite coşmare ale sale că ar putea-o practica vreodată. Timp de o jumătate de oră se plimbă sub cerul liber purtând o oală în care oamenii veneau să se uşureze între două trânte sau între două jocuri cu mingea. Trebuia apoi să verse urina într-un bazin mare, ferit de ochii lumii, al cărui conţinut ajungea apoi la spălătorese, care-l foloseau pentru a spăla rufele — să spele rufele cu urină, într-adevăr, nu trebuia să-ţi fie scârbă!

Pe scurt, Samuel era folosit pe post de toaletă ambulantă...

După o vreme, ispita deveni prea mare şi Samuel se încumetă să arunce o privire spre scara ce ducea la subsol. Roata de lemn se pusese din nou în mişcare: slujea de fapt la scoaterea apei şi la aprovizionarea unui rezervor care alimenta termele. Or, dacă roata se învârtea din nou, cu scârţâitul ei de uşă veche şi neunsă, asta însemna că lucrătorul tocmit s-o dreagă îşi isprăvise treaba...

Ajuns la baza scării, Samuel se dezumflă foarte repede: nişte zăbrele pline de rugină blocau accesul în subteran. La piatra sculptată nu se putea ajunge!

— Iar tu, zbieră Corvus, dând din nou cu ochii de el. Ce tot pui la cale pe-aici?

De data asta încasă două lovituri de băţ pe spinare înainte de a fi trimis de îndată la spălătorie, vestită drept locul cel mai groaznic din terme. Trecu alături de doi sclavi negri la catul de jos, două namile cu pielea lucind de sudoare, care aruncau buşteni cu braţul, înteţind focurile ce ardeau cu vâlvătăi. Deasupra acestor focuri, nişte cazane uriaşe, pline cu apă clocotită, răspândeau aburi fierbinţi ce călătoreau de-a lungul unor ţevi încinse până în caldarium, pentru a-l încălzi. Era o căldură de Iad!

— Scoateţi untul din el! le porunci Corvus sclavilor. Băiatul ăsta trebuie să-nveţe cine-i stăpânul lui.

Cei doi se îndepărtară o clipă pentru a-l lăsa pe Sam să aducă primul buştean, dar de îndată ce Corvus se întoarse cu spatele, i-l luară din mână.

— Bătrânul corb nu ştie ce să mai născocească, oftă unul dintre ei ştergându-şi fruntea. N-o să rezişti multă vreme în cuptorul ăsta. Stai mai bine acolo.

Fericit la culme de norocul ce dăduse peste el, se pregătea să se aşeze pe un scăunel şchiop, când pământul începu deodată să tremure sub tălpile sale. Vuum! Vuum! Vuum! Fără să ştie cum, se pomeni trântit la pământ, cu picioarele-n sus.

Sclavii izbucniră în râs.

— Aha! Nu te aşteptai la una ca asta, micuţule, nu-i aşa? Pământul se mânie adesea, aici! Trebuie să ştii cum să te ţii pe picioare!

Numai că, o clipă mai târziu, o zguduitură şi mai puternică îi aruncă unul peste altul. Din tavan începu să curgă un praf alb şi mai mulţi buşteni aprinşi se rostogoliră până aproape de

ei. În cazanul cel uriaş, apa se zbătea cu furie lovindu-se de margini.

— Ei! exclamă cel mai înalt, ridicându-se. De data asta ştiu că ne-a zgâlţâit.

— Am face mai bine să stingem focul, s-ar putea s-o ia de la capăt, şi focul s-ar putea întinde. Când începe...

Verificară dacă nu erau şi alte stricăciuni în camera cazanelor şi urcară să vadă care sunt ordinele lui Corvus. La catul unde se aflau cei ce făceau baie, oamenii păreau destul de speriaţi: toţi ieşeau din clădire cu un ştergar încins în jurul mijlocului, să afle veşti. Câteva statui se răsturnaseră, câteva ţigle se desprinseseră de pe acoperiş şi se auzea mai ales un vuiet înăbuşit, ca fond sonor. În mijlocul palestrei, vreo douăzeci de muşterii se strânseseră grămadă, arătând cu degetul spre ceva: o şuviţă subţire de fum care se ridica deasupra muntelui.

Samuel tresări: o mână rece se strecurase în palma lui. Era a lui Lili, pe care n-o auzise venind.

— Sammy, de un sfert de oră te caut! N-am veşti bune! Ştii cum se cheamă muntele ăsta?

— Nu...

— E Vezuviul, bătrâne, vulcanul! Suntem la Pompei, Sammy. La Pompei!

XI

24 august 79, orele 10

— Focul! Arde un foc pe munte! strigă o femeie.

Cei ce se scăldau şi sclavii se înghesuiau buimaci în jurul ei.

— Nici vorbă, zise Corvus, încercând să o liniştească. E doar un nor negru care a acoperit piscurile. Întoarce-te în bazin, cetăţeană Flavia, n-ai de ce te teme...

— N-avem de ce ne teme? se înfurie unul dintre cei care ceva mai înainte se jucau cu mingea în palestră. Era cât pe-aci să mă dea gata ţigla asta!

O flutura de parcă ar fi aruncat-o Corvus în persoană.

— Ştii bine că pământul se zguduie de vreo câteva zile, Marcus. Dar nu e primejdios. Clădirea noastră e cât se poate de zdravănă şi...

— Şi cutremurul de acum cincisprezece ani? replică un altul. Nici el nu era primejdios. Jumătate din oraş a fost distrus şi, după câte ştiu, nici termele de la Stabia n-au fost cruţate.

La această replică, broboane mari de sudoare acoperiră fruntea lui Corvus.

— Atunci a fost altceva, se apără el, încurcat. Zidurile au fost întărite după aceea, bazinele sunt mai solide. Hai, prieteni, adăugă el cu o veselie prefăcută, casa oferă o cupă din cel mai bun vin al nostru celor care vor ajunge primii înapoi la caldarium!

După care se adresă sclavilor.

— Întoarceţi-vă la treabă şi serviţi-i pe oaspeţii noştri!

Muşterii păreau să şovăie. La urma urmei, soarele ardea, cerul era albastru şi limpede, ziua făgăduia să fie frumoasă. Se zărea într-adevăr trâmba aceea neobişnuită de fum, dar cum să crezi că s-ar fi putut produce vreun cataclism pe o astfel de vreme?

Dând ascultare doar curajului ei, Lili înaintă spre mijlocul grupului.

— Dacă nu plecaţi numaidecât, prevesti ea cu voce hotărâtă, veţi pieri cu toţii.

Nici una nici două, Corvus îi şi plesni o palmă răsunătoare, care o făcu să se rostogolească la picioarele cetăţenei Flavia.

— Ticăloasă mică, minţi cu neruşinare! o ocărî el. Îţi făgăduiesc că o să te trimit...

Dar ameninţarea lui fu curând acoperită de o explozie uriaşă: Bbbbuuummm! Vârful Vezuviului răbufnise cu o putere nemaipomenită, azvârlind în văzduh blocuri gigantice de stâncă. Toată lumea rămase cu gura căscată, urmărind cu ochii ieşiţi din orbite traiectoria extraordinară a mingilor de

foc care brăzdau şuierând azurul şi cădeau din nou pârâind şi trosnind pe pământ!

— Muntele îşi varsă măruntaiele!

— Micuţa are dreptate, o să murim cu toţii!

— Aşteptaţi, prieteni, se amestecă din nou Corvus, Vezuviul e departe! Bucuraţi-vă de spectacol, o să vă întoarceţi după aceea în bazine!

Dar cea mai mare parte a vizitatorilor nu mai avea niciun chef să admire priveliştea.

— La vestiare, Corvus, dă-ne hainele!

— Da, dă-ne hainele! reluară mai multe voci în cor.

— În cazul ăsta..., se resemnă Corvus.

Încredinţă legătura de chei bătrânului Trimalchion, pe care cei mai mulţi dintre muşterii îl urmară pentru a-şi lua hainele. Unul din cei doi sclavi de la sala cazanelor luă atunci cuvântul:

— Dacă pământul nu-şi domoleşte furia, Corvus, va trebui să ne îngădui să ne alăturăm familiilor noastre...

— Poftim? se înroşi la faţă patronul termelor. De când hotărăsc sclavii ce trebuie să facă sau să nu facă?

— Dacă rămâneţi aici, întări Lili, o să pieriţi cu toţii. Curând Pompeiul va fi îngropat sub cenuşă!

— Iar tu, se răsti Corvus la ea, dacă mai rosteşti un singur cuvânt, îţi zbor capul cu bastonul ăsta. Cenuşă! Şi mai ce, încă? Vezuviul nu-i un munte de foc, nimeni n-a pomenit vreodată aşa ceva! Aşa că, treceţi numaidecât la locurile voastre! Niciunul dintre voi nu va părăsi termele înainte de căderea nopţii!

Sclavul ridică glasul.

— Corvus! Poate că fata asta are dreptate! Pământul se zguduie, muntele se încinge, trebuie să ne lași să plecăm! Amintește-ți ce i s-a întâmplat fiicei mele.

Bastonul spintecă aerul cu un pocnet teribil și-l lovi pe sclavul de la cazane peste obraz. O tăietură violetă se ivi pe pielea lui neagră și începu să sângereze.

— Xenon, Flactus, Trilcien! strigă Corvus. Duceți-l pe Diomed în sala cea încălzită, aceea cu zăvor. Vă dau pentru asta zece sesterți! Și luați-o și pe cobea asta de fată, dacă tot sunteți aici!

O înșfăcă pe Lili de cot și o aruncă în brațele numitului Xenon, un roșcovan voinic, cu craniul ras ca-n palmă. Samuel se grăbi să sară în ajutorul verișoarei lui, dar fu înșfăcat foarte repede și potolit la rândul lui, sesterții promiși descătușând elanul bătăios al celorlalți slujitori.

— Închideți-l și pe băiat! De dimineață o tot caută cu lumânarea!

— Grindină! S-a pornit grindina! Cade din cer! se miră brusc spălătoreasa.

Samuel, care se zbătea să scape din mâinile puternice ale unui slăbănog înalt, simți într-adevăr ceva care-l lovea peste ceafă.

— Nu e grindină, sunt pietre!

O ploaie de pietre... Mici, mijlocii, mari. Cele mai multe, de mărimea unui ou, zgrunțuroase, colțuroase și gri la culoare. Dar în mod ciudat, destul de ușoare.

— Muntele, muntele! Vedeți? Scuipă pietre!

Într-adevăr, deasupra Vezuviului se formase un nor negru care aluneca spre oraş îngroşându-se.

— Xenon, închide-mi-i pe ăştia trei. Iar voi, ceilalţi, strângeţi pietrele, porunci Corvus. Vreau ca palestra să fie lună când se va sfârşi totul.

Aşa că Diomed, Samuel şi Lili fură luaţi pe sus şi duşi în baia femeilor, fiind aruncaţi în tepidarium, sala caldă. Ploaia de pietre lovea cu un zgomot asurzitor acoperişul, ceea ce nu-l împiedică pe Diomed să se arunce asupra uşii strigând:

— Fii blestemat, Corvus! Trebuie să ajung la nevasta şi la fata mea! Au nevoie de mine! Dacă li se întâmplă ceva...

Lili îl trase pe Sam spre ea.

— Pietrele care cad din cer, Sammy, sunt pietre ponce! Asta înseamnă că erupţia a început! Am văzut un documentar despre asta la şcoală. În câteva ceasuri, oraşul va fi îngropat cu totul sub lavă!

De ce trebuia întotdeauna ca Lili să le ştie pe toate înaintea tuturor? Mai ales când era vorba despre catastrofe?

— În câteva ore, eşti sigură?

— Poate chiar mai repede, nu mai ştiu. Ceea ce ştiu, însă, este că au fost o grămadă de victime în rândul populaţiei din Pompei. Majoritatea au fost surprinse când norul fierbinte s-a abătut asupra lor: au fost ca şi mumificate de cenuşă. Bărbaţi, femei, copii! Au fost găsiţi peste secole, exact în poziţia în care se aflau în momentul morţii lor!

— Alte veşti bune?

— Trebuie să ieşim de aici, Sammy, nu mai putem rămâne nicio clipă!

— Uşa pare solidă, din păcate! Iar în ceea ce priveşte piatra, nici acolo nu avem sorţi de izbândă: trecerea e blocată de un grilaj, iar ăsta este zăvorât!

Samuel cercetă repede sala caldă în care se aflau: erau mai multe deschizături sus, dar nu aveau cum să ajungă la ele, nici măcar dacă se urcau pe umerii lui Diomed. În rest, puţine lucruri care le-ar fi putut fi de folos, amfore cu ulei, cuţitaşe pentru curăţat pielea, două prosoape uitate, un vătrai, câteva lămpi ferite de apa bazinului. Pereţii erau acoperiţi de fresce colorate ilustrând felurite binefaceri ale scăldatului, dar nu se vedea nicio ieşire în caz de urgenţă. Erau închişi fără scăpare.

— Să dea ciuma peste Corvus, spuse Diomed întorcându-se spre ei. Să-i cadă toţi dinţii în gură şi să-l înăbuşe! Fata mea e prea slăbită ca să poată merge, iar nevasta mea nu va putea s-o care niciodată! Şi totul numai din pricina lui!

— I-a făcut rău fetei tale? îl întrebă Lili.

— A căzut de pe terasa unde o trimisese să agaţe nişte flori. Era prea mică pentru munca asta. De atunci, n-o mai ţin picioarele. Nu va izbuti niciodată să plece din oraş! Şi dacă este adevărat ceea ce spui tu, dacă muntele scuipă foc...

O prinse pe Lili de mâini şi se aplecă pentru a fi la înălţimea ei.

— Păreai atât de sigură pe tine, micuţo! Eşti cam de vârsta ei. Crezi într-adevăr că o să murim cu toţii?

— Ei bine, murmură Lili, desprinzându-se cu blândeţe, există întotdeauna o speranţă, nu-i aşa? Dar se pare că Vezuviul s-a trezit şi că...

O zdruncinătură puternică făcu ca pereţii să se zguduie, iar pământul se clătină sub ei. Se legănară o clipă, în vreme ce clădirea începea să geamă, iar afară se făcea auzit un scârţâit înspăimântător, ca şi cum casa din vecinătate tocmai se surpa.

— Ce-i asta? întrebă Lili.

— Venea dinspre aripa de sud. Sper că nu s-a năruit castelul de apă.

— Putem ieşi pe undeva? îl grăbi Sam.

— În afară de uşă, nu. Doar dacă...

Sclavul se deplasă doi metri arătând ceva pe jos.

— Uitaţi-vă, dalele s-au spart. Cu puţin noroc... Daţi-mi vătraiul.

Samuel se duse să aducă suliţa de fier de lângă vatră.

— Ai vreo idee?

— Dacă am putea lărgi crăpătura asta...

Începu să spargă câteva lespezi din jur şi să mărească deschizătura cu vârful acela metalic. Afară, ploaia de pietre ponce se înteţise şi lumina slăbea de parcă era pe cale să se lase noaptea.

— Luaţi nişte cuţitaşe, le ceru Diomed, şi ajutaţi-mă!

Samuel şi Lili se puseră pe treabă cu multă râvnă, sfâşiind acel fel de ciment granulos care slujea de temelie încăperii.

— Vrei să sapi un tunel prin care să putem ieşi, nu? întrebă Samuel după un sfert de oră de eforturi tăcute.

— Aproape! Tepidariumul şi caldariumul sunt ridicate faţă de sol. Se sprijină pe nişte mici coloane între care circulă aerul care vine de la sala cazanelor. E ceea ce ne îngăduie să păstrăm întotdeauna sălile la temperatura potrivită. Dacă izbutim să

ajungem la golul dintre coloane... Vezi, uite şi nivelul cărămizilor! Suntem aproape!

Îi sfătui să se dea înapoi şi dădu mai multe lovituri de vătrai, icnind ca un măcelar, până străpunse ultimul strat de cărămizi. Îi izbi un abur cald cu iz de pământ reavăn.

— Nu e primejdios pe-aici?

— Focul e stins, nu riscaţi mare lucru.

— Noi?

— Da, voi. Sunteţi subţiri, o să vă puteţi strecura. Eu sunt prea mătăhălos, aş rămâne înţepenit. Hai, gaura e încă mult prea îngustă, la treabă!

Au mai avut nevoie de încă zece minute pentru a lărgi spărtura astfel încât Sam şi Lili să se poată strecura prin ea.

— O să vă dau o lampă, spuse Diomed, încercând să-i încurajeze. Acum intraţi acolo, grăbiţi-vă.

— Dar tu Diomed, protestă Lili, cu tine ce se va întâmpla?

— Nu vă faceţi griji pentru mine, până la urmă o să-mi deschidă ei uşa.

Încercă să zâmbească, dar Samuel şi Lili nu se lăsară păcăliţi: Corvus n-avea de gând să-i dea drumul.

— Plecaţi! le ceru el. Mergând de-a lungul peretelui din stânga spre poartă, veţi ajunge la chepengul de curăţare. Este din lemn, o lovitură zdravănă de picior va fi de-ajuns. Şi dacă... dacă din întâmplare vă veţi întâlni cu nevasta şi fiica mea, spuneţi-le că le iubesc.

— Sunt... sunt convins că şi ele te iubesc, bâigui Sam, mişcat de ceea ce semăna foarte mult cu un sacrificiu.

După un ultim gest de rămas-bun, Samuel porni la drum: se întinse pe marginea gropii şi aproape numaidecât simţi cu unghiile pământul bătătorit. Subţiindu-se cât mai mult, se putea mişca.

— Lampa, Samus!

Diomed i-o întinse. Iar Samuel, întinzând mâna după ea, fu cât pe-aci s-o răstoarne.

— E rândul tău, micuţo! Nu-ţi fie teamă, nu trebuie să mergeţi mult. Nu vă îndepărtaţi de peretele din stânga!

Samuel se strânse cât putu de mult pentru a-i permite lui Lili să ajungă lângă el. Ajutându-se de coate şi de genunchi, şi cu condiţia să nu ţină seama de bucăţile de cărămidă şi de ciment care le sfâşiau pielea, se putea înainta târâş, centimetru cu centimetru.

— Te descurci? şopti Sam.

— Dacă n-ar fi atât de cald şi de întuneric..., răspunse Lili.

— O cursă de melci într-un radiator!

După ce se căzniră astfel vreme de câteva minute, zăriră în cele din urmă chepengul de curăţare. Samuel trebui să efectueze o rotaţie delicată — bing! pe umăr — pentru a putea ajunge cu picioarele în dreptul ferestruicii — bang! pe fese. Se înghesui şi mai mult pentru a-şi lua avânt şi începu să izbească puternic cu călcâiele. Ceva cedă în exterior şi oblonul se deschise pocnind.

— Bună treabă, Sammy!

Îi lăsă verişoarei lui cinstea de a ieşi prima apoi, cu ajutorul ei, reuşi să se strecoare şi el.

— Uf! E mai bine aici!

— Unde suntem?

— Nu ştiu, mărturisi Sam ridicând lampa. Dar culoarul ăsta trebuie să ducă undeva.

Urcară la întâmplare spre o uşă care se deschidea spre o scară minusculă ce dădea în afară.

— Priveşte la ceea ce cade de sus! E de necrezut.

Un potop de pietre cenuşii se abătea într-adevăr asupra termelor, acoperind solul cu un covor gros cam de zece, cincisprezece centimetri. Norul întunecat venit de pe Vezuviu acoperea acum oraşul şi te-ai fi putut crede în plină iarnă. Flăcări portocalii ţâşneau din când în când din vârful vulcanului, însoţite de un vuiet înăbuşit. Frânturi de glasuri ajungeau de departe până la ei, printre care se recunoştea timbrul atât de gingaş al lui Corvus.

— ...lus iute! ...neşule!

— Nu trebuie să fim recunoscuţi, murmură Sam. Ascunde-ţi faţa dacă poţi!

Ajunşi la capătul de sus al scării, o zbughiră în palestră, în apropierea porticului. Corvus nu avea cum să-i bage în seamă, căci avea de lucru să-şi ia la zor oamenii de la celălalt capăt al terenului, ca să cureţe bazinul în aer liber. Profitând de semiîntuneric, nu avea să le fie prea greu să ajungă la piatra sculptată. Ba chiar...

— Pe aici!

Samuel o înşfăcă pe Lili şi o trase în direcţia opusă, spre baia femeilor.

— Ce s-a...?

— Diomed!

Străbătură vestibulul pustiu şi alergară spre tepidariumul care răsuna de loviturile de vătrai ale sclavului.

— Lăsaţi-mă să ies! LĂSAŢI-MĂ SĂ IES!

— Diomed, suntem aici.

— Samus? Samus, aţi reuşit?

— Da, prin chepeng, aveai dreptate! Dă-te la o parte! O să împing de partea asta!

Samuel se propti cu toată greutatea în uşa care nici nu se clinti: ferecăturile şi zăvorul erau zdravene. Se dădu trei paşi înapoi şi se aruncă cu şi mai multă putere, singurul trosnet care se auzi fu acela al umărului lui.

— Sammy, stai!

Lili îi arăta un punct pe peretele din faţa uşii: un cui gros de care spânzura o cheie. Istoria lumii rezumată într-o clipă: bărbaţii îşi folosesc muşchii, iar femeile inteligenţa!

Samuel învârti cheia în broască şi se felicitară toţi trei.

— Mulţumesc, copii, mulţumesc! Daţi-mi mai întâi răgaz să-mi găsesc nevasta şi fata, şi apoi vă voi duce la loc sigur!

— Nu se poate, trebuie să luăm ceva de la roata veche. O să venim la tine ceva mai târziu.

— Roata veche? Se află în partea cea mai şubredă a clădirii. Eu nu m-aş duce acolo, dacă aş fi în locul vostru. Cu toate zguduiturile astea...

— Ştim noi ce facem, îi dădu asigurări Lili. Pleacă fără teamă. Nevasta şi fata ta trebuie să fie tare îngrijorate.

Diomed îi privi cercetător. Fu gata să se împotrivească, dar se mulţumi să-i strângă pentru ultima oară la piept.

— Mulţumesc încă o dată! Şi noroc!

Se despărţiră sub portic şi Samuel îi întinse lui Lili un prosop pe care-l luase din sala caldă.

— Înfăşoară-ţi capul în el, te va apăra de pietre.

Se prelinseră de-a lungul pereţilor, rugându-se să nu le pice-n cap vreo bucată mare de piatră ponce. Palestra semăna de-acum cu o plajă cu galeţi şi, lângă bazin, Corvus nu contenea să-şi ocărască slujitorii. Rândurile de sclavi din jurul lui se cam răriseră totuşi, oamenii începuseră să-şi dea seama de primejdia ce-i pândea. Nu mai era nicio îndoială că Stabia, acest centru de refacere, va avea nevoie de câteva reparaţii înainte de a se redeschide. Aerul din jur era încărcat, de altfel, de un miros neplăcut, ceva între o scurgere de gaze şi nişte produse chimice. Lili începu să tuşească.

— Pucioasă, icni ea. Trebuie să ne grăbim!

— Nu mai suntem foarte departe!

Dar îi aştepta o surpriză neplăcută: clădirea la subsolul căreia nu de multă vreme aterizaseră se surpase pe jumătate şi o parte din roata de lemn dispărea acum sub o grămadă de cărămizi şi de praf. Mai mult, apa năvălise peste tot, acoperind intrarea în subteran.

— Rezervorul, oftă Sam, pesemne că s-a spart.

Ai fi zis că un vapor cu zbaturi tocmai se ciocnise, cu toată încărcătura lui, de aripa de nord a termelor...

Samuel se apropie cât putu de mult de mormanul de dărâmături, o baltă plină cu resturi şi bucăţi de piatră ponce pe fundul căreia se afla probabil piatra sculptată. La trei sau patru metri adâncime...

— Nu avem de ales. Cobor acolo.

Înaintă pe o bârnă care stătea încă dreaptă, se agăţă de dinţii roţii şi începu să se scufunde încet.

— Fii cu băgare de seamă, spuse Lili, roata s-ar putea prăbuşi.

Samuel trase adânc aer în piept şi se lăsă să alunece în apa neagră şi rece până ajunse la grămada de gunoaie care zăcea pe fund! Se îndreptă, după ce judecă repede lucrurile, spre colţul unde se afla piatra, dar se izbi curând de o grămadă de scânduri din care reuşi să desprindă doar două înainte de a se ridica la suprafaţă pentru o nouă porţie de aer. Avu nevoie de mai multe astfel de drumuri pentru a ajunge în sfârşit la piatră. Atingând-o, se cutremură, piatra fusese retezată la vârf, zdrobită pesemne de vreo grindă.

— Ei? exclamă întrebătoare Lili, când ajunse din nou lângă ea.

Se adăpostise sub ceea ce mai rămăsese din streaşină, cu o mână la nas pentru a se apăra de aburii din ce în ce mai supărători. Ploaia de pietre ponce se mai domolise, dar norul de fum căpătase o neliniştitoare nuanţă violacee.

— Piatra s-a sfărâmat, Lili, partea de sus nu mai există.

— Toată partea de sus? Şi soarele?

— Nu, soarele e neatins. Poate doar o rază, două să fi fost lovite.

— Şi crezi că vom reuşi chiar şi aşa?

— Bineînţeles că vom reuşi! Grăbeşte-te!

În vreme ce verişoara lui i se alătura, Sam scoase din buzunar moneda de la muzeu, pe care o înfăşurase cu grijă într-o bucată de pânză, şi şi-o îndesă în gură. Putea oare piatra

funcţiona sub apă? Şi lipsită de o bucată din ea însăşi? Habar n-avea. Oricum, n-avea de gând să-şi sfârşească zilele mumificat la Pompei, ca viitor punct de atracţie morbid pentru turiştii din secolul al XXI-lea.

— Dă-mi mâna şi ţine-mă strâns. Nu e prea adânc, e de ajuns să inspiri doar o gură zdravănă de aer. Eşti gata?

Lili dădu din cap şi îşi umflă plămânii. Se aruncară împreună şi ajunseră la fund fără probleme, dar, de îndată ce trecură pe sub roată, apa începu să clocotească cu putere şi scândurile pe care Sam le dăduse deoparte începură să se prăvălească peste ei. Pământul se zguduia din nou, calea de întoarcere le era tăiată!

Cufundată în beznă, înconjurată de apele dezlănţuite, Lili începu să intre în panică. Samuel se văzu nevoit să o înhaţe şi mai strâns, ca nu cumva să plece de lângă el, continuând în acelaşi timp să caute pe pipăite piatra, pe undeva pe lângă zid. Simţi crestăturile sub degete, dibui soarele şi lipi moneda cu o mişcare de profesionist. Lili se zbătea din ce în ce mai aprig, un mic animal înnebunit de groază dornic să revadă lumina şi cerul liber. Dar, de acum înainte, nu mai putea fi vorba de aşa ceva...

Samuel slăbi strânsoarea, numără în gând până la zece şi îşi aşeză palma pe suprafaţa colţuroasă. Începea să simtă şi el că nu mai are aer, cu atât mai mult cu cât Lili îl lovea fără cruţare în burtă. Trebuia totuşi să reziste până la capăt. După un timp care i se păru nesfârşit, atunci când fluturi galbeni porniră să-i joace prin faţa ochilor, ceva vibră în sfârşit sub palma lui. Piatra sau o ultimă zguduitură?

XII
Buldozerul

Lumea nu se mai oprea din tremurat. Vuum! Vuum! Pământul se zguduia întruna. Samuel se ridică scuipând praful lipicios care-i intrase în gură. În jurul lor nu mai era apă, ci o atmosferă saturată de particule cleioase de argilă, de-abia respirabilă.

— Lili?

Ochii îl înţepau şi-i veneau greu să-i ţină deschişi. Oricum, era aproape beznă în locul în care se aflau.

— Lili?

Vuum! Vuum! Să se fi aflat oare tot la Pompei, căzuţi într-o altă scobitură de sub rezervor, în vreme ce oraşul era acoperit de cenuşă?

— Aici, Sammy, răspunse un glăscior răguşit. Sunt... sunt aici.

— Vorbeşti englezeşte, Lili... Poate că...

Vuum! Vuum!

— Suntem în pivniţă? întrebă verişoara lui apropiindu-se pe pipăite. Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, totul se clatină. Trebuie să încercăm să ieşim de-aici.

Se auzi un huruit ca de motor şi o bucată de tavan se desprinse la doi metri de el.

— Lucr... începu Lili.

Lumina pătrunse prin spărtură, scoţând la iveală o scară de fier în stânga. Samuel avu reflexul să-şi ridice verişoara, pentru ca aceasta să urce înainte ca restul acoperişului să se prăbuşească. Vrummm! Vuummm! Vuumm! Odată ajunşi sus, străbătură cu capul lăsat în jos o încăpere întunecoasă şi ieşiră clipind din ochi sub cerul liber. În jurul lor, bucăţi smulse de zid, o cercevea care atârna jalnic, olane făcute ţăndări şi...

— Atenţie!

O masă de metal strălucitor se năpustea asupra lor: Vrummm! Vuumm! Vuumm! Se aruncară în lături şi monstrul albastru se opri sughiţând la un metru de ei. Era un fel de tractor prevăzut cu şenile şi cu un scut de protecţie în faţă.

— Doamne Dumnezeule!

Un bărbat cu o cască pe cap şi o ţigară atârnând în colţul gurii sări din cabină.

— Dumnezeule, unde vă credeţi, prichindeilor? Sunteţi pe un şantier, ce naiba! Aş fi putut să vă fac una cu pământul!

Mai mulţi muncitori soseau în ajutorul lui.

— Ei bine, ce-i Ronald? Ai spart ceva?

— Puştii ăştia doi, Jed, au ţâşnit în faţa mea, jur c-aşa a fost!

Numitul Jed îi cercetă pe nepoftiţi cu un aer scârbit. Lili păru preocupată să scuture murdăria de pe tunica ei neagră şi-şi trecu o mână prin păr, cu degetele făcute greblă, ca un pieptene improvizat, de parcă tocmai ar fi ieşit din baie.

— N-aveţi voie să intraţi aici, spuse el în cele din urmă. N-aţi văzut panourile? Sunteţi buni de amendă!

Samuel aruncă o privire de jur împrejur. Se aflau într-adevăr într-un fel de teren viran împrejmuit cu zăplazuri şi sârmă ghimpată. În jurul unor construcţii dărâmate erau mai multe maşini de terasament şi nişte grămezi uriaşe de moloz. Dincolo de ele, nu se zăreau colinele familiare din Sainte-Mary, ci doar şiruri de imobile triste şi cenuşii. Nu se întorseseră în strada Barnboïm, era cât se poate de limpede! Piatra sculptată era totuşi acolo, undeva la subsolul casei, iar muncitorii aceştia erau pe cale s-o distrugă.

— E a noastră, se aprinse Sam, nu aveţi dreptul!

— Ba, s-avem iertare, băieţi, replică Jed, avem toate drepturile! Autorizaţii de la municipalitate şi tot tacâmul! Dacă tu locuiai aici şi părinţii tăi au fost nevoiţi să plece, eu n-am nicio vină: e criză! Până una, alta, scoate cei cinci dolari pentru amendă, dacă nu, te dau pe mâna poliţiei.

Cinci dolari, îşi spuse Sam, dar ce fel de dolari? Dolari canadieni, dolari americani, dolari australieni?

— Nu fi aşa de rău, Jed, interveni omul cu buldozerul, sunt doar nişte copii. Ai văzut în ce hal sunt?

— Dacă haimanalele încep să dea năvală pe şantier, Ron, crede-mă, o să fim daţi afară. Asta vrei?

— Nu, dar şi tu şi eu avem şi noi nişte plozi, nu-i aşa? Închipuieşte-ţi că ei sunt aceia care ies din gaura asta! Ştii cum se întâmplă, nu? Misiţii cumpără pe nimic casele şomerilor şi ridică apartamente frumoase în locul lor. Şi la ce preţ le revând! Bogaţii trag întotdeauna foloase de pe urma nenorocirii celor săraci, eşti de acord cu mine? Atunci, dacă ne adaugă şi pe noi pe listă şi ne zboară...

Jed dădu din umeri. Nu părea un om rău, ci mai degrabă un şef de echipă grijuliu să-şi termine lucrările la vreme şi atent să nu intre în vreun bucluc.

— OK, Ron, dar să nu-i mai văd pe-aici, am întârziat destul.

— Nu puteţi dărâma casa asta! se revoltă Sam. E preţioasă, foarte preţioasă. Înăuntru se află ceva unic...

Ron îl prinse pe Sam de braţ şi îl trase spre el.

— Fă cum ţi s-a spus, băiete, altfel, pe lângă amendă, o să ajungi la secţie pentru vagabondaj. Casa ta e la pământ, nu vezi? Aşa că, du-te să-ţi încerci norocul în altă parte. Ai toată viaţa înainte!

Samuel încercă să se împotrivească, dar lucrătorii se săturaseră să piardă timpul cu el. Îl înşfăcară de guler şi-l aruncară dincolo de gardul de sârmă ghimpată, dându-i şi un picior în fund.

— Şi dacă vă mai văd dând târcoale pe-aici, chem sticleţii! îi ameninţă Jed.

Samuel şi Lili se prefăcură că se îndepărtează, dar se întoarseră curând la zăplazuri, încercând să dibuiască un loc de trecere. Printr-o crăpătură dintre două scânduri, admirară opera buldozerului care sfârşea de culcat la pământ ultimele ziduri, înmormântând piatra sculptată sub tone de dărâmături.

— Cum o să ne mai întoarcem? murmură Lili.

— Nu ştiu!

El însuşi avea un nod în gât.

— Trebuie... trebuie să existe o soluţie.

O strânse cu putere în braţe pe verişoara lui şi băgă de seamă că, deşi era cald, Lili dârdâia.

— Nu te simţi bine?

O frecă pe spate gâdilând-o ca să o mai înveselească puţin. Obţinu doar un zâmbet firav.

— Mi-e frică, Sam.

— O să ne descurcăm noi, Lili. Întotdeauna ne-am descurcat, nu-i aşa? Uite, atunci în grotă... Blănurile şi craniul, a fost o idee genială! Şi ai fost la fel de nemaipomenită şi la Pompei. Ai văzut cum ai rezistat în apă? Eşti o călătoare în timp grozavă, Lili! Suntem o echipă trăsnet! Aşa că n-o să ne poticnim tocmai acum. Îţi promit că vom găsi un mijloc de a ne întoarce acasă. Mai întâi, trebuie să ne procurăm nişte haine potrivite... După care, nu va trebui să facem altceva decât să aşteptăm să se lase noaptea şi să ne mai încercăm o dată norocul pe şantier. De acord?

Lili îngăimă un „da" de-abia auzit şi Sam o ajută să se ridice pentru a putea cerceta mai bine împrejurimile. În stânga erau

nişte case joase printre care şerpuiau nişte alei bine îngrijite; în dreapta, un şir de barăci construite în parte cu materiale refolosite şi mărginite pe ambele laturi de câte un drum bătătorit. Dincolo de ele veneau să se adauge alte cartiere, cu câţiva zgârie-nori răzleţi ridicându-se în depărtare. Oraşul se întindea pe o suprafaţă largă, modern şi neterminat în acelaşi timp. Nu un oraş de azi, nu, dar nici din Far West. Ceva între cele două...

În cele din urmă, Sam se hotărî: la dreapta, în spatele barăcilor, erau întinse frânghii pe care atârnau rufe puse la uscat.

— Un costum drăguţ, verişoară, nu ţi-ar plăcea? Ţi-l dăruiesc!

O apucară pe drumul cel mai ferit, rugându-se ca, la ora prânzului, locuitorii să fie ocupaţi cu pregătirea mesei sau cu alte lucruri de felul ăsta. Într-una dintre grădini, zăriră trei copii negri care se jucau cu o pisică, care însă din fericire se aflau cu spatele la ei. O sută de metri mai încolo, dădură peste ceea ce căutau: rufăria unei familii numeroase, cu un sortiment bogat de cămăşi şi de bermude peticite.

— Ştiu la ce te gândeşti, îi şopti Sam lui Lili, nu este un magazin şi chiar dacă ar fi, tot n-am avea cu ce plăti. Aşa că nu avem încotro!

Sări peste gardul de lemn şi, din doi paşi, ajunse în dreptul unei perechi de nădragi de pânză albastră, un fel de strămoş ai jeanşilor. De obicei, Sam era destul de cusurgiu în ceea ce priveşte alegerea blugilor, care trebuiau să fie tociţi exact atât cât se cuvenea, îndeajuns de largi ca să se simtă confortabil în ei şi de preferinţă joşi în talie, în aşa fel încât să lase să i se zărească boxerii. Dar, spre norocul lor, în ziua aceea nu avea

loc nicio paradă a modei înscrisă pe agendă... Trase deci de cârligele de rufe şi înşfăcă cu aceeaşi mişcare un soi de tricou care ar fi trebuit să o mulţumească pe verişoara lui, oricât de puţin încântată ar fi fost aceasta de culoarea lui cafenie, foarte cafenie şi foarte spălăcită. Ochi apoi o cămaşă pe măsura lui şi alunecă fără zgomot spre celălalt capăt al frânghiei. Cearşafurile albe aliniate în faţa lui ca la paradă începură atunci să freamăte ca bătute de vânt.

— Cine îşi vâră nasul în rufele mele?

Un colţ se ridică şi chipul întrebător al unei bătrâne negrese se ivi sub o faţă de pernă.

— Păi tu mă furi, băiete! Matthew! Vino iute-n curte. E un alb mic care-ţi ia cămaşa!

Samuel făcu un salt în spate şi zbură înapoi peste gard fără ca măcar să-şi dea seama.

— Matthew!

Îşi înhăţă verişoara de cot şi o zbughiră amândoi cât îi ţineau picioarele.

— Matthew, cămaşa ta a luat-o la goană! Crezi că o să m-apuc să fug după ea la vârsta mea?

— Hoţii, răsună o altă voce, hoţii la Mama Lucy!

Mai mulţi vecini se arătară la ferestre şi cât ai clipi din ochi grădinile se umplură de lume. Doi bărbaţi se năpustiră pe drum să le taie calea, în vreme ce plozii cartierului porniră în urmărirea lor:

— Hoţii! Hoţii la Mama Lucy!

— Bine, bine! strigă Sam frânând brusc. Am greşit, dăm totul înapoi!

Flutură veşmintele în aer în semn de capitulare, ceea ce nu le împiedică pe vreo zece persoane să-i încercuiască, zbierând.

— Hoţii de la Mama Lucy!

— Poliţia! Chemaţi poliţia!

— Nu, ne răfuim noi cu ei! Nicio milă pentru hoţi!

— Şi pe deasupra nici nu sunt din cartier.

O palmă plecă din dreapta şi urechea lui Sam începu să ţiuie.

— Aşa! Aşa! N-avem nevoie de poliţie!

O altă lovitură îl izbi în umăr şi, în vreme ce se întorcea pentru a încerca să se apere, o văzu pe bătrâna negresă de adineauri care zdupăia spre grup cu braţele ridicate.

— Aţi înnebunit? urlă ea. Lăsaţi-i în pace!

— Ei sunt, Mama Lucy, ei ţi-au furat lucrurile!

— Aşa e, îi învăţăm noi minte!

— Dă-i drumul copilului ăsta numaidecât, Barthelemy Jones, ordonă ea. Dacă te-ar vedea biata maică-ta!

Cel care-l prinsese de încheietură pe Sam îi dădu drumul plecând capul.

— Asta vă învaţă duminica la biserică? tună ea. Să n-aveţi pic de milă pentru cei sărmani?

— Sunt în cartierul nostru, protestă respectivul Barthelemy. Dacă nu ştim să ne facem respectaţi pe teritoriul nostru...

— Barthelemy Jones, eşti un prost! Adu-mi aminte să te trag de urechi data viitoare când mă întâlnesc cu tine. Ai văzut ce haine au? Crezi că vin din cartierele avute pentru plăcerea de a se îmbrăca în zdrenţele tale?

Individul dădu din umeri plouat.

— Şi acum veniţi încoace amândoi, le porunci ea lui Sam şi lui Lili, să văd ce pot face pentru voi.

Toată lumea se îndepărtă şi, cu autoritatea unui general victorios, Mama Lucy îi conduse la ea acasă trântind uşa în nasul curioşilor.

— Trebuie să-i iertaţi, disperarea şi mizeria îi fac să fie răi! Şomajul e peste tot aici, mai cu seamă în cartierul negrilor. Copiii sunt flămânzi, părinţii nu mai ştiu ce să facă... Ce jale! Dar ştiţi voi mai bine ca mine ce-nseamnă toate astea! Micuţa este atât de trasă la faţă şi atât de slăbuţă...

Lili era într-adevăr galbenă ca ceara şi cu ochii încercănaţi.

— Poate vreţi să mâncaţi ceva... Staţi jos. Mama Lucy trebuie să aibă câteva prăjituri. Şi pe urmă o să vă fac un ceai bine îndulcit, asta o să vă înzdrăvenească. Matthew? Matthew, unde eşti, băiete? Vrei un ceai?

Luară loc în fotoliile roase de vreme, puţin cam năuciţi de întorsătura pe care o luaseră evenimentele şi nespus de ruşinaţi că avuseseră de gând să jefuiască o femeie atât de cumsecade. Încăperea în care se aflau era modestă şi înţesată de bibelouri, cu o singură fereastră şi cu o lampă cu petrol care împrăştia o lumină sărăcăcioasă. Peretele din fund era din tablă ondulată, mascat în parte de un şir de fotografii vechi. Mai erau acolo şi o maşină de cusut cu pedală, o grămadă de boarfe care se revărsau dintr-un coş, şerveţele aşternute pe mobile, o colecţie de tuburi de culori, un ziar pe jumătate deschis pe un scaun. Samuel întinse mâna să-l înşface. Despături înfrigurat prima pagină: „Alegeri prezidenţiale: cine

candidează din partea partidului democrat?" Mai jos, cu litere mai mici: „Delegaţii se întâlnesc astăzi la Chicago Stadium pentru desemnarea favoriţilor". Chiar dedesubt, numele gazetei şi data: *Chicago Defender*, joi 30 iunie 1932.

— Ne aflăm în Statele Unite, Lili, la Chicago, murmură el. În 1932! Priveşte, suntem în apropierea alegerilor prezidenţiale!

Îi dădu ziarul şi Lili făcu ochii mari.

— Chicago! Dar atunci...

— Vă interesează politica?

Un tânăr ca tras prin inel tocmai îşi făcuse intrarea, atât de elegant în uniforma lui albă cu nasturi aurii, încât se potrivea ca nuca-n perete cu locuinţa atât de umilă în care se aflau.

— După voi alerga toată lumea, nu-i aşa? Sunteţi nişte criminali periculoşi?

— Criminali... Este vorba de o neînţelegere, se apără Sam. Ne-am... ne-am pierdut bagajele după o călătorie...

Mama Lucy sosi tocmai atunci, aducând pe o tavă cesti, din care se răspândeau aburi fierbinţi, şi o cutie cu biscuiţi.

— Ah! L-aţi cunoscut pe Matthew al meu? E tare chipeş, aşa-i? E mândria bătrâneţilor mele! Pleci deja la lucru, băiatul meu? Nu vrei un pic de ceai?

Matthew luă ziarul din mâinile lui Lili.

— Trebuie să ajung pe strada 91.

— Nu e iar vorba de pariuri clandestine, sper... Ştii că e ilegal!

— Nu există niciun risc, Mamă, şi apoi aşa-mi mai rotunjesc leafa!

— Şi poţi să-mi spui pe ce poţi paria ca să merite să rişti puşcăria?

— Pe alegeri, firește! Toate ziarele numai despre asta scriu!

— Şi crezi că poţi câştiga vreun ban în felul ăsta?

— Până la o mie de dolari pentru o miză de cincizeci! Cu condiţia să ghiceşti bine, desigur!

— Roosevelt, rosti Lili pe un ton plictisit.

— Poftim?

— Roosevelt, pe el îl vor alege democraţii. Iar vicepreşedintele lui va fi John Gardner.

Samuel făcu ochii mari. Roosevelt, treacă-meargă, ştia şi el asta. Dar ca verişoara lui să fie la fel de atotştiutoare şi în ceea ce-i priveşte pe vicepreşedinţii Statelor Unite...

— Roosevelt şi Gardner? Credeam că nu se înţeleg, ăştia doi...

— N-o asculta, i-o reteză Samuel cu un rânjet forţat. Sora... sora mea trăieşte puţin pe altă lume. Sunt zile când spune numai bazaconii.

— Roosevelt şi Gardner, repetă Matthew gânditor. Pe legea mea, ăştia sau alţii...

Îşi înhăţă chipiul alb din cuier şi îi trimise de departe un surâs Mamei Lucy.

— Pe mâine, Mama, o să-ncerc să nu mă întorc prea târziu.

Bătrâna îl sorbi din ochi.

— Ce figură! Dacă aţi şti în ce hal era când l-am adunat de pe stradă! Şi uitaţi-vă acum la el!

— L-aţi... l-aţi adunat de pe stradă? se arătă surprins Sam, care nu reuşea să-şi vină în fire după ce verişoara lui îşi arătase

harul de prezicătoare, în ceea ce-i priveşte pe Roosevelt şi pe Gardner.

— Fireşte! Pe el şi pe mulţi alţii! Vreo zece puşti trebuie să fi trecut pe la mine... Sunt văduvă de douăzeci de ani, ce vreţi, n-am nimic altceva mai bun de făcut decât să dăruiesc puţină dragoste şi puţină mângâiere! Şi boarfe! O, da! Asta, da! Rufe berechet! De altfel, ar fi trebuit să-mi cereţi mie haine, în loc să vă serviţi singuri. La Mama Lucy se găseşte întotdeauna câte o ţoală pentru nişte copii amărâţi ca voi. Nu mai aveţi familie, îmi închipui...

Lili răspunse iute:

— Nu chiar... Avem nişte rude la Chicago. *Băcănia Faulkner*, îţi spune ceva?

Samuel fu cât pe-aci să se înece cu biscuitul lui. *Băcănia Faulkner*! Chicago! Evident! Începu să calculeze cu toată viteza. Înainte de a trece graniţa pentru a se muta lângă Allan la Sainte-Mary, Bunicul avea o băcănie la Chicago[1]. Se apropia acum de optzeci de ani, aşa că, în 1932, era prea tânăr ca să fi început să muncească. Dimpotrivă, dacă îşi aducea bine aminte Sam, tatăl Bunicului cumpărase prăvălia în 1919, imediat după Primul Război Mondial. *Altfel spus, trebuie să fi existat deja membri ai familiei Faulkner la Chicago în 1932.*

— *Băcănia Faulkner*, draga mea? Sunt cel puţin două mii de băcănii în oraş, nu le ştiu pe toate!

— Dar ştii cum am putea face rost de adresa ei?

---

[1] Vezi volumul I, *Piatra sculptată*.

— Eşti sigură că vă vor ajuta? Pentru că puteţi dormi aici câteva zile, mă descurc eu, sunt obişnuită! Pari atât de obosită! Matthew e rar acasă şi...

— Aş vrea să-i văd cât mai repede.

Bătrâna şovăi.

— Îmi făgăduieşti că-ţi bei ceaiul şi-ţi mănânci biscuiţii? Şi că pui pe tine altceva decât cămaşa asta de noapte?

— Cu plăcere, Mama Lucy.

— Bravo! Să fie-ntr-un ceas bun! Am un nepot nu departe de-aici care şi-a pus telefon, nu se poate să nu aibă şi o carte de telefon. Şi orice negustor care se respectă îşi trece numele în cartea de telefon, nu-i aşa?

Pentru prima oară de la sosirea lor la Chicago, Lili păru să recapete un pic de culoare.

XIII
Mafia, petarde şi fasole boabe

Să găsească *Băcănia Faulkner* n-a fost chiar floare la ureche. Contrar presupunerilor entuziastei Mama Lucy, nepotul ei aflat pe calea propăşirii poseda într-adevăr un telefon, dar nu şi cartea de telefon respectivă — nimeni nu e perfect. Acceptă totuşi să o trimită pe una dintre fiicele lui la poştă şi aceasta se întoarse trei ceasuri mai târziu — trei ore ca să te duci până la poştă! — cu adresa mult râvnită: prăvălia se afla pe Irving Park, chiar la intersecţia cu Bulevardul Cicero. În acest răstimp, bătrâna avusese răgazul să le depene povestea cartierului, de la sosirea în Chicago a mii de familii de culoare care fugeau din Statele din Sud şi de rasism, până la înghesuirea lor în aceste magherniţe şi declanşarea celei mai cumplite crize economice văzute vreodată! Tot pălăvrăgind, cotrobăia printr-unul din coşurile mari ca să le încropească o ţinută cât mai arătoasă. Pentru Lili, o rochie albastră

împodobită cu dantele, un pic scurtă, dar aproape nouă, pentru Samuel, un pantalon de golf cam obosit, cu o cămaşă galbenă şi o vestă portocalie — bine ai venit, armonie a culorilor: dacă s-ar fi întâlnit cu el însuşi astfel înveşmântat pe străzile din Sainte-Mary, mare minune dacă nu ar fi aruncat cu pietre în acest Sammy astfel înţolit!

Mama Lucy îi echipă şi cu câte-o pereche de sandale şi, ca bonus, îi cadorisi cu o mică zebră de pluş care aparţinuse odinioară unuia dintre protejaţii ei.

— În felul ăsta, o să vă gândiţi din când în când la mine, spuse ea, întinzându-i-o lui Lili. O cheamă Zeb şi a alinat multe necazuri!

Lili îi mulţumi şi o îmbrăţişă. Nu arăta deloc bine şi părea să se fi sfrijit de tot în acea după-amiază. Prăjiturile cu melasă îi aduseseră un pic de roşu în obraji, dar foarte repede căzuse într-un soi de tăcere apatică. În momentul plecării, Mama Lucy insistase din nou să rămână măcar peste noapte la ea, dar Lili se ridicase dintr-un salt, încăpăţânându-se să susţină că se simte mult mai bine. Samuel nu prea ştia ce să facă. Era îngrijorat pentru verişoara lui şi o privea de multe ori pe furiş: nu părea, într-adevăr, în cea mai bună formă... Pe de altă parte, de-abia aştepta să ajungă la *Băcănia Faulkner*. La urma urmei, era vorba de familia lor... Sângele apă nu se face... În situaţia în care se aflau, cine altele decât nişte rude ar fi fost mai potrivite să-i găzduiască şi să-i ajute? Şi în cel mai rău caz, dacă străbunicii lor nu voiau să-i primească, se puteau întoarce la Mama Lucy...

Înarmaţi cu adresa şi cu un plan sumar, porniră la drum pe înserate. Făcură un ocol pe la şantier, pentru a constata că muncitorii încă trebăluiau printre ruinele casei, după care o apucară spre sud, de-a lungul marilor artere. Odată ieşiţi de pe terenurile virane şi din cartierele sărace, Chicago începea să semene cu un oraş adevărat, cu firmele, luminile, valurile neîntrerupte de trecători şi clădirile lui uriaşe. Erau de asemenea automobile, ca pe vremuri, aproape caraghioase cu formele lor pătrate, cu roţile lor de rezervă prinse la spate şi cu sunetele lor de trompetă la răspântii.

— Astea da, maşini! exclamă Sam. Parcă arată mai bine decât matahala de 4 x 4 cu care ne scoate ochii îngâmfatul de unchi Rudolf, nu?

— Nu-mi vorbi de Rudolf, protestă pe nerăsuflate Lili. Nici nu îndrăznesc să-mi închipui în ce stare e mama! Probabil că a dat pe gât tot flaconul de tranchilizante. Totuşi, adăugă ea cu inima grea, ce n-aş da să fie cu noi...

Aproape că se rătăciră. Zăpăciţi de zgomotele neobişnuite şi de mulţimea de imobile asemănătoare, greşiră strada, iar apoi se învârtiră în cerc până când o tânără care stătea la coadă la supa populară avu bunăvoinţa să-i îndrume. Le arătă Bulevardul Cicero înclinându-şi capul, în vreme ce copiii ei o trăgeau de mânecă cerând pâine. Mama Lucy nu minţise în ceea ce privea starea Americii.

Odată aflaţi pe drumul cel bun, nu avură altceva de făcut decât să continue să meargă drept înainte spre Irving Park şi să admire, pe măsură ce se înser a, miile de luminiţe ce se aprindeau în Chicago ca tot atâtea steluţe căzute peste

zgârie-nori. Samuel căsca ochii mari, sperând să recunoască o anume biserică sau un anume monument, dar singura dată când îl duseseră să vadă fosta *Băcănie Faulkner* — un pelerinaj în Statele Unite organizat de însuşi Bunicul — nu avea mai mult de cinci sau şase ani. Amintirile lui erau vecine cu zero...

— Acolo! şopti Lili, arătând spre un grup compact de case aşezat în formă de triunghi la intersecţia a trei străzi. Seamănă cu fotografiile din albumul de familie.

Într-adevăr, un magazin cu vitrine mari se afla chiar pe colţ, cu o firmă cu nişte falnice litere englezeşti:

Băcănie Fină, James Adam Faulkner

— James Adam Faulkner, citi tremurând Sam. Tatăl Bunicului!

— Cum vom face, Sammy? Nu putem da iama în casă spunând: „Salut, noi suntem strănepoţii voştri, ştiţi vreo şmecherie să ne putem întoarce în epoca noastră?"

Samuel îşi puse mintea la treabă. Partea aceasta din Irving Park era mai degrabă liniştită, spre deosebire de ceea ce avea să ajungă mai târziu — „răscrucea cea mai umblată din Chicago!" pretindea Bunicul. Erau doar două felinare care răspândeau o lumină firavă, la care se adăugau din când în când farurile automobilelor. Tutungeria din faţă era închisă, iar oblonul de fier de la băcănie pe jumătate lăsat. Încă mai era totuşi lume, căci răzbăteau frânturi de glasuri şi mai multe lămpi erau lăsate aprinse.

— Trebuie să intrăm înainte de a stinge toate luminile, sugeră Lili.

— Îţi aduci aminte de povestea cu răsuflătoarea? întrebă Sam.

— Cu răsuflătoarea?

— Da, e ceea ce ne istorisea Bunicul din tinereţea lui. Când se întorcea prea târziu acasă, prefera să intre mai degrabă prin răsuflătoare, decât pe uşă. Pentru a nu da ochii cu tatăl lui...

— Şi?

— Închizătoarea nu era bine fixată, după câte spunea el. Dacă e aşa...

— Vrei să pătrundem prin efracţie în locuinţa străbunicului nostru?

— Dacă dăm buzna pe uşă, ce-o să-i îndrugăm? O să ne dea afară. Răsuflătoarea dă în pivniţă, în felul ăsta vom avea un adăpost până vom vedea mai limpede. Şi apoi, dacă-i spionăm, poate că ne mai vin nişte idei...

Samuel nutrea de fapt o speranţă tainică: aceea de a dibui o altă piatră sculptată în pivniţă. La urma urmei, n-ar fi fost deloc de mirare dacă gustul călătoriei s-ar fi transmis din generaţie în generaţie. În ceea ce o privea, chiar dacă Lili nu era deloc de aceeaşi părere, nu avea totuşi curajul să-l înfrunte pe vărul ei. Aşa că răsuflătoarea să fie...

Dădură ocol pâlcului de case aşezate-n formă de triunghi până descoperiră o deschizătură la nivelul solului. Cineva traversă strada în momentul în care Sam se apleca pentru a se opinti în capacul ce astupa răsuflătoarea. Se lipiră de zid şi trecătorul dispăru sub un pridvor. Erau de asemenea două

automobile şi o camionetă parcate ceva mai departe, dar erau goale. Samuel se ghemui din nou şi începu să tragă şi să scuture capacul în toate sensurile. Se clătină, dar nimic mai mult. Doar atunci când încercă să-l deşurubeze se desprinse de perete milimetru cu milimetru. Odată ieşit din lăcaşul lui, îl aşeză cu grijă pe pământ, intră primul şi o ajută pe verişoara sa să i se alăture. Încăperea mirosea plăcut a cafea şi mirodenii, dar era cufundată într-o beznă de puteai să-ţi bagi degetele în ochi.

— Nu mişca, Lili, şopti el.

Înaintă cu mare băgare de seamă printre butoaie şi saci. Biling! răsună coşul cu sticle pe care îl atinse cu piciorul. Sam încremeni. Zgomotul trebuie să se fi auzit în tot oraşul Chicago şi măcar până la New York!

O secundă, două secunde!... Poc, poc... Paşi pe trotuar. Cineva se apropie de răsuflătoare. Fuseseră descoperiţi! Poc, poc, poc, poc. Paşii încetiniră în dreptul capacului şi, în lumina slabă, Sam zări nişte pantofi de lac cu vârful alb. Apoi, paşii se îndepărtară. Poc, poc, poc... Uff!

— Sammy, eşti sigur că...?

— Ssst!

Începu din nou să înainteze. Ţinta lui era uşa pe sub care se strecura o rază subţire de lumină. Puse mâna pe clanţă şi, ţinându-şi răsuflarea, apăsă pe ea. Era unsă din belşug. Trase încetişor batantul şi fundul pivniţei se lumină uşor.

— ...poliţia? De ce nu şi armata? N-ai priceput, Faulkner? Noi suntem aceia care o plătim, poliţia!

Tonul era sarcastic, aproape sadic. Samuel nu putea vedea altceva decât primele trepte ale scării, dar ghici numaidecât că picaseră cât se poate de prost.

— Ştii ce-a păţit Wilson, rosti o altă voce, răguşită fără îndoială din pricina ţigărilor şi a alcoolului. Wilson, vânzătorul de ziare de pe Milwaukee Avenue... Un incendiu, ca să vezi! Totul s-a făcut scrum, sfârrr! Să-l fi văzut cum îşi mai trambala găleţile cu apă, chelălăind nu ştiu ce despre libertatea presei! Dar libertatea are şi ea preţul ei, nu-i aşa, Faulkner?

— N-o să vedeţi un sfanţ de la mine, replică o a treia voce, mai degrabă înfrigurată.

Samuel o recunoscu cu uşurinţă. Avea aceeaşi intonaţie ca glasul Bunicului şi o căldură care-i amintea de propriul lui tată, chiar dacă timbrul era diferit. James Adam Faulkner avea necazuri cu lumea interlopă din Chicago... Nu în perioada asta Al Capone şi ai săi terorizau oraşul? *Racketând* negustorii, de exemplu? Sam văzuse destule filme pe tema asta ca să ştie despre ce era vorba.

— Faulkner, Faulkner! Nu eşti deloc înţelegător! Nu e vorba decât despre o asigurare, ce naiba! E importantă o asigurare! Lumea e plină de pericole, ştii, orice se poate întâmpla!

Trosc! Ceva se sparse pe podea, parcă un borcan scăpat pe jos.

— Iartă-mă, Faulkner, se scuză fumătorul, sunt atât de neîndemânatic.

Plesnitura unei palme răsună aproape numaidecât în spate.

— Ups! Faulkner. Scuză-mă, mi-a scăpat!

Samuel tresări. Lili se apropie în spatele lui.

— Nu-i putem lăsa să-şi facă de cap, şopti ea. Trebuie să chemăm poliţia.

— Poliţia? murmură Sam. Nu e deloc sigur că poliţia ne-ar ajuta. Se întoarse în căutarea unei arme oarecare, o coadă de lopată sau un baston. N-ar fi fost mare lucru, dar la nevoie...

— Ce-s douăzeci de dolari pe lună, Faulkner? continuă sadicul. Ca să ai o prăvălie bine asigurată? Şi când ai în grijă o familie? Gândeşte-te puţin la viitorul ei!

— Nu aveţi dreptul să...! Au!

Încă o lovitură. Samuel se apropie de rafturi. Pe o ladă stătea scris: *Jocuri de artificii.*

— Suntem în 30 iunie, spuse el foarte încet. Sărbătoarea naţională este pe 4 iulie în Statele Unite.

Săltă cu băgare de seamă capacul: rachete de diferite mărimi şi săculeţe cu petarde în vederea apropiatei sărbători.

— Avem nevoie de chibrituri! Repede!

Începură să cotrobăie în dreapta şi-n stânga în vreme ce la etaj se dădea o luptă inegală.

— Am găsit!

Lili flutura o pungă de hârtie dinăuntrul căreia se auzea sunetul caracteristic al beţelor de chibrituri în cutiile lor.

— Piteşte-te într-un colţ, îi spuse Sam, o să-l scap pe străbunicul de lepădăturile astea.

Înşfăcă două rânduri de petarde şi se strecură din nou prin răsuflătoare. Strada nu era pustie, mai multe maşini o străbăteau, dar puţin îi păsa. Ba chiar îi puteau fi de folos. Dădu ocol prăvăliei, aprinse un fitil şi răcni cât îl ţinea gura:

— Poliţia! Predaţi-vă, sunteţi înconjuraţi!

În urechile lui, ameninţarea suna mai degrabă a desen animat decât a descindere a poliţie, dar... Se întoarse alergând, în vreme ce se auzeau primele bubuituri. Bum! Bum! Bum! Bum!

— Ieşiţi imediat!

Aprinse al doilea şir de petarde şi le aruncă de-a lungul străzii cât putu mai departe! Pfii! Grozav concert care să vestească *Independence Day*!

Sam se furişă din nou în pivniţă şi se puse la adăpost.

— Ei, drăcia dracului, izbucni fumătorul, ce naiba se întâmplă?

— Prin curte! ordonă sadicul. Şi tu, Faulkner, nu pierzi nimic dacă mai aştepţi puţin!

Se auzi un tropăit pe coridor şi cei doi se năpustiră spre partea din spate a magazinului.

— Repede!

Un zăvor pocni, nişte paşi bocăniră pe pavaj. Samuel numără până la cinci, apoi o porni pe scări. Uşa cu geamuri care dădea spre curte era întredeschisă: banditii îşi luaseră tălpăşiţa. O închise şi o încuie. Din stradă se auzeau exclamaţii şi înjurături. O ceartă cu automobiliştii? Urmă apoi o împuşcătură, una adevărată de data asta şi o maşină care demara în trombă. Samuel pătrunse în prăvălie cu Lili în spatele lui. În încăpere era o harababură de nedescris, sertare deschise, vitrine sparte, cioburi şi făină împrăştiată peste tot. Dar nici urmă de James Adam Faulkner. Ce făcuseră cu el?

— Ah...

În spatele tejghelei! Se repeziră. Străbunicul lor era în genunchi, cu sângele curgându-i din nas, frecându-şi ceafa ca şi cum îşi recăpăta încet cunoştinţa.

— Cine... cine sunteţi voi? întrebă el încercând să se ridice.

Sam îi întinse braţul.

— Treceam... tocmai treceam prin faţa băcăniei. Ni s-a părut că înăuntrul e o bătaie şi că au intrat hoţii. Am aruncat cu petarde ca să-i punem pe fugă

— Cu petarde?

James Faulkner se strâmbă pipăindu-şi buza de sus care se umflase toată:

— I-aţi speriat cu pocnitori? Asta-i bună! Şi pe unde aţi intrat?

— Pe uşă, îl asigură Lili cu mâna pe clanţa în formă de cioc. Ar fi mai bine de altfel să trageţi obloanele, ar fi mai sigur.

— Nu. Soţia... soţia mea este la cinema, trebuie să se întoarcă.

Apoi, descoperind mărimea pagubelor:

— Şacalii! Uite câte au spartl O să-i chem pe cei de la primărie! Da, şi pe cei de la ziare! Trebuie să ştie toată lumea ce se întâmplă în oraşul ăsta! Şi apoi poliţia! Nu se pot preface că nu înţeleg ce mi s-a întâmplat, nu-i aşa? Ai!

Se clătină şi trebui să se mulţumească să se aşeze pe taburetul de lângă casă. Scena era cel puţin uluitoare... Samuel îl văzuse pe acest om în două, trei rânduri în fotografiile din albumul de familie de care se prefăcuse interesat pentru a fi pe placul Bunicii. Un băcan în alb-negru, cu şorţul lui, nici înalt, nici scund, cu o mustaţă stufoasă, cu un aer puţin cam crispat, în pragul prăvăliei lui. Un om cu totul necunoscut, de fapt. Existau şi una sau două anecdote care circulau pe seama lui, povestite atunci când se ivea ocazia, şi pe care Sam nu şi le amintea decât pe jumătate. O întâmplare cu un câine scăpat

dintr-o tranşee în războiul din '14–'18 şi o alta, la nunta lui, care nu era, sincer vorbind, în avantajul lui, cu o sticlă în mână şi cu haina pătată de cremă de ciocolată. Şi iată că acum îl avea viu dinaintea lor!

— Vă putem ajuta să dereticaţi, dacă vreţi, propuse Sam.

— Da, mulţumesc. Dacă vede Ketty harababura asta, o s-o apuce nebunia de îngrijorare. În dulapul din spate sunt nişte cârpe şi... O să vă dau câteva monede, fireşte!

Sam şi Lili se uitară unul la altul, dar nu făcură niciun comentariu. Înşfăcară mătura, găsiră şi nişte pânză groasă de împachetat şi se apucară de treabă. Samuel se gândea că, hotărât lucru, soarta lui era să se ocupe de curăţenie în toate epocile, în vreme ce James Faulkner îşi tampona faţa cu apă şi se acoperea cu bandaje, arătând acum ca o mumie.

Cam după un sfert de oră, când Lili începuse să gâfâie din greu după munca depusă, cineva bătu în oblonul metalic.

— Papa! Papa! Noi suntem, ne-am întors de la cinema!

James Faulkner acţionă sistemul de deschidere şi un băieţel îi sări râzând în braţe.

— A fost grozav, papa, trebuia să vii cu noi, ne-am stricat de râs. Charlot le-a spart mutra la toţi.

Samuel simţi cum i se strânge inima: era bunicul! Bunicul *lor*!

— Dar ce-ai păţit la nas?

Un bunic de şapte ani, încă puşti de tot!

Emoţia se dovedi a fi mult prea puternică pentru Lili: făcu un pas în spate, scoase un oftat ca un balon plesnit, iar apoi leşină, cu ochii deschişi, prăbuşindu-se pe un sac cu boabe de fasole.

XIV
41,7°

Febra ţinu două zile şi două nopţi. Lili era fierbinte, fruntea şi mâinile îi ardeau, nu era în stare să facă altceva decât să clănţăne din dinţi. Chemat de urgenţă, doctorul o consultă cu atenţie, înmulţindu-şi „Hm! Hm-urile!" de nedumerire pentru ca, în cele din urmă, să-şi declare incompetenţa. Nimic la gât, nimic la plămâni, nicio influenţă vizibilă, o enigmă medicală.

— Am făcut tot ceea ce ţinea de mine, spuse el în concluzie, cu un gest de neputinţă.

În cea de-a doua noapte, crezură de altfel că Lili nu avea să-şi mai revină: cu toate feşele umede şi compresele reci, temperatura urcase la 41 cu 7, ceea ce părea mult peste ceea ce organismul ei putea să îndure. O aşezară în camera pentru prieteni — familia Faulkner ocupa tot etajul de deasupra băcăniei —, iar Sam dormea la picioarele ei pe o pătură.

Băiatul se întreba dacă nu cumva febra aceasta de neînțeles nu se datora pur și simplu călătoriilor. Poate că Lili nu suporta distorsiunea temporală. Poate că rămăsese prea multă vreme departe de epoca ei de origine... Poate că trupul ei se revolta împotriva salturilor în timp pe care trebuia să le îndure? Iar în cazul acesta, chiar nu exista nici un tratament. Or dacă Lili avea să moară.... Samuel prefera să nu se gândească la asta. El fusese cel care o târâse în toată povestea asta și ea îi stătuse alături încă de la început, chiar dacă nu părea să existe prea multe speranțe. Luase la puricat toată biblioteca pentru a se documenta despre Dracula, reușise să traducă în cele din urmă cartea de farmece a alchimistului din Bruges și fusese proiectată în timp numai pentru că voia să-l prevină în legătură cu sosirea poliției. Fără a mai pomeni de modul magistral în care îl salvase de clanul lui Ochi-de-mort... Dacă stăteai bine să te gândești, ce-ar fi făcut Sam dacă n-ar fi fost Lili? Nu mare lucru. Atunci, dacă avea s-o piardă astăzi, după ce-și pierduse tatăl și mama... Nu, nu trebuia să se gândească la una ca asta.

Din fericire, străbunicii Faulkner se arătaseră a fi la înălțime, Ketty, mai ales. De îndată ce aflase amănuntele legate de agresiune și de rolul jucat de copii, le propusese să-i găzduiască. Ea fusese aceea care insistase să fie chemat medicul și nu treceau două ore fără să aducă un pahar de oranjadă, dulciuri, o revistă ilustrată sau doar să le spună câteva cuvinte de îmbărbătare. Spre deosebire de fotografiile din album, în care părea o persoană severă și ștearsă, Ketty se dovedea a fi o adevărată mamă-cloșcă, iubitoare și atentă. Și unde mai pui că făcea niște hamburgeri și niște cartofi prăjiți cum nu mai făcea nimeni!

James Adam era mai greu de deslușit. După episodul cu mafia, își cumpărase un pistol Browning negru și două cutii de gloanțe pe care le așezase la îndemână sub casa de marcat. Din vreme-n vreme, când băcănia se golea de mușterii, le scotea din sertar și ochea în glumă o sticlă de ulei sau un borcan de fructe în sirop. În ciuda rugăminților soției sale, renunțase să se ducă la primărie sau la poliție, pretextând că acesta ar fi cel mai bun mod de a-i provoca pe gangsterii care nu vor întârzia să se răzbune. Sam îl bănuia însă că așteaptă să se întoarcă bandiții pentru a-și face singur dreptate.

Mai avea și niște apucături ciudate. Atunci când Ketty vedea singură de prăvălie, i se întâmpla să dispară fără o vorbă în pivniță. Curios — să fi fost în legătură cu piatra sculptată? — Sam îl urmărise chiar din cea de a doua după-amiază petrecută acolo. Surprinzător! Străbunicul lui se strecura afară prin răsuflătoare și pleca cine știe unde... Pilise el însuși gratiile, pentru a le putea îndepărta și pentru a ieși pe furiș! La întoarcere, în jurul lui plutea un damf ușor de alcool. Firește, Sam nu scoase o vorbă. Poate că așa se explica expresia aceea melancolică pe care o avea întotdeauna Ketty în fotografiile de familie...

Și pe urmă, era Bunicul. În sfârșit, Donovan, mai degrabă. Samuel nu reușea să-și vină în fire... Nimic în viață nu te pregătește să joci leapșa pe cocoțate cu bunicul tău de șase ani și jumătate! La urma urmelor, Donovan era un băiat de treabă, foarte săritor, care-și petrecea cea mai mare parte a timpului făcând vânt în curte trenulețului lui de lemn, născocind bariere și tunele cu ajutorul unor picioare de scaune și al unor sticle goale.

— Uu! Uu! Poftiţi în vagoane! Poftiţi în vagoane! Trenul pleacă din gara Chicago! Samuel, vrei să fii controlor?

Samuel îl privea neîncrezător, dar cu multă dragoste. Ar fi avut chef să-l ia pe genunchi şi să-i şoptească la ureche frânturi din viaţa lui. Dar ştia prea bine că orice faptă necugetată din trecut era în stare să schimbe viitorul. Or, viitorul Bunicului era chiar el... Aşa că dintr-odată Sam amuţea, mulţumindu-se să urmărească trenul care înainta printre cutiile de conserve:

— Uu! Uu! Atenţie la tunel!

Donovan era şi foarte interesat de Lili. Chiar dacă nu avea voie să intre în camera ei — putea fi o boală molipsitoare —, îi culegea flori dimineaţa şi seara şi făcea în aşa fel ca desenele lui să ajungă la ea.

— Să-i dai asta lui Lili, ai? se ruga el, întinzând o foaie cu ditamai soarele multicolor. Crezi că o să-i treacă? Că o să ne putem juca cu trenul împreună?

Primele semne de îndreptare apărură a treia zi. Febra dădu înapoi şi Lili putu să se ridice, sprijinindu-se de pernă, pentru a mânca o felie de pâine unsă cu dulceaţă şi pentru a bea un pahar cu lapte. Era tot albă ca varul şi fiecare frază pe care o rostea părea să o secătuiască şi de ultimele puteri.

— O să scap eu, Sammy, nu mai face mutra asta! Trebuie... trebuie să te duci să vezi piatra pe şantier.

Şantierul... Samuel tot amânase să se ducă, atât pentru că nu voia s-o părăsească pe verişoara lui, cât şi pentru că îi era teamă de ceea ce ar fi putut descoperi acolo. Dar de-acum era timpul s-o facă. La începutul după-amiezii, lăsând-o pe Lili în

grija atentă a lui Ketty, îşi luă inima-n dinţi şi o porni în sus pe Cicero Avenue, spre cartierul negrilor. Înainte de a se întoarce spre terenurile virane, făcu un ocol pe la Mama Lucy pentru a-i mulţumi pentru generozitatea ei şi pentru a-i da veşti. Dar buna bătrână nu era acasă — totul era închis — şi nu mai avu niciun pretext pentru a-şi întârzia vizita pe şantier

Situaţia era — din păcate! — şi mai rea decât se aşteptase...

Într-un răstimp de două zile, muncitorii turnaseră o placă de beton chiar pe locul unde se afla casa. Fără îndoială, un soi de parching pentru viitorii locatari ai imobilului... Samuel rămase mult timp cu faţa lipită de palisadă, în speranţa că se va întâmpla o minune. Că pământul se va crăpa în două, de pildă, iar piatra va ţâşni din adâncuri ca o rachetă, pentru a se aşeza uşurel în faţa lui. Dar singurul lucru care zbura aici era praful pe care îl ridicau în valuri dispozitivele mecanice pentru încărcarea automată a camioanelor. În disperare de cauză, Sam se duse să arunce o privire înspre intrare, dar fu luat repede la rost de un lucrător.

— Hei! Micuţul galben-portocaliu de colo! N-ai ce căuta aici, şterge-o!

Sam era gata să o ia înapoi, când remarcă o camionetă oprită ceva mai departe de drum, între două utilaje. Era curată, de un negru strălucitor şi avea o inscripţie mare pe o latură: *La Paradisul Colecţionarilor, Antichităţi, Chicago, Est Street 63 Cottage Grove.* Iar dedesubt, logoul magazinului: o pereche de coarne egiptene între care se afla un disc solar...

— De necrezut! şopti Sam.

Dădu ocol camionetei: partea din spate a furgonetei avea geamuri oarbe, iar prin fereastra de la cabina şoferului nu se zărea nimic interesant. Apăsă mânerul portierei, dar vehiculul era închis.

— Ia zi, galben-portocaliu! strigă cineva din spatele lui. Ce încerci să faci? Nu ţi-am spus să dispari?

Lucrătorul de adineauri...

— Nu e maşina mea? exclamă Sam. Ah! Da! De asta nu merge cheia!

— O să vezi cum te fac eu să mergi!

Zidarul se îndrepta cu paşi mari spre el: în mod vădit, nu avea deloc acelaşi simţ al umorului. Sam renunţă să mai plaseze o a doua glumă bună şi preferă să pornească într-un sprint până într-un cartier mai animat, unde se putu descotorosi de urmăritorul său.

În timp ce îşi trăgea sufletul, se gândea la această neaşteptată înmulţire a acelor ciudaţi U: spărgătorul din Saint-Mary, grota în care se afla Piatra-mamă, bazinul din Pompei, şi acum acest magazin de antichităţi din Chicago. Un strămoş al lui Arkeos? Poate că răspunsul îl aştepta la încrucişarea Străzii 63 cu Cottage Grove...

Samuel află cum putea ajunge acolo şi folosi cele câteva monede pe care i le dăduse James Adam ca să ia tramvaiul. După treizeci de minute de mers pe jos şi două schimbări ale mijlocului de transport mai târziu, el cobora în faţa Teatrului Tivoli, pe o stradă plină de prăvălii şi de restaurante, cu maşini parcate pe două rânduri şi trecători care circulau în toate direcţiile. *Paradisul colecţionarilor* se afla la baza unui hotel

înalt şi vitrina sa era plină cu bibelouri, orologii şi ceasuri aurite mai cu seamă, precum şi cu statuete greceşti şi romane — aşa cum preciza eticheta. Logoul se afla în mijlocul vitrinei, mai puţin stilizat decât cel de la Arkeos, cu înfloriturii în vârful coarnelor şi o haşură discretă în interiorul soarelui. Samuel împinse uşa, declanşând un clopoţel mai degrabă sinistru. O femeie bine coaptă, cu o faţă ciudată, rotundă, îl primi cu o privire bănuitoare.

— Ce pot face pentru tine? îl întrebă ea de sus, socotind fără îndoială că un puşti îmbrăcat atât de neîngrijit — şi fără gust — nu avea cum să-i rotunjească în vreun fel cifra de afaceri.

— Caut, caut un cadou pentru tatăl meu.

— Un cadou pentru tatăl tău? repetă ea. Eşti sigur că nu te-ai înşelat? E un negustor de prăvălii chiar lângă noi, nu asta cauţi?

„Fă-l pe tata beţiv, în vreme ce tu eşti, cucuveao" îşi spuse Sam.

— Vreau să spun, începu el cu glas mieros... Colecţionează monede.

— Colecţionează monede, nu mai spune... scrâşni ea. N-ar face mai bine să se folosească de ele ca să-ţi cumpere o cămaşă ca lumea?

„Să nu te enervezi", îşi spuse în continuare Sam.

— Vă asigur, continuă Sam, amintindu-şi ce învăţase pe băncile negustorilor de valută din Bruges: ducaţii veneţieni, florinii, groşii din Strasbourg sunt pasiunea lui.

— Groşii din Strasbourg, spui? exclamă anticăreasa pe jumătate convinsă. Bine... O să-ţi arăt ce am.

Fără să-l slăbească din ochi, se îndreptă spre un fel de dulap cu uşi de sticlă în care erau expuse medalii şi porţelanuri. Cu excepţia acestui dulap, în întreaga prăvălie domnea un ciudat talmeş-balmeş, cu obiecte aşezate cam peste tot, pe podea sau pe rafturi, fără să-ţi dai prea bine seama care era logica clasificării. În cele din urmă, deschise un sertar în care erau aliniate mai multe şiruri de monede vechi, într-o stare mai mult sau mai puţin bună. Vai! Niciuna nu era găurită. Ceea ce nu rezolva problema lui Sam, căci, chiar dacă reuşea să dibuiască o nouă piatră sculptată, cum aveau să se întoarcă Lili şi cu el acasă fără monedele potrivite?

Cercetă de formă una sau două înainte de a le pune la loc pe catifeaua roşie. Rămânea pista acelui U ciudat...

— Nu este exact tipul de monedă pe care îl colecţionează tatăl meu, declară el. Dimpotrivă aveţi un foarte drăguţ logo în vitrină! Puteţi să-mi spuneţi ce înseamnă?

— Un drăguţ *ce*? întrebă bătrâna cucuvea rostogolindu-şi neîncrezătoare ochii.

— Desenele de sub numele prăvăliei. Este un soi de bonetă pe care o poartă zeii egipteni, nu-i aşa?

Dacă spera să o impresioneze cu erudiţia lui, dăduse greş.

— Dacă ştii răspunsul, de ce mă mai întrebi?

— Aş fi vrut să aflu de ce aţi ales acest simbol şi nu un altul, insistă el, asta e tot.

— Nu eu l-am ales şi, de fapt, de ce te interesează? se enervă ea.

Închise cu zgomot sertarul cu monede şi bătu în retragere în spatele tejghelei, atingând uşor în trecere un suport pe care era aşezată o cupă de cristal care-i amintea ceva lui Sam.

— Bine, micuţule, reluă ea, te-ai hotărât? E un articol care-ţi place, da sau nu?

Sam nu îşi pierdu cumpătul. Dacă nu anticăreasa fusese aceea care decisese în privinţa logoului, asta însemna că în spatele ei se afla altcineva.

— Atunci poate că persoana care se află în acest moment pe şantier este aceea care a ales desenul, nu? Am văzut camioneta prăvăliei parcată chiar în faţă.

Bătrâna cucuvea nu răspunse pe loc. Ochii aproape că-i ieşiseră din orbite şi un tic nervos îi contractă colţul gurii. Ai fi jurat că i se făcuse frică.

— Un şantier? Ce şantier? întrebă ea cu voce nesigură.

Samuel înainta pe bâjbâite. Ce fel de informaţii spera să obţină? Avea anticăreasa cunoştinţă de existenţa pietrei sculptate? Şi ce era gata să-i dezvăluie?

— Şantierul demolărilor din cartierul negrilor, spuse el. Este de altfel ciudat că cineva de la voi se interesează de casele acelea vechi care tocmai au fost dărâmate. Mă îndoiesc că se pot descoperi acolo multe vestigii arheologice...

— Nu înţeleg nimic din ceea ce îndrugi, se apără ea.

Sam încercă atunci totul sau nimic:

— Nu cumva şoferul camionetei are un soare tatuat pe umăr?

Acest ultim subînţeles avu urmări cu totul surprinzătoare. Interlocutoarea lui se aplecă brusc sub tejghea şi, o clipă, Sam crezu că leşinase. Dar se ridică numaidecât cu o puşcă de colecţie în mână.

— Iscoadă nenorocită, cârâi ea, îndreptând spre el puşcociul în formă de pâlnie de pe vremea lui Pazvante. De unde-ai răsărit? Şi ce cauţi să scormoneşti pe şantier?

Samuel făcu un pas în lături pentru a se adăposti în spatele cupei cocoţate pe suportul ei, sperând că anticăreasa se va gândi de două ori înainte de a face totul ţăndări.

— Mă plimbam, afirmă el, nu făceam nimic rău.

Schimonosit, aşa cum se zărea în cupă, chipul bătrânei cucuvele îi amintea lui Samuel de cumplita figură transparentă care îl atacase în noaptea coşmarului lui. Semn rău...

— Atunci cine te-a trimis, ai? strigă ea. Bagă de seamă, o să trag fără nicio şovăire. N-ai să fii primul hoţ mic doborât în timp ce ataca o preacinstită negustoreasă... Ai tot interesul să-mi spui cine ţi-a vorbit de şantier şi de tatuaj sau...

Dar ameninţările ei fură acoperite brusc de sunetul piţigăiat al clopoţelului: un client. Anticăreasa îşi ascunse iute arma sub tejghea, iar Sam o zbughi spre uşă fiind cât pe-aici să-l răstoarne pe domnul distins în costum şi cu monoclu care îşi făcea intrarea. Fără să se sinchisească de protestele acestuia, Sam ţâşni afară şi se făcu nevăzut pe strada învecinată. Nu aflase desigur mare lucru despre ciudatul U, dar obţinuse ceva şi mai important: descoperise cum să se întoarcă în prezent! Căci acum ştia ce îi amintea faimoasa cupă cocoţată pe suportul ei... Cupa de cristal a exploratorului Jacques Cartier, aceea pe care Barnboïm o donase prin testament muzeului din Sainte-Mary! Barnboim, Sainte-Mary! Sainte-Mary, Barnboïm! Cum de nu se gândise mai devreme?

XV

Poftiţi în vagoane!

— Sunteţi sigur că vreţi să plecaţi acum?

Uriaşa gară din Chicago, împodobită cu steguleţe albastre şi roşii, răsuna de acordurile unei orchestre de jazz şi de paşi.

— Mă simt foarte bine, dădu Lili asigurări. Deloc obosită...

Vindecarea ei fusese, trebuie spus, la fel de bruscă şi de inexplicabilă ca şi boala ei.

Întors la băcănie după escapada lui la *Paradisul colecţionarilor*, Sam o găsise aşezată pe marginea patului, pregătindu-se să înfulece un morman de clătite cu un pahar mare de suc de mere. Noapte următoare trecuse fără pic de febră şi, dacă Lili era încă puţin palidă astăzi, se ţinea cât se poate de dreaptă sub panourile de informare, făcând eforturi meritorii pentru a părea în formă.

— Asta e minunat! exclamă James Adam. Aţi luat biletele? Itinerarul? Trenul pleacă în cincisprezece minute!

Samuel confirmă fluturând respectivele documente.

— Nu ştiu cum am putea să vă mulţumim, domnule şi doamnă Faulkner. Banii pe care ni i-aţi împrumutat, felul în care ne-aţi primit...

— Iar eu sunt de părere că ar trebui să mai aveţi răbdare o zi, două, spuse Ketty. Dacă micuţa are un acces de febră în timpul călătoriei, nu ştiu cum o să vă descurcaţi!

— Familia noastră ne aşteaptă de patru zile, se justifică Lili, trebuie să fie morţi de îngrijorare.

Ceea ce nu era întru totul adevărat...

— Familia voastră, repetă străbunica lor, familia voastră înţelege într-un mod cam ciudat să aibă grijă de voi!

Donovan sosi chiar în timpul acestui schimb de replici, la ţanc pentru a da o altă întorsătură conversaţiei:

— Mamă, mamă! Jos e noua Pacific 231! N-am văzut niciodată o locomotivă aşa de mare! Şi scoate fum, mamă ce fum scoate!

— Samuel şi Lili pleacă, dragul meu, e timpul să le spui la revedere.

— Atunci plecaţi de-adevăratelea? întrebă băieţelul.

Lili dădu din cap aplecându-se spre el. Scoase din buzunar minuscula zebră de pluş pe care i-o dăruise cu câteva zile mai devreme Mama Lucy.

— Uite, Donovan, un cadou pentru tine. O cheamă Zeb şi a alinat multe necazuri. Dacă într-o zi te simţi foarte nefericit, strânge-o la piept foarte tare şi gândeşte-te la mine, îţi va fi mai bine.

Îl sărută apăsat de două ori pe obraji şi se ridică, gata să înceapă a plânge.

— Haideţi, îi îndemnă James Adam, ar fi păcat să-l pierdeţi.

Scena despărţirii se prelungi pe peron şi Ketty profită de ocazie ca să le dea o grămadă de sfaturi, precum şi un pachet cu provizii într-o sacoşă în carouri. După un ultim rămas-bun, se căţărară în vagonul 7 şi se aşezară pe prima banchetă disponibilă. Lili se refugie în spatele batistei ei ca să-şi ascundă emoţia.

— Poftiţi în vagoane! strigă controlorul între două dangăte de clopot. Poftiţi în vagoane!

Ţâşni un jet puternic de aburi, se auzi scârţâitul asurzitor al bielelor şi al pistoanelor, după care trenul se puse în mişcare. Încetul cu încetul, prinse viteză şi începu să alunece cu vuiet prin mijlocul oraşului, ca un şarpe de metal care se topeşte. Sam şi Lili rămaseră tăcuţi până când văzură dispărând în spatele lor ultimele imobile, iar trenul se afundă în câmpie.

— Crezi că avem vreo şansă? întrebă în cele din urmă Lili.

Sam despături foaia pe care notase etapele drumului lor.

— Pe hârtie totul e OK. Trenul trebuie să ne ducă la Toronto şi pe urmă e o linie locală cu o schimbare pentru Sainte-Mary. Mâine cel mai târziu ar trebui să fim acolo.

— Nu asta voiam să spun, Sam.

Îl privea cu ochii ei luminoşi în care se citeau, în acelaşi timp, şi neliniştea, dar şi o hotărâre neclintită. Samuel scăzu vocea.

— Vrei să zici, o şansă de a găsi piatra?

Ea încuviință, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles.

— Cred că da, declară Sam. Știm că Barnboïm folosea deja piatra la începutul secolului al XX-lea. O dovedesc monedele găurite păstrate la muzeu și toate zvonurile despre ciudații vizitatori pe care-i primea acasă la el. Și cum o sută de ani mai târziu, piatra se află tot în pivniță, nu există niciun motiv ca ea să se fi clintit din loc între timp.

— Și cu monedele cum ne vom descurca?

Sam înălță ochii spre cer.

— Ei... Va trebui să improvizăm. Barnboïm și-a lăsat colecția prin testament orașului, sper că vom putea pune mâna pe ele.

— Nu ți se pare ciudat că până acum n-am găsit niciuna? Întotdeauna mi-ai repetat că, pentru a face piatra să funcționeze, e nevoie de o monedă găurită în apropierea locului spre care te îndrepți. E ceea ce s-a întâmplat în toate călătoriile tale de până acum, nu? Și nu era doar una singură!

După discuția lui aprinsă cu anticăreasa, Samuel întorsese problema pe toate părțile. Și în cele din urmă construise o ipoteză:

— M-am gândit mult la asta, Lili. În grota ursului, ca și în termele din Pompei sau ca aici la Chicago nu erau poate monede în apropiere, dar, de fiecare dată, era logoul lui Arkeos. Pe peretele cavernei, în fundul bazinului cu apă caldă, pe camioneta de la *Paradisul colecționarilor*.

— Și ce deduci de aici?

— Deduc că omul în negru a ales probabil acest mijloc pentru a ajunge în mod sigur în anumite epoci. În loc să

rătăcească ascultând de toanele pietrei, şi-a ales un anumit număr de puncte de coborâre în timp, acelea unde şi-a lăsat urmele. De ce şi cum, nu mă întreba, nu ştiu. Dar nu văd niciun alt motiv al prezenţei sistematice al acestei perechi de coarne şi al acestui disc solar...

— Asta ar explica magazinul de antichităţi, se învoi Lili. Dacă nu ar fi fost sigur că se poate întoarce în mod regulat la Chicago în 1932, nu şi-ar fi dat niciodată osteneala să deschidă această prăvălie...

— Şi presupun că o aprovizionează pe bătrâna cucuvea cu descoperirile lui şi că îşi reinvesteşte beneficiile în altă parte. S-ar putea chiar ca datorită acestor bani să fi putut pune pe picioare firma Arkeos.

— Dar dacă acest U ciudat îngăduie atragerea călătorului în anumite perioade, cum se face că tu nu l-ai observat niciodată până acum?

— După părerea mea, pentru ca sistemul să funcţioneze, semnul egiptean trebuie să se afle la fel de bine atât în locul de plecare, cât şi în locul de sosire, ca un soi de fir întins de-a lungul veacurilor. Puţin ca în felul monedelor, vezi tu: îţi trebuie una pentru a decola şi alta pentru a ateriza. De unde, după părerea mea, tatuajul de pe umărul spărgătorului: şi-a tatuat pe trup însuşi simbolul care-i permite să se deplaseze în timp... Aceasta ar explica furia anticăresei atunci când i-am pomenit de tatuaj: este piesa centrală a dispozitivului!

— Un fel de hartă rutieră integrată care va arăta întotdeauna traseele potrivite, încuviinţă Lili, înţeleg... Dar noi...

Ea îi atinse braţul.

— Doar tu nu te-ai tatuat pe ascuns, după câte știu... Atunci de ce dăm mereu în drumurile noastre peste semnul ăsta?

— Aici se încurcă lucrurile, recunoscu Sam luând un aer de conspirator. Tot cântărind bine lucrurile, am ajuns la concluzia că la muzeu am fost dus de nas.

— Ai fost dus de nas?

— Da... După ce ne-am luptat pe podea și s-a declanșat alarma, Tatuatul s-a repezit spre vitrina Barnboïm. Am crezut că s-a dus să înșface colecția de monede și că, în grabă, a uitat una, cea tocită rău, cu acel U ciudat. Dar pe urmă, când am refăcut filmul celor întâmplate...

Samuel își frecă fruntea înainte de a continua:

— Am ajuns la concluzia *că a pus cu bună știință moneda acolo ca să o găsesc și să mă folosesc de ea.*

— Ce tot îndrugi acolo? exclamă Lili, uluită.

— Ascultă-mă puțin... În primul rând, degeaba îmi storc creierii, căci nu-mi aduc deloc aminte să fi văzut desenul ăsta după-amiază pe niciuna dintre monedele din muzeu. Ciudat, nu? Știa că trebuie să-l cercetezi de aproape pentru a desluși coarnele, dar, în amintirea mea, nu există nimic asemănător. Și apoi mai e ceva: îți aduci aminte că moneda lui Arkeos ne-a însoțit în toate călătoriile noastre, la început în scobitură, apoi pe soare. Să fie oare o întâmplare că am dat, de trei ori la rând, peste același simbol la sosire? Mă îndoiesc... În realitate, moneda aceasta nu ne-a însoțit de-a lungul timpului, ci ne-a *călăuzit* spre destinații precise.

— Dar din ce cauză ar fi vrut Tatuatul ca tu să te folosești de ea? se miră Lili.

— Nu știu. Este... este poate un mod de a mă ține sub observație. Cu moneda asta, cel puțin, știe unde mă duc...

Se așezară mai bine pe banchetă, fiecare dintre ei încercând să calculeze consecințele pe care le-ar fi putut avea acest raționament, dacă se dovedea corect. În jurul lor, vagonul era pe jumătate plin, mai ales de familii și perechi. O fetiță alerga printre scaune și un grup de militari râdea zgomotos la celălalt capăt al compartimentului. Mici drapele americane atârnau de tavan și atmosfera generală era una de veselie. După un moment, controlorul își făcu intrarea, urmat de un bărbat cu melon și de o tânără femeie foarte elegantă.

— Doamnă, domnule, v-am spus că în vagonul 7 e mai puțină lume.

În timp ce controlorul verifica biletele, bărbatul cu melon se așeză lângă militari, iar tânăra femeie se îndreptă spre bancheta din fața celei pe care stăteau Sam și Lili.

— Se poate? întrebă ea.

Sam o ajută să-și pună valiza în plasa de bagaje. Ea îi mulțumi cu un zâmbet seducător și-și scoase din poșetă o oglinjoară pentru a-și așeza coafura. Rochia strâmtă și în întregime albă, ochelarii fumurii, mănușile imaculate care-i acopereau brațele... Avea un look de star. O actriță? Lili îi arse un cot zdravăn — prea se holba — și Sam găsi de cuviință că-i mai bine pentru el să tragă un pui de somn... Oricum, în ceea ce privește frumusețea, nicio actriță nu era nici măcar la degetul mic al Aliciei...

După o oră bună de moțăit, în care gândurile îl purtaseră în preajma unei tinere fete blonde cu ochi mari, albaștri, care îl acoperea înfocată cu sărutări și îi șoptea „Sam, iubitul meu Sam", un miros cât se poate de real de mezeluri îl trezi din visare. Străbăteau acum o regiune de văi și Lili își desfăcuse pe genunchi sacoșa de la Ketty: rosbif, cârnați, salamuri, puckles, pâinițe rotunde, fursecuri, bomboane de ciocolată, un adevărat picnic de băcănie fină!

Samuel își fabrică un sandviș XXL stivuind tot ceea ce se putea stivui și se puse gospodărește pe mâncat, ferindu-se să întâlnească privirea vecinei sale — avea și el, totuși, demnitatea lui. În momentul acela, remarcă manevrele individului cu melon: de pe locul lui, acesta se întorcea din când în când pentru a o privi pe furiș pe actriță. Chipul nu i se zărea, doar mișcarea pălăriei lui, dar era ceva neplăcut în felul acesta de a pândi pe ascuns.

— Vrei plosca? îl îmbie Lili.

Samuel sorbi două înghițituri de citronadă întrebându-se ce-ar fi putut să vrea necunoscutul. Se pregătea să se destăinuiască în mod discret verișoarei lui, când trenul se năpusti vuind într-un tunel. Vagonul se cufundă în beznă și Sam simți un foșnet în stânga lui. Când se făcu din nou lumină, individul cu melon dispăruse... Sau mai degrabă, nu, își părăsise scaunul pentru a lua loc chiar în spatele lor. Doar la doi metri de tânăra femeie!

Sam își lăsă șervetul să cadă la picioare și se aplecă să-l ridice. Necunoscutul era înfășurat într-un palton lung, închis la culoare, cu gulerul ridicat pentru a-și ascunde fața. Avea și

o umflătură ciudată în dreptul mijlocului... O armă? Dar atunci când îi zări încălţările, Sam simţi cum i se strânge stomacul: individul purta pantofi de lac cu vârful alb, exact ca aceia pe care-i văzuse prin răsuflătoarea de la *Băcănia Faulkner* în seara în care gangsterii îi cereau taxă de protecţie străbunicului lor! Plic, plac, plic, plac... *Nu pe actriţă o urmărea tipul cu melon, ci pe ei!*

— Trebesteducinumaidecâtlatoaletă, bolborosi el la urechea verişoarei sale.

— Poftim!

— Trebuie să te duci numaidecât la toaletă, repetă el mai desluşit.

Lili îl privi cu milă.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Samuel luă foaia cu itinerarul şi scrise pe spate: *Fă cum ţi-am spus: tipul cu melon din spate ne urmăreşte. Cred că are o armă. Du-te la toaleta de la vagonul 9, o să vin după tine.* Lili avu nevoie de câteva secunde pentru a se pune în mişcare. În sfârşit, se ridică şi se îndreptă cu un aer cât se poate de firesc spre capătul vagonului. Samuel numără până la douăzeci, timpul de care avea nevoie Lili ca să se îndepărteze. Strânse apoi proviziile şi, după un ultim surâs adresat actriţei-mister, o porni pe culoarul central. Deschise sasul de legătură şi se pomeni într-un soi de burduf care făcea trecerea dintr-un vagon în altul. Zgomotul de aici te asurzea şi vedeai şinele defilând pe sub articulaţiile platformei. Nu era un moment potrivit să-ţi plesnească podeaua sub picioare. Trecu în vagonul 8 şi începu să alerge fără să-i pese cumva că lumea se

uita mirată la el. Făcu la fel și în vagonul următor și se opri brusc, fiind cât pe-aici să fie pocnit în plină figură de o ușă neagră pe care scria: *Femei.*

— Poți să-mi explici ce dracu' faci? lătră Lili, țâșnind ca o păpușă pe arcuri din cabina WC-ului.

— Tipul cu pălărie, îngăimă gâfâind Sam, are pantofi de lac cu vârful alb!

— Foarte bine! Și ce culoare au șosetele?

— Nu glumesc! Stătea la pândă pe stradă în vreme ce cei doi complici ai lui îl atacau pe James Adam!

— Vrei să spui... E din mafie?

— Umflătura de sub paltonul lui nu e cu siguranță un caiet cu poezii!

— Dar de ce să ne fi urmărit până în tren?

— Cine știe! Băcănia se află probabil sub supraveghere după încercarea de racket. Poate că vor să se răzbune.

Samuel făcu ușa să culiseze pentru a se convinge că avea dreptate. Necunoscutul cu melon își făcuse apariția în celălalt capăt al culoarului și cerceta cu atenție fiecare pasager.

— Vine spre noi! S-o ștergem!

Se năpustiră în vagonul 9 și dădură nas în nas cu controlorul.

— Ei bine, copii, nu suntem la cursa pentru marele premiu de la Indianapolis! Unde alergați așa?

— Sora mea e bolnavă, are colică. Dacă ne dați voie.

Controlorul le făcu loc să treacă strâmbând din nas.

— Îți mulțumesc! protestă Lili odată ajunși pe burduf. E într-adevăr foarte delicat!

— Ai fi preferat să ne facă morală preţ de un sfert de oră? Măi, măi, ia te uită...

Vagonul următor era cu totul altfel decât celelalte. Adăpostea decorul tapetat cu fetru al unui restaurant în care luau masa vreo cincisprezece pasageri. Doi chelneri negri în uniforme albe purtau tăvi de argint, feţe de masă strălucitoare coborau până pe covoarele groase, glastrele erau pline de flori proaspete, pe pereţi erau pictate peisaje cu lacuri şi munţi, banchetele confortabile erau acoperite cu catifea roşie...

— Atenţie!

Sam îşi înşfăcă verişoara şi o împinse în WC chiar în momentul în care apăru controlorul. Îl măsură pe Sam din creştet până-n tălpi.

— Nu mai umblaţi brambura pe culoare, bine?

Sam făcu o mină nevinovată şi încuviinţă spăsit. Controlorul îşi urmă drumul bombănind şi Lili putu să iasă.

— Stăm bine! şopti Sam. Controlorul în faţă, mafiotul în spate! Trebuie...

Un nou tunel... Lumina dispăru brusc şi huruitul trenului făcu podeaua să tremure.

— Repede!

Samuel îşi sili verişoara să îngenuncheze şi să se strecoare sub prima masă liberă.

— Termină odată, se răsti Lili furioasă, nu sunt un ziar vechi ca să mă îndoi şi să mă faci sul.

— Taci, îi ordonă el ghemuindu-se la rândul lui. Acum vine!

Vagonul fu din nou scăldat în lumină şi Sam îndepărtă uşor un colţ al feţei de masă. O pereche de pantofi de lac cu vârful alb se îndrepta spre ei.

— Chelner! chemă o voce răguşită.

— Domnul doreşte să servească masa? întrebă chelnerul.

— Nu, caut doi copii, un băiat şi o fată. I-ai zărit cumva?

— Servesc, domnule, sunt ocupat şi...

— Alergau ca şi cum erau urmăriţi de poliţie, nu se poate să-ţi fi scăpat.

Vocea lui devenea stăruitoare, aproape ameninţătoare. În afara botinelor, cei doi copii mai zăreau un pantalon de pânză albită şi o gabardină ponosită.

— Regret, domnule, dar atunci când lucrez...

— Înţeleg.

Necunoscutul băgă o mână bronzată în buzunar şi scoase două bancnote de câte un dolar.

— Astea ar putea să-ţi împrospăteze memoria?

Chelnerul răspunse şovăitor:

— Ei bine, acum dacă mi-aţi atras atenţia... Un băiat şi o fată, da...

Lili îşi înfipse unghiile în braţul vărului ei: erau prinşi în capcană ca doi şoricei!

— ...au plecat în partea cealaltă, declară chelnerul, spre vagoanele de dormit. Şi chiar alergau, aveţi dreptate.

— Foarte bine. Dacă-i vezi din nou, dă-mi, te rog, de veste, sunt în vagonul 7.

Pantofii de lac dispărură din raza lor vizuală şi, după două, trei secunde, faţa de masă se ridică foşnind.

— Ieşiţi de acolo!

O mână se întinse.

— Când nu şterpeliţi rufe şi când nu vă pitiţi pe sub mese, vi se întâmplă să mai faceţi şi lucruri normale?

Uniforma, vocea... Desigur! Chelnerul nu era nimeni altul decât Matthew, fiul adoptiv al Mamei Lucy!

— Matthew! Ca să vezi!

— Mă tot uitam după voi de când eram în bucătărie. S-ar zice că voi doi căutaţi belele cu lumânarea, nu-i aşa?

— Tipul ăsta face parte dintr-o bandă de gangsteri care a atacat băcănia bunicului meu, îl lămuri în şoaptă Sam. Cum n-au obţinut ce-au vrut, s-au hotărât să se răzbune pe noi.

Matthew nu părea prea convins.

— Mda... dacă tipul ăsta are într-adevăr ceva cu voi, ştiu eu un loc unde o să fiţi liniştiţi.

De la o masă din fund, o clientă strigă nerăbdătoare:

— Chelner!

— Numaidecât, doamnă. Bun, trebuie să ne grăbim, şeful meu o să zbiere după mine.

Îi trase repede după el în partea cealaltă a vagonului, într-o cămăruţă unde erau îngrămădite feţe de masă şi şervete.

— Eu am grijă de lenjeria de pat şi pentru masă, n-o să vină nimeni să vă bată la cap aici. Nu e mult loc, dar... Uite, vă las cheia. Ah! Şi dacă muriţi de cald, deschideţi hubloul!

Trase uşa în urma lui şi trecură câteva ore bune până să se întoarcă. Lili şi Sam le petrecură făcându-şi un cuib moale printre sacii de rufe şi terminând de mâncat. Construiră o sumedenie de scenarii în legătură cu planurile pe care le avea

necunoscutul cu ei, fără ca vreunul să-i mulţumească pe deplin. Cine era acesta? Un trimis al mafiei, un complice al Tatuatului, Tatuatul însuşi?

În sfârşit, cam pe la apusul soarelui, cineva bătu încet în uşă.

— Deschideţi, sunt eu, Matthew...

Se strecură înăuntru cu un teanc de rufe murdare în braţe.

— Tipul nostru e încăpăţânat rău, nu se lasă nici mort. S-a învârtit peste tot cât a fost după-amiaza de lungă şi nu s-a lăsat până nu a scotocit prin toate WC-urile! Şi pe deasupra nici nu pare prea binedispus...

— Dacă i-am spune controlorului? sugeră Lili.

— Lui Mason? Laşului ăla? I-e frică până şi de umbra lui! Nu contaţi pe ajutorul lui! Mergeţi până la Toronto?

Samuel încuviinţă dând din cap.

— O să vă las să coborâţi pe şine, nimeni n-o să vadă nimic.

— Mama Lucy are de ce să fie mândră, îl lăudă Lili, ţii într-adevăr la ea!

— Ba nu-i chiar aşa, micuţă domnişoară: vă ajut mai cu seamă din dragoste pentru politică! Nu ştiu cine ţi-a dat pontul ăla, dar pentru alegerile prezidenţiale democraţii i-au ales pe Roosevelt şi Garner, taman cum mi-ai zis mata! Iar eu am băgat o mie de dolari în buzunar numai din asta! Că veni vorba, dacă mai ai un pont ca ăsta...

— A fost o întâmplare, se apără Lili. Am citit un articol într-un ziar.

— Zi-mi atunci la ce ziar, să mă abonez la el!

În faţa aerului încurcat al celor doi protejaţi ai săi, Matthew izbucni în râs.

— Hotărât lucru, sunteţi nişte tipi tare ciudaţi! Dar îmi place! Daţi-mi sacul din spatele vostru, trebuie să iau cearşafuri curate pentru vagoanele de dormit. Şi când vom ajunge, nu vă mişcaţi până nu vin să vă iau.

Matthew îşi ţinu făgăduiala. Odată ajunşi în gara din Toronto, îi scoase pe linii, la adăpost de ceilalţi călători. Sosiseră în toiul nopţii, aşa că le arătă un loc în atelierul de reparaţii unde puteau să doarmă.

Matthew le dădu o faţă de masă ca s-o folosească drept pătură şi se întoarse la locul de muncă — trebuia să primească pasagerii pentru ruta de întoarcere.

În cele din urmă, la 5 dimineaţa, după ce scrutaseră îndelung împrejurimile, Sam şi Lili urcară în primul tren înspre Sainte-Mary. Acum, individul cu melon nu le mai putea face nimic...

XVI
Cunoştinţe vechi

Pentru prima oară de când „călătorea", Sam simţea din plin ceea ce putea însemna trecerea timpului. Una era într-adevăr să te duci pentru scurtă vreme într-un loc şi într-o epocă despre care nu ştiai nimic şi alta era să te întorci într-un spaţiu familiar după un interval de aproape un secol. Surpriza de care aveai parte era uriaşă... Lili şi el de-abia ieşeau din gară şi, dacă n-ar fi văzut scris cu litere mari *Sainte-Mary* pe panoul de lemn, ar fi avut serioase îndoieli. Ce păţise oare oraşul lor? Ce zână cu toane transformase cu o lovitură de baghetă magică decorul lor urban din piatră şi sticlă în... în această...

— Şi primăria? se miră Lili. N-au nevoie de primărie? Şi grădina publică?

Sainte-Mary nu mai era un oraş, ci, cel mult, un sat mai răsărit. Mărimea străzilor, aceea a clădirilor, numărul lor, totul se micşorase ca pielea măgarului din poveste. Trei

maşini amărâte — pătrăţoase, cu roată de rezervă în spate şi trompetă sau claxon, la alegere, treceau una pe lângă alta pe strada principală de pe care dispăruseră toate imobilele moderne. În locul lor, clădiri cu două etaje, cu prăvălii la parter, iar pe trotuar — cuvânt nepotrivit pentru a desemna doar nişte simple rambleuri de pământ — mai mulţi negustori ambulanţi care-şi vindeau fructele sau salatele direct din căruţă. În ceea ce priveşte iluminatul public, era asigurat doar de două becuri cu gaz, nişte prăpădite de cioturi de fier răsucite, departe de maiestuosul fluviu de lumină care scălda nopţile secolului al XXI-lea.

— Magazinul de închiriat DVD-uri, vezi, e o mercerie!

— Patinoarul! E un ocol de vite!

— Şi hotelul de patru stele, o vespasiană!

Lista era lungă...

Dar dacă Sainte-Mary arăta întocmai ca o localitate rurală înapoiată — până la numeroşii gură-cască îmbrăcaţi mai mult ca la ţară decât ca la Chicago — atmosfera nu era câtuşi de puţin posomorâtă. Oamenii vorbeau tare, se strigau unul pe altul din pragul prăvăliilor, iar unii dintre ei păreau băuţi bine.

— La 11 dimineaţa! Totuşi! se revoltă Lili.

Cauza acestei fierberi aveau să o afle în spatele a ceea ce urma să devină într-o bună zi cel mai mare centru comercial din regiune. În clipa de faţă era vorba doar despre o pajişte noroioasă, unde se îmbulzea un public zgomotos venit să aplaude un concurs de arat: doi cai de ham se întreceau trăgând două maşinării în formă de gheare care făceau nişte

brazde adânci în pământ. Suporterii celor două echipe se desfătau din plin, înţepându-se de zor:

— Acum se poate înţelege de ce recolta de pe pământurile din Montana e pe jumătate cât a noastră!

— Trebuie să le daţi de mâncare mârţoagelor voastre din Sainte-Mary dacă vreţi să facă treabă!

— E un fel de serbare câmpenească, nu? întrebă Lili.

— Oarecum, răspunse Sam în mijlocul zarvei. Dar e fără îndoială altceva... Ai auzit vorbindu-se despre „încăierări"?

— Încăierări?

— Din câte ştiu eu, întrecerile de felul ăsta dintre Montana şi Sainte-Mary au avut loc multă vreme. De cele mai multe ori, se sfârşeau cu o bătaie generală, de unde numele de „încăierări". Se desfăşurau în jur de 1 iulie.

— Cu prilejul sărbătorii noastre naţionale?

— Întocmai. Numai că s-au produs incidente destul de grave, iar după Al Doilea Război Mondial, aceste manifestări au fost interzise. Turneul de judo Sainte-Mary–Montana s-a născut într-o oarecare măsură şi pornind de la asta. Fiind însă din fericire mult mai paşnic!

— Dacă înţeleg eu bine, acum e momentul potrivit pentru a face turism...

Se gândiră o clipă să dea o fugă până la şcoala lor, foarte aproape. Dar ca să descopere ce? O grădină de legume? Cartofi? Grajduri? Porci? Lăsară aşadar în urma lor forfota cu miros de băutură a celor pro-Montana şi a celor pro-Sainte-Mary şi merseră până pe strada Barnboïm. Spre marea lor surprindere, încercară un adevărat sentiment de libertate

traversând centrul oraşului. Nu exista acea presiune sufocantă a circulaţiei, copiii jucau arşice sau se jucau cu cercul pe şosea, locuitorii se opreau pentru a saluta, se puteau vedea mai multe animale — îndeosebi păsări —, iar florile înmiresmau aerul... Era deci posibil să trăieşti la Sainte-Mary fără conexiune la înalt nivel şi fără cititor de MP3?

Însăşi strada Barnboïm părea mai primitoare. Locuinţele erau la fel cu cele pe care le cunoşteau, dar faţadele erau mult mai puţin decolorate, iar grădinile mai îngrijite. Domnea aici şi o atmosferă de simplitate şi de lipsă de griji a cărei existenţă Sam n-ar fi bănuit-o niciodată. Cu o singură excepţie — vai! — casa în care urmau să intre.

Deschiseră poarta care scârţâi din ţâţâni. Aleea cu dale era năpădită de buruieni, iar peronul de-abia se ghicea, acoperit cum era de mormane de fier vechi şi de tablă. Mai multe ferestre erau sparte, şiţa se desprindea de pe pereţi, morişca de vânt spânzura tristă de acoperiş.

— Este un casting pentru o casă bântuită sau ce?

Ajunseră la uşa de la intrare care se bălăngănea uşor. Aici nu te mai învăluia mireasma florilor şi ciripitul păsărelelor, ci te izbea un damf de bere şi o duhoare de WC-uri neîngrijite.

— La prima vedere, au uitat s-o plătească pe femeia care făcea curăţenie!

Samuel intră primul. Camera cea mare, în care tatăl lui avea să-şi instaleze mai târziu bibliotecile, era presărată cu aşchii de lemn, sticle goale şi mucuri vechi de ţigări. Se făcuse chiar un foc sub o fereastră, iar flăcările pârliseră uşor pereţii şi afumaseră tavanul.

— La urma urmei, se linişti Lili, am fi avut mai multe probleme dacă ar fi fost locuită, nu?

Se îndreptară spre pivniţă, dar nu avură posibilitatea să ajungă la ea: un grup de adolescenţi stătea aşezat în umbra scării, cu ţigările în gură.

— Aveai dreptate, Bradley, avem invitaţi.

Erau cinci sau şase, iar cel care vorbea le suflă fumul în faţă.

— Monk, adăugă el, du-te să vezi dacă mai sunt şi alţii în spate.

Samuel simţi fiori reci pe şira spinării. Matahala de Monk, care fusese cât pe-aci să-l strivească la turneul de judo, era şi el aici?

Un băieţandru numai piele şi os se ridică şi, cu ochii aţintiţi în jos, se duse să verifice intrarea. Ce fel de Monk era şi ăsta?

— Nimic la orizont, Paxton, zise el cu o oarecare lehamite în glas.

Grozav, Paxton? Şi Paxton era amestecat în asta?

— Perfect, se bucură acesta din urmă, vom putea sta de vorbă fără să ne tulbure nimeni. La etaj, toată lumea!

La un semn al lui, ceilalţi îi înconjurară pe Sam şi pe Lili şi îi înghesuiră spre scări.

— Unde vă credeţi, începu Sam. N-avem de gând să mergem cu voi!

Paxton se apropie la cinci centimetri de el, cu indexul întins. Era mai mic decât urmaşul lui — Jerry Paxton al Aliciei — fruntea îi era brăzdată de o zgârietură lungă şi avea un dinte spart pe trei sferturi.

Sam presimţi că ei doi nu se vor înţelege deloc...

— Aici eşti pe teritoriul meu, faci ce-ţi spun eu, pricepi?

Din ochi, Lili îl imploră pe vărul ei să nu se împotrivească. Aşa că, ascultător, Sam se lăsă dus la etaj, unde camerele fuseseră pur şi simplu transformate în *squat:* saltelele pe podea, un morman de sticle goale, gunoaie peste tot...

„E casa *mea*, protestă în sinea lui Sam, aţi putea avea puţină grijă."

— Sunteţi din Montana, ai? atacă Paxton după ce se tolăni într-un fotoliu desfundat, locotenenţii lui încadrându-i pe cei doi nepoftiţi:

— Nici pomeneală, replică Sam.

— În orice caz, nu sunteţi din Sainte-Mary...

„Ba da, cretinule, dar ar dura prea mult să-ţi explicăm."

— Venim din Chicago, se mulţumi el să spună.

— Din Chicago?

Un fulger străluci în ochii bunicului sau străbunicului lui Jerry Paxton. Sau al fratelui bunicului lui, de ce nu? Oricum, prostia era cu siguranţă genetică la tipii ăştia.

— Pentru mine, Chicago este mai rău decât Montana, spuse el în cele din urmă. Tare i-aş mai face eu chisăliţă pe înfumuraţii ăia din Chicago. Voi, nu?

Restul bandei chicoti prosteşte.

— Dar ne trebuie unul să ne antrenăm...

Se lăsă o tăcere vag ameninţătoare.

— Să vă antrenaţi la ce? întrebă Lili.

— Fetele să-şi ţină gura! zbieră Paxton. Mai ales cât sunt încă la vârsta când stau în poala mamei! Cămăşile, băieţi!

Ca o trupă de balet bine rodată, cei cinci derbedei îşi lăsară în jos bretelele şi îşi scoaseră în acelaşi timp cămăşile. Paxton era în al nouălea cer.

— Şi tu, îi ordonă el lui Sam.

— Şi fata? întrebă Monk. N-ar fi mai bine să nu fie de faţă?

Paxton păru să şovăie o clipă.

— Devii sentimental, Monk... Asta de când bătrânul tău a dat ortul popii şi ai grijă de fratele tău, nu-i aşa? Vezi să nu te fleşcăieşti de tot, amărâtule. Bine, închide-o dincolo, o să mă ocup de ea numaidecât.

Nu era nimic încurajator în această generozitate aparentă... Monk-cel-slăbănog o înşfăcă pe Lili de braţ şi o târî cu forţa pe culoar. În vremea asta, complicii lui, goi până la brâu, începură să se învârtă în jurul lui Sam cu pumnii strânşi. „Un meci de box... presupuse acesta. Se vor folosi de mine ca de un sac de box!"

Pentru a câştiga timp, îşi descheie cămaşa, aruncând priviri în dreapta şi-n stânga. Ferestrele n-aveau gratii şi, la nevoie, putea sări în grădină. Dar chiar dacă nu-şi rupea vreun picior, asta nu o salva pe Lili. Cât să-i înfrunte pe aceşti sălbatici...

Monk reapăru, întărind cercul care se strângea în jurul lui Sam.

— Vreau ca mai întâi să loviţi în burtă şi la coaste, ordonă Paxton în rolul lui de antrenor. Să nu-l terminăm repede... În ceea ce priveşte fata, aşteptaţi semnalul meu. Haide!

De-abia dat ordinul, şi Sam avu impresia că i se prăbuşeşte tavanul în cap. Toţi adversarii săi se năpustiră în acelaşi timp asupra lui şi o ploaie de lovituri se abătu peste torsul şi spatele

lui. Ceea ce se întâmpla nu avea nimic de-a face cu boxul! Făcu o încercare disperată să rămână în picioare, apărându-se cum putea, dar se pomeni curând la podea, copleşit de numărul atacatorilor.

— Destul! strigă atunci o voce hârâită. Şi n-o să vă spun de două ori!

Furia se potoli brusc şi toate privirile se întoarseră spre uşă. Un tip cu pantofi de lac cu vârful alb şi melon apăruse în prag. Să tot fi avut vreo şaizeci de ani, mai degrabă scund, cu pielea arămie, foarte calm. Până acum, Sam nu-l văzuse niciodată la faţă, dar îl recunoscu foarte uşor. Nu era vorba despre un om de-al lui Al Capone, nici de Tatuat, aşa cum crezuse în tren... Era vorba despre venerabilul Setni, marele preot al lui Amon, acela în al cărui mormânt găsise prima piatră sculptată! Setni era aici, în carne şi oase, la Sainte-Mary!

După ce trecu clipa de uluială, Paxton începu să rânjească:

— Doi în loc de unul! Băieţi, va fi o încăierare grozavă!

Ţâşni de la locul lui şi îl atacă brusc pe bătrân, fără să mai stea nicio secundă pe gânduri, cu piciorul drept înainte. Contrar oricărei aşteptări, acesta se eschivă cu uşurinţă, scoţând chiar de sub poala paltonului lui de gabardină, lung până-n pământ, un baston foarte subţire pe care-l făcu să şuiere în aer.

— Nu vreau să-ţi fac rău, căţeluş turbat. Pleacă de aici şi n-o să păţeşti nimic.

— O să vezi tu cum plec... i-o întoarse Paxton, trimiţându-i un pumn fulgerător.

Din nou Setni făcu un pas într-o parte ca şi cum ar fi ştiut dinainte mişcarea pe care avea s-o facă. Efectul întârziat, îşi spuse Sam, acelaşi pe care îl experimentase şi el în faţa lui Monk în timpul partidei de judo... Paxton îşi pierdu echilibrul, începând să fâlfâie din braţe ca o pasăre care-şi ia zborul, dar şi-l recăpătă primind o lovitură de bici şfichiuitoare peste faţă.

— Eşti mort, răcni el, roşu de furie.

Dar nici atacul următor nu avu mai mult succes. Paxton se opri de astă dată în perete şi îşi duse mâna la nasul care îi sângera din belşug.

— Şo pe el! le strigă celorlalţi.

Amicii lui se dezmeticiră în sfârşit şi se năpustiră asupra marelui preot. Se petrecu atunci un fenomen de necrezut: preţ de un minut, timpul parcă îşi încetini cursul. Monk şi camarazii lui părură cuprinşi de o toropeală ciudată, mişcându-se anevoie, în vreme ce Setni, dimpotrivă, împărţea lovituri de bici cu o viteză uluitoare. Chiar şi lui Sam îi era greu să clipească din ochi sau să-şi mişte cel mai mic muşchi, încleiat cum era într-o substanţă nevăzută şi paralizantă. Apoi timpul păru să-şi recapete ritmul — cu un pocnet ca de elastic care se destinde — şi marele preot se dădu înapoi. Adversarii lui, în cea mai mare parte ajunşi pe duşumea, îşi frecau ceafa sau fesele, fără să înţeleagă ce li se întâmplase.

— E un vrăjitor! scânci Bradley înspăimântat. S-o ştergem cât mai repede de aici!

Banda lui Paxton o luă la goană pe scări, luându-l şi pe şeful ei în trecere. Setni se sprijini în bastonul lui şi îi privi

plecând, în timp ce-şi recăpăta răsuflarea. Transpirase din greu şi se trăsese la faţă.

— Vă simţiţi bine, domnule? îndrăzni cu băgare de seamă Sam.

— Da, mă simt bine... Doar că sunt istovit peste poate. Ştiu că nu ar... nu ar trebui, dar uneori...

Încetul cu încetul începu să răsufle normal şi Sam nu îndrăzni să se apropie de el de teamă să nu rupă cine ştie ce vrajă. Marele preot se linişti în sfârşit şi îl cercetă cu de-amănuntul din cap până în picioare.

— Tânăra fată? întrebă el.

— Nu e departe, dacă aş putea să mă duc s-o caut...

Setni încuviinţă şi intrară amândoi în încăperea alăturată, un soi de anexă a *squatului* principal — viitoarea cameră a lui Sam de fapt. Erau adunate aici cele mai mărunte comori şterpelite de golanii din Sainte-Mary: o roată de rezervă smulsă de pe caroseria unui automobil — acesta era dezavantajul de a le prinde deasupra portbagajului! —, unelte de fermă, o ladă de bere, un cântar etc. De perete era rezemat un dulap cu picioare strâmbe, aproape făcut praf, şi, se pare, locuit de un spiriduş năbădăios.

— Bum! Bum! Scoateţi-mă de aici!

Samuel răsuci cheia şi verişoara lui ţâşni gata să zgârie şi să muşte.

— Hei! Lili! Eu sunt!

Lili încremeni brusc zărindu-l pe omuleţul chel ca-n palmă şi stors de puteri, cu melonul în mâna stângă.

— Dar tu eşti...

El o salută respectuos.

— Mă tem că ieri a fost vorba de o neînţelegere, domnişoară. Departe de mine gândul de a vă face rău în acel tren...

— Ne urmăreaţi încă din Chicago! Samuel v-a văzut în faţa *Băcăniei Faulkner* chiar în seara când a fost călcată de tâlhari!

— Într-adevăr, mă ţineam după voi încă din Chicago.

— Lili, interveni solemn Sam, acest domn este marele preot Setni...

O undă de sfinţenie pluti în încăpere. Era ca şi cum Sam ar fi rostit o incantaţie de foarte demult şi foarte tainică, iscând ivirea unui duh sau a unui djinn... Personajul pe care-l aveau dinaintea lor avea aproape trei mii de ani! Venea dintr-o lume unde oamenii înălţau piramide şi slăveau soarele, unde bărci aurite alunecau pe Nil şi unde morţii erau îmbălsămaţi! Era poate acela care se afla la originea întregii poveşti, acela care, mai mult ca oricine, ştia cum să străbată timpul! Şi iată că astăzi sosise la ei pentru a le veni în ajutor!

— Setni?

— Este... este o mare cinste, adăugă Sam, făcând o plecăciune adâncă.

— Ridică-te, tinere, spuse binevoitor marele preot. Aşadar, îmi cunoşti numele...

— L-am... l-am întâlnit pe fiul vostru Ahmusis[1]... La Teba...

— Ahmusis, exclamă bătrânul, Teba! Deci nu m-am înşelat, foloseşti într-adevăr piatra lui Thot! De-asta ieşeaţi amândoi din casa dărâmată!

[1] Vezi volumul I, *Piatra sculptată*.

Lili trecea din surpriză în surpriză.

— Vreţi să spuneţi că şi dumneavoastră vă aflaţi pe şantier?

— Firește, altfel cum aş fi putut ajunge la prăvălia voastră. Am venit în acest mare oraş Chicago pentru a-mi da seama de ce avea să fie distrusă piatra. Ceva neobişnuit tulbură căile timpului de câteva luni şi este de datoria mea să descopăr despre ce este vorba. Şi vă văd deodată ţâşnind în mijlocul acelor ruine, cu toţi acei muncitori care se întreabă cum de-aţi ajuns acolo!

„Ceva neobişnuit, îşi spuse Sam. Şi dacă eu aş fi acest ceva neobişnuit?"

— Am presupus că aţi pătruns tainele lui Thot, urmă Setni, şi am hotărât să aflu mai multe despre voi. Să văd de pildă dacă voi eraţi pricina acestor tulburări... Voi sunteţi primii copii pe care-i întâlnesc pe căile timpului!

— Aşadar, noi v-am adus la băcănie în seara aceea... Nu aveţi nicio legătură cu bandiţii dinăuntru...

— Firește că nu! A trebuit chiar ca.... hmm! ... Să-i încurajez s-o ia la sănătoasa!

— I-aţi făcut să fugă? exclamară în cor Lili şi Samuel.

— Nu, voi i-aţi făcut să fugă, îi corectă el. Eu m-am mulţumit să sfârşesc să-i conving... Au tras ei un pic în aer ca să mă intimideze, dar... Aşa cum au putut să-şi dea seama pe pieile lor şi micuţele haimanale de aici, am o anumită experienţă în ceea ce priveşte lupta. În sfârşit, orice-ar fi fost, această agitaţie suplimentară mi-a aţâţat curiozitatea. Am stat la pândă câteva zile până când, ieri, m-am hotărât să vin să stau de vorbă cu voi în vagon. Nu mi-am închipuit că o să fugiţi de mine!

— Şi cum ne-aţi găsit din nou?

— Există doar un număr mic de pietre ale lui Thot în epoca asta şi pe acest continent. Or, eu am fost de multe ori la Sainte-Mary...

— Barnboïm? insinuă Sam.

— Îl cunoaşteţi pe Gary Barnboïm! se bucură bătrânul. Hotărât lucru sunteţi foarte surprinzători!

— Doar am auzit vorbindu-se despre el, puse cu modestie lucrurile la punct Lili, dar ştim că această casă este a lui.

— Ca şi piatra! adăugă Setni.

Sam arătă cu degetele spre etajele inferioare.

— Piatra, tocmai asta e, mi-ar place să mă asigur că se află tot acolo...

— O clipă! îl opri Lili. Monk a ascuns ceva în bârna asta, l-am văzut printr-o gaură a dulapului. Dacă ai putea să-mi faci scara...

Samuel oftă, dar o ajută totuşi să se cațere până la bârna principală, la locul în care aceasta se afunda în perete. Lili pipăi un moment, apoi reuşi să scoată un cep de lemn care astupa o scobitură.

— Îl am!

Strecură în palma lui Sam un lănţişor de argint de care era agățată o simplă medalie. Una dintre feţele ei reprezenta un leagăn, iar pe cealaltă era gravat: *Pentru Bertie Monk, 13-11-1917 de la mama lui.*

— Probabil că şi l-a scos înainte de a începe să se bată, fu de părere Sam.

— Cine şi-ar fi închipuit că Bertie Monk poate pune atâta preţ pe un medalion care i-a fost dăruit la naştere? se arătă mirată verişoara lui.

Puse medalia la loc în ascunzătoarea ei şi coborâră în linişte în pivniţă. Aceasta era cufundată în întuneric şi trebuiră să desprindă scândurile bătute în cuie care astupau ferestruica pentru a avea puţin aer şi puţină lumină. Spectacolul era jalnic: se pare că nimeni nu mai făcuse curăţenie de la moartea lui Barnboïm, adică de cincisprezece ani. Era acolo un strat gros de praf, o pădure de pânze de păianjen, mucegai pe pereţi, cel puţin doi şobolani morţi şi o puzderie de gunoaie dezgustătoare — unele dintre ele datorate lipsei infrastructurii sanitare constatate deja mai sus.

— Este dezgustător! se indignă sufocată Lili.

— Este puţin în comparaţie cu mizeria lumii, replică Setni într-un mod enigmatic.

Se apucară să elibereze partea din spate a pivniţei unde zăceau claie peste grămadă tot felul de maşinării ruginite, care-i împiedicau să ajungă în ungherul cel mai întunecat.

— Bun, este sau nu este? îşi exprimă nerăbdarea Lili.

Samuel dădea la o parte cu frenezie elemente componente ale unor maşini de ţesut şi bobine mari goale, cu o energie sporită de nelinişte. În sfârşit, de sub un morman de perii metalice, o dezgropă.

— E minunată, şopti el.

Îşi trecu mâna pe deasupra ei, pândind vibraţia familiară, dar nu simţi decât un freamăt îndepărtat, imperceptibil pentru un neiniţiat. Lipsea ceva...

— Problema este că nu mai avem nicio monedă, mărturisi el întorcându-se spre Setni.

Faţa marelui preot era de nepătruns.

— Trebuie să înţeleg că străbateţi căile timpului la întâmplare, fără niciun disc al lui Ra?

— Un singur disc al lui Ra? întrebă Sam uşor nedumerit. Ei bine... Să zicem că am avut trei, dar că am avut probleme. De fiecare dată a trebuit să plecăm foarte repede: sau eram ameninţaţi noi, sau era ameninţată piatra, sau... Pe scurt, ne-am lăsat acolo cele trei... cele trei discuri ale lui Ra.

Privirea bătrânului se înăspri.

— Este cât se poate de necugetat din partea voastră să călătoriţi în felul acesta. Sunt multe lucruri pe care se pare că nu le ştiţi şi...

Se scărpină în cap.

— Cred că înainte de a pleca mai departe, trebuie să vorbim.

XVII
Dezvăluiri

Se aşezară în camera cu saltele după ce o curăţară de o parte dintre sticlele goale care zăceau pe podea şi îşi făcură puţin loc în jurul fotoliului. Setni se făcu comod, scoţându-şi paltonul de gabardină sub care purta o tunică de in încinsă cu o curea împletită şi o desagă de piele care-i atârna de-a lungul şoldului. Se aşeză aruncând din când în când câte-o privire pe fereastră, pentru a se asigura că nu urcă nimeni pe alee — era oricum de părere că banda lui Paxton va avea nevoie de ceva vreme ca să se întoarcă: „Sunt la fel ca toţi laşii, spunea el, puternici cu cei slabi şi slabi cu cei puternici."

O oră întreagă, Sam şi Lili povestiră cum descoperiseră existenţa pietrei şi prin ce aventuri trecuseră până la „atragerea" lor la Chicago. Marele preot nu-i întrerupse nici măcar o singură dată, mulţumindu-se să dea din cap atunci când copiii reveneau asupra cutărei sau cutărei piedici care le

apăruse în cale. Odată povestea încheiată, Setni păru să chibzuiască cu privirile pierdute în gol. Apoi o îndemnă pe Lili.

— Apropie-te, fata mea.

Ea se supuse şi bătrânul îi examină cu atenţie albul ochilor.

— Câte zile spui că te-a ţinut febra?

— Trei zile, răspunse Lili.

— Ai avut Boala timpului, fără nicio îndoială... Atunci când am suferit şi eu de asta, am stat o săptămână fără să pot face nici cea mai mică mişcare. Unii mor de pe urma ei, alţii nu se molipsesc niciodată... Dar acum tu eşti vindecată, ai nevoie doar de odihnă.

Îi ceru apoi lui Sam să-i spună cât mai exact tot ce se întâmplase în timpul cutremurului din Pompei şi atunci când ursul atacase piatra în caverna preistorică. Ţinu, de asemenea, să afle mai multe despre Tatuat şi despre semnul lui Arkeos. Ascultă atent răspunsurile fără să lase în vreun fel să se vadă ce crede despre toate acestea. În cele din urmă, îşi încrucişă mâinile sub bărbie şi zâmbi grav:

— Cunoaşteţi povestea lui Imhotep şi a regelui Djeser, copiii mei?

Samuel şi Lili dădură din cap că nu.

— Asta s-a întâmplat cu multe lunaţii în urmă, cu peste douăzeci şi patru de generaţii înainte de naşterea mea. Djeser era un faraon de seamă, cuceritor a numeroase teritorii, cel mai bogat şi cel mai puternic dintre toţi suveranii lumii. Era de ajuns un singur cuvânt al lui pentru ca armate nenumărate să pornească la luptă împotriva duşmanului sau cohorte de lucrători să înalţe palatele cele mai măreţe. Şi totuşi Djeser era

nefericit. Căci Djeser avea o fiică, Neferure, pe care o iubea mai mult decât orice pe lume şi care era atinsă de o boală fără leac. În fiecare nouă zi, faraonul o găsea scăldată în sudoare în patul ei, mai şubredă şi mai slabă decât în ajun, fără să poată scoate o vorbă şi fără să fie în stare să se hrănească. Doctorul faraonului, Imhotep, care era totodată şi arhitectul lui, încercase toate leacurile cunoscute în partea de sus şi de jos a Nilului. Îşi trimisese oamenii în ţinuturile cele mai apropiate sau cele mai îndepărtate, sperând ca cineva, pe cine ştie ce meleaguri, să fi auzit vorbindu-se despre o asemenea boală şi despre mijloacele de a o combate. În zadar...

Într-o seară, atunci când pentru toţi Neferure era pierdută, Imhotep îi ceru lui Djeser îngăduinţa de a sta de vorbă în numele lui cu zeul Thot, cel mai îndemânatic dintre toţi zeii vindecători şi, în acelaşi timp, stăpânul orelor şi al anotimpurilor. După o noapte de rugăciune, Thot se învoi în sfârşit să vină în ajutorul medicului regelui, cu condiţia ca acesta din urmă să ridice în cinstea lui un monument cum nu s-a mai văzut vreodată în Egipt. Imhotep jură că aşa va face.

„Fiica faraonului nu mai are decât o zi de trăit, îi mărturisi zeul cu cap de ibis. Iar pe lumea asta nu e niciun leac care ar putea s-o vindece. Dacă vrei s-o salvezi, Imhotep, trebuie să străbaţi căile timpului în căutarea acelui leac."

Imhotep primi şi Thot îi arătă o piatră pe care era gravat un soare care-ţi îngăduia, cu ajutorul a şapte discuri ale lui Ra, să ajungi în şapte epoci diferite.

„Vei avea doar o singură zi pentru a vizita fiecare dintre aceste lumi, adăugă zeul Thot, şi fiecare dintre aceste zile va fi

cât a şaptea parte dintr-o zi de aici. Odată acea zi scursă în întregime, dacă nu te-ai întors sau dacă ai dat greş, prinţesa va muri, iar tu vei muri în acelaşi timp cu ea. Voi urmări drumurile tale pe acest sul..."

Îi arătă un papirus, sulul lui Thot, cu un şir de hieroglife, mereu aceleaşi. La sfârşit, zeul îl învăţă pe Imhotep cum să sculpteze pietrele în aşa fel încât să-şi poată urma căutarea oriunde s-ar fi aflat. În felul acesta, înainte de răsăritul soarelui, Imhotep se avântă pe căile timpului.

Setni făcu o pauză deschizându-şi punga de piele. Scoase un teanc subţire de papirusuri făcute sul împreună.

— Cred că sulul lui Thot seamănă cu acesta.

Foile erau de un galben învechit, stins şi venerabil, cu semne caligrafice în negru care se repetau într-adevăr în grupuri de câte treizeci sau patruzeci.

— Avem cam acelaşi lucru la noi acasă, remarcă Sam, o Carte a timpului cu o copertă roşie şi pagini identice.

— Ştiţi unde se află acum cartea asta?

— Ei bine, în camera verişoarei mele, îmi închipui.

Setni nu făcu niciun comentariu, dar răspunsul nu păru să-l încânte.

— Şi urmarea? ceru Lili.

— Poftim.

— Urmarea poveştii, Imhotep şi Neferure...

— Ah, acea urmare... Ei bine, n-o ştiu.

— Cum aşa? stărui Lili. Ne-aţi făgăduit legenda lui Djeser şi-acum ne lăsaţi aşa, chiar la mijlocul poveştii?

Bătrânul avu o licărire poznaşă în ochi.

— N-am spus asta. De fapt, dacă nu pot să vă povestesc călătoriile lui Imhotep este din pricină că însemnările lui au dispărut în timpul invaziei hicsoşilor, a barbarilor veniţi dinspre est. Se presupune că s-au împrăştiat în afara Egiptului, împreună cu alte obiecte. Numai o lădiţă care cuprindea vreo zece tăbliţe a putut fi salvată şi ascunsă în templul lui Amon.

— Unde le-aţi descoperit, sugeră Sam.

— La un an după ce am devenit mare preot, da. Tăbliţele acestea erau foarte interesante, căci în ele se explica exact unde se găseşte piatra lui Thot şi cum poate fi folosită.

Dar Lili nu se lăsa cu una, cu două.

— Şi Neferure.

— Neferure? Imhotep a reuşit să-i aducă leacul de care avea nevoie. Antibiotice din epoca voastră, după câte am crezut că ghicesc. Djeser i-a încredinţat lui Imhotep înălţarea unui monument cum nu se mai văzuse până atunci: o piramidă de piatră, prima piramidă din Egipt! Oamenii de astăzi au uitat lucrul acesta, dar dacă în ea a fost înmormântat faraonul Djeser, ea a fost dedicată mai întâi zeului Thot. În ceea ce o priveşte pe Neferure, ea a avut o viaţă lungă şi fericită, fără să ştie nimic de adevăratele fapte de vitejie ale doctorului ei...

— Imhotep a făcut şapte călătorii, întrebă Sam după câteva secunde, dar dumneavoastră?

— Multe, mult mai multe... Ce vârstă îmi daţi?

— Şaizeci, şaizeci şi cinci? riscă Lili.

— Am patruzeci şi şapte. Ceea ce vedeţi pe chipul meu sunt semnele chinurilor şi suferinţelor miilor de vieţi cu care m-am întâlnit. Lumea este crudă, în orice secol ai privi-o...

— Atunci de ce aţi continuat să călătoriţi?

— Pentru că nu am de ales. Ca păzitor al pietrelor lui Thot, trebuie să veghez asupra lor şi să mă asigur că nimeni nu le foloseşte în scopuri de nemărturisit. Am început chiar să întocmesc o hartă cu locurile în care se află fiecare potrivit epocii sale. Este deja o lucrare foarte înaintată, priviţi...

Scoase din desagă un alt sul pe care îl despături cu o anume mândrie. Graniţele mărilor şi continentelor erau desenate cu aproximaţie — fără îndoială, aşa cum şi le închipuia Setni — sulul fiind împestriţat cu zeci de semne făcute cu negru şi roşu. Se ghiceau pe ea munţii — de un verde întunecat —, linia albastră a marilor fluvii — Nilul era cel mai uşor de recunoscut —, puncte purtând nume care puteau fi sau oraşe, sau lămuriri în legătură cu epoca respectivă, câteva găuri, harta fiind străpunsă cu un ac foarte subţire, totul în contururi atât de neobişnuite, încât, dincolo de frumuseţea lui, desenul era mai degrabă de nedesluşit. Dacă era să te iei după felul în care îl schiţase Setni, Pământul era un arhipelag colorat, cu forme nesigure, din care doar câteva zone păreau explorate şi din care cea mai mare parte rămânea încă de descoperit.

— Câte pietre sunt pe harta dumneavoastră?

— Am numărat cam cincizeci.

— Cam cincizeci! exclamă Lili. Dar legenda vorbeşte despre şapte călătorii ale lui Imhotep. Şapte călătorii, şapte pietre, nu?

— Aşa m-am gândit şi eu mai întâi... Dar nu uitaţi că, în marea lui înţelepciune, zeul Thot l-a învăţat pe medicul-arhitect să-şi alcătuiască propriile lui pietre pentru a-şi uşura

căutările. Numărul 7 este deci acela al începuturilor... Cunoştinţele dobândite de Imhotep trebuie să fi ajuns prin urmare la alţi călători care, la rândul lor, au presărat o mulţime de pietre în lumea largă. Ştiu astfel din propria mea experienţă că acela care colindă timpul simte cel puţin o dată dorinţa de a grava soarele lui Ra... Cu condiţia ca el să aleagă cu grijă locul, şi mai cu seamă ca gândurile lui să fie curate, farmecul se poate naşte şi piatra poate prinde viaţă. În schimb, acela care ar dispreţui magia lui Thot şi ar sculpta piatra numai pentru a fi mai puternic sau mai bogat, acela n-ar avea parte niciodată decât de o bucată de rocă de prisos...

— Este pe harta dumneavoastră ceva care să privească şi castelul Bran? se interesă Sam.

Setni nu avu nici măcar nevoie să se uite pe ea.

— Nu pretind că este completă — vai! — sau că va fi într-o zi. Dar dacă vrei într-adevăr să ajungi la tatăl tău, trebuie să afli câteva lucruri. Mai ales despre discurile lui Ra... Felul în care vă folosiţi de ele este mult prea nesigur: cu doar un singur disc, călătoria voastră în timp se desfăşoară la voia întâmplării. Puteţi foarte bine să hoinăriţi secole la rând pe potecile vremii fără să ajungeţi vreodată la castelul Bran!

— Iată de ce îmi trebuie cele şapte monede!

— Da, doar că cele şapte monede au un mare neajuns: ele vă duc în perioada dorită, desigur, dar rămân în urmă în cea din care aţi plecat... Ajungeţi deci în locul dorit, dar vă lipsiţi de mijloacele de a vă întoarce.

— Am reuşit să vin înapoi, sublinie Sam, şi încă de mai multe ori.

— Dar numai datorită verişoarei tale, băiatul meu. Căci, în neştiinţa ta în ceea ce priveşte mecanismele timpului, ai avut parte de un noroc care rareori îţi iese-n cale: puţine sunt fiinţele care pot să-l aducă pe călător din nou în punctul lui de plecare. Este o putere pe care doar câteva femei o au şi care, se spune, se transmite din mamă în fiică... Pentru a o dobândi, trebuie să fii un magician sau o magiciană foarte învăţată. Ori tânăra Lili s-a născut cu acest dar.

Samuel îşi privi verişoara cu alţi ochi. Aşadar, nu ajungea ca cineva din prezent să se gândească la tine, trebuia şi ca acel cineva să fie înzestrat cu un dar! Lili îl avea... acel dar. „Eşti într-adevăr nemaipomenită, domnişoară Faulkner, îşi spuse el."

Dar Lili nu părea să se fălească în niciun fel cu asta: se purta întocmai ca şi cum ar fi fost vorba despre altcineva. Mai mult, nu-l slăbea din ochi pe Setni şi, surdă la laude, părea să nu se abată cu niciun preţ de la modul ei de a gândi lucrurile.

— Dacă aţi reuşit să întocmiţi harta pietrelor, înseamnă că există un mod sigur de a te duce şi de a te întoarce, nu-i aşa?

Setni îşi vârî din nou mâna în desagă şi scoase un fel de mâner de lemn pe care-l deşurubă despărţindu-l în două.

— Mi l-a dăruit văduva unui împărat chinez. Se afla în pragul morţii şi m-a încredinţat că, strecurând un disc în această cochilie, piatra mă va conduce la locul dorit. Dar o astfel de cochilie poate fi folosită o singură dată şi n-am avut niciodată curajul să o încerce.

— Aveţi aşadar o metodă mai sigură?

Marele preot se ridică şi se duse la fereastră să privească în stradă.

— Legenda lui Djeser nu spune totul, mi-au trebuit mulţi ani s-o înţeleg... De fapt, pentru a-i îngădui lui Imhotep să-şi ducă până la capăt călătoria, în afara pietrei sculptate şi a discurilor lui Ra, Thot a făurit cu mâinile lui un giuvaier pe care l-a botezat „Cercul de aur". O bijuterie despre care există puţine mărturii scrise... Era vorba despre o brăţară măiestrit lucrată, pe care puteau fi inserate şase dintre cele şapte monede înainte de a le strecura în cele şase raze ale soarelui... În felul acesta, odată moneda centrală folosită, medicul nu numai că ajungea unde-şi dorea, dar toate piesele îl însoţeau în călătoriile lui, ca legate de el. Cercul de aur îi dădea siguranţa de a se deplasa după pofta inimii în cele şapte epoci la care putea ajunge cu cele şapte monede. Un adevărat sesam pentru căile timpului!

— Iată de ce monedele sunt găurite, se înflăcără Lili. Pentru a le păstra împreună odată prinse de Cercul de aur.

Mânat de o pornire bruscă, Samuel se ridică şi se apropie de marele preot.

— Unde poate fi găsit?

Setni îl bătu pe umăr.

— Cercul de aur? După câte ştiu eu, o copie a originalului a fost făcută undeva în Orient, pornind fără îndoială de la însemnările pierdute ale lui Imhotep. N-aş putea să vă spun unde se află acum...

— Şi originalul? întrebă Sam cam repezit.

— Se află în stăpânirea mea, răspunse domol Setni. Dar n-o să vi-l dau, vă daţi seama... Nici măcar n-o să vi-l arăt, de altfel, s-ar putea să vă ia minţile. Nu poţi să ştii niciodată ce se

întâmplă cu cei care îl văd: unii au înnebunit la gândul de a pune stăpânire pe el într-o zi.

Samuel simți urcând în el un val de furie pe care nu era în stare să și-l stăpânească. Cercul de aur trebuia să fie al lui! Trebuia să fie al lui pentru a-și salva tatăl! Numaidecât! Și dacă Setni se împotrivea să i-l dea...

Aproape fără voia lui, făcu un pas spre bătrân. Acesta îl opri cu o mișcare a mâinii.

— Îți ghicesc tulburarea, băiete, dar gândește-te ce le-am făcut adineauri lui Paxton și bandei lui. Nu te poți măsura cu mine.

Vocea hotărâtă a marelui preot și desăvârșita seninătate ce se citea pe chipul lui făcură ca mânia tânărului să se topească într-o clipă.

— Îmi cer iertare, se scuză el rușinat, nu știu ce m-a apucat. A fost... a fost ceva mai puternic decât mine.

— Vraja pe care o răspândește brățara de aur poate înnebuni sufletele celor mai buni dintre noi, băiete. De aici... încrâncenarea ta. Privește-o ca pe un semn și încearcă să-ți amintești de ea pe viitor.

— Totuși, îndrăzni Lili, la ce ne slujește să ne explicați toate aceste lucruri dacă asta nu ne ajută să-l aducem înapoi pe tatăl lui Sammy?

— În astfel de căutări cum este a voastră, copii, adevărul este de departe mai bun decât minciuna. Adevărul vă va îngădui, când va sosi clipa, să faceți ceea ce trebuie și ceea ce este drept. Or, clipa aceea va veni, fiți siguri de asta, și mult mai devreme decât vă așteptați voi. Căci se țes prea multe în jurul

vostru şi al pietrei... Ursul care s-a înverşunat împotriva ei în grotă, cutremurul care a înecat-o şi a crăpat-o, maşinăriile care au îngropat-o pe şantier... Credeţi că toate acestea sunt doar o potriveală? Rodul întâmplării? De obicei, oamenii nu bagă în seamă pietrele lui Thot sau foarte puţin. Cât priveşte animalele...

Despături din nou harta sub ochii lor, punând degetul pe anumite înţepături de ac de pe papirus.

— În ceea ce mă priveşte, mai multe semne m-au făcut să-mi dau seama că o mare primejdie pluteşte peste căile timpului. Priviţi, locurile acestea sunt locurile de unde au dispărut pietrele în ultimele luni... Uite, oraşul Vezuviu este aici, caverna tribului ursului aici...

Arătă două găuri mici destul de departe una de alta pe o pată multicoloră şi oarecum în formă de stea, care ar fi putut reprezenta Europa.

— Aşa cum v-am lăsat să înţelegeţi, v-am cunoscut atunci când am vizitat unul dintre aceste locuri, la Chicago — arătă un teritoriu în formă de opt care trebuia să fie America. Şi, după ce v-am ascultat povestea, iată ce cred eu: sunt aproape sigur că oracolul din Delfi are dreptate şi că într-adevăr cineva încearcă să închidă porţile timpului. *Cineva s-a hotărât să distrugă pietrele ca să vă împiedice să vă întoarceţi!*

Se aşternu o linişte de moarte. Samuel şi Lili încremeniră, ca şi cum o noapte nevăzută coborâse în încăpere.

— Să... să distrugă pietrele? îngăimă în cele din urmă Sam. Vreţi să spuneţi că o face cu bună ştiinţă? Că se poate acţiona

la distanţă pentru a ne interzice să ne întoarcem? Dar cum se poate face aşa ceva?

— N-aţi avut grijă de Cartea voastră a timpului, asta-i tot. Cineva cu gânduri necurate şi-a însuşit-o, probabil, ca să-i rupă paginile. Cartea este memoria călătoriilor, trebuie să ştiţi asta, şi este legată în mod nemijlocit cu călătorul. Să-i smulgi paginile este ca şi cum ai sfărâma pietrele cu lovituri de topor; înseamnă să-l osândeşti pe călător să-şi sfârşească viaţa departe de casă!

— Dar Cartea timpului este ascunsă bine în camera mea! se revoltă Lili.

— Fii sigură că nu mai este, domnişoară.

— Şi de ce să ne învinuiască pe noi? adăugă Sam. Noi n-am făcut nimic.

Preotul ridică din umeri.

— Fără să vreţi, aţi putut pune în mişcare lucruri care vă depăşesc. Omul acesta care îl urmăreşte pe tatăl vostru, de pildă... Priceperea cu care foloseşte semnul lui Hathor arată un grad ridicat de cunoştinţe. Coarnele solare sunt un semn puternic, acela al fiicei lui Ra, zeiţa cu două feţe, în stare să-i pedepsească aspru pe oameni sau să-i copleşească cu binefaceri. Şi după cum urmezi una sau alta dintre aceste căi, poţi avea parte de un mare bine sau de o uriaşă durere. Dacă, aşa cum cred eu, omul acesta a profanat Cartea voastră a timpului, nu e greu de ghicit ce drum a ales...

— Aşadar Sammy avea dreptate în ceea ce priveşte tatuajul? Desenul lui Arkeos îţi îngăduie să călătoreşti în locurile în care doreşti să ajungi?

— Doar în parte, o domoli marele preot. Semnul lui Hathor te conduce într-un loc pe care l-ai trasat deja, dar nu îţi permite să hotărăşti în care dintre toate cele care există... Altfel spus, pentru a sosi în sfârşit într-unul dintre aceste locuri, vei avea nevoie de zece încercări! Adaug că, de asemenea, cu cât semnele sunt mai numeroase, cu atât nesiguranţa va fi mai mare...

— Ceea ce înţeleg eu în primul rând, interveni Sam, este că, dacă Tatuatul ne-a furat Cartea, înseamnă că a putut intra în casă... Caz în care Bunicul şi Bunica sunt în pericol, iar noi trebuie să ne întoarcem cât mai repede cu putinţă!

— N-o să vă părăsesc, făgădui bătrânul. Chiar în cazul în care Cartea voastră a fost distrusă, am alte căi de a vă ajuta... Luaţi cochilia, ea vă va fi de mai mare folos decât mie.

Îi întinse lui Samuel ciudatul buton chinezesc.

— Restul vi-l voi spune jos.

Se îndreptă spre scară, cu Lili pe urmele lui.

— Mai e ceva care mă pune pe gânduri, mare preot... Piatra lui Thot poate să ne trimită într-o epocă în care ne aflăm deja? Vreau să spun, aş putea să mă întâlnesc cu mine la vârsta de şapte ani sau de treizeci şi cinci?

— Este foarte puţin probabil, fata mea. Dacă timpul nostru nu este decât o îmbinare de carne, de oase şi de fluide, spiritul nostru este cu desăvârşire unic. Nu poţi avea două suflete la fel în acelaşi loc şi în acelaşi timp... Dacă s-ar întâmpla lucrul acesta, sufletul, fără doar şi poate, s-ar mistui ca lovit de trăsnet. Doar dacă acel călător nu e cufundat într-o transă hipnotică sau într-un somn magic... Dar în caz contrar...

— Cu atât mai bine, spuse Lili, n-aş putea suferi să mă văd cu douăzeci de ani mai mult şi cu treizeci de kilograme în plus.

Intrară în pivniţă şi Setni îşi scotoci din nou taşca.

— Asta ar trebui să facă treaba... Aşa cum vă spuneam, un magician îndeajuns de priceput poate, folosindu-se de propria lui Carte, să trimită înapoi un călător în punctul din care a plecat. Şi nu cred că doi călători ar pune mai multe probleme... Luaţi asta.

Samuel luă discul lui Ra între degete, o monedă care nu ieşea cu nimic din comun, cu motive vegetale şi o gaură în centru, dar însufleţită de o căldură caracteristică.

— Ne salvaţi viaţa, mare preot.

— Acesta e şi rolul meu, în calitate de slujitor al lui Amon. Şi în legătură cu asta...

Îl privi pe Sam într-un mod ciudat, puţin ca şi cum ar fi vrut să-l hipnotizeze. O clipă, acestuia i se păru chiar că o mână nevăzută îi atinge uşor creierul. Sincer neplăcut...

— Îmbătrânesc, rosti domol bătrânul, slăbindu-şi vraja. Timpul mă macină, simt asta. Şi nu sunt veşnic, v-aţi putut da seama de asta vizitându-mi mormântul de la Teba...

Lui Samuel i-ar fi plăcut să-l liniştească în privinţa lui, să-i spună că mai are mulţi ani de trăit de acum înainte, dar Setni îl opri ridicând două degete.

— Ssst, băiete! Nu doresc să aflu nimic despre moartea mea, nici înainte, nici după. Este una dintre condiţii pentru a-mi putea îndeplini în mod cinstit misiunea. Dar, orice ar fi, pietrele lui Thot vor avea întotdeauna nevoie de o nouă strajă. Cu destulă forţă pentru a rezista ispitelor care apar în calea

călătorilor, cu destulă conştiinţă pentru a desluşi binele de rău şi cu destulă judecată pentru a veghea să nu se smintească depănarea vremii. Acest punct, mai cu seamă, este crucial. Dacă cineva s-ar hotărî să schimbe mersul lumii, ar putea urma un şir de nesfârşite nenorociri. Cineva ca omul acesta, de pildă, care mânuieşte în folosul său semnul lui Hathor. Şi de aceea trebuie să fie mereu o strajă a pietrelor. Or, eu sunt convins, Samuel Faulkner, că vei fi întru totul demn de acest post.

— Eu? exclamă Samuel înspăimântat. Dar eu nu-mi doresc nimic altceva decât să-mi regăsesc tatăl şi să mă întorc acasă. Pentru totdeauna!

— Desigur, desigur... încuviinţă Setni cu bunăvoinţă. Este prea devreme, mult prea devreme! Gândeşte-te, totuşi, la asta, şi când va sosi timpul, ei bine... Ia hotărârea care ţi se va părea cea mai potrivită.

Marele preot făcu un pas spre ei.

— Acum trebuie să plecaţi, copiii mei! Sunteţi departe de a fi ajuns la capătul drumului vostru şi multe alte călătorii vă aşteaptă!

Îi strânse uşor la piept, după care îi porni să se apropie de piatră. Îngenunchind pentru a aşeza piatra în centrul soarelui, Samuel nu se putu împiedica să nu pună ultima întrebare care-i stătea pe buze:

— Oare, oare ne va fi dat să ne mai vedem vreodată, mare preot?

Chipul acestuia rămase de nepătruns.

— Desigur că nu în felul în care îţi închipui tu, tinere.

XVIII
O chestiune de încredere

Sam se culcă pe o parte şi rămase o clipă parcă golit de viaţă, fără să poată face nici cea mai mică mişcare. Era cuprins de o oboseală nesfârşită, ca şi cum corpul lui ar fi ajuns la limitele epuizării. Dar mai mult decât fizică, simţea că oboseala lui era sufletească. Întâlnirea cu străbunicii lui, aceea cu marele preot Setni, boala verişoarei, teama de a nu mai ajunge niciodată în prezent, toate acestea îl măcinaseră mai adânc decât ar fi fost înclinat să o recunoască. Iar ceea ce era cel mai important, rămânea încă de făcut: să-şi elibereze tatăl.

Deschise ochii încet şi, deşi îşi dăduse deja seama unde se afla, nu fu mai puţin plăcut surprins: pereţii nu mai erau plini de igrasie, în jur nu se mai găseau, claie peste grămadă, maşinării ruginite, în colţuri nu mai zăceau şobolani morţi! Lumina palidă a veiozei i se părea un minunat izvor al vieţii, şi taburetul galben, de obicei atât de oarecare, părea de un gust cât se poate de fin: se întorsese acasă!

— Lili, şopti el, eşti bine? Ai păţit ceva?

Verişoara lui era ghemuită lângă piatră în poziţia fătului.

— Te aud foarte bine, Sammy, spuse ea cu voce încleiată. N-are rost să repeţi totul de două ori!

— Nu eu repet, Lili, este doar ecoul. Aşa se întâmplă când te întorci în prezent. Dar o să treacă, fii liniştită.

Ea îşi înălţă anevoie corpul şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Aşadar ne-am întors, Sammy, nu-i aşa?

— Da, Lili, suntem în pivniţă, în pivniţa noastră!

Copleşită de emoţie, tânăra fată îşi cuprinse faţa în palme şi începu să plângă foarte încet. Samuel o luă în braţe şi încercă să o liniştească, iar când socoti că urmările călătoriei se mai risipiseră, o ajută să se ridice pentru a o scoate din ascunzătoare.

La etaj, lucrurile fuseseră cât de cât puse în ordine: fotoliile se aflau aşezate din nou la locul lor şi o parte dintre cărţi erau din nou rânduite în rafturi. Lăsându-şi verişoara în pragul camerei, Samuel se duse până la uşa principală pentru a constata că fusese montat un zăvor nou-nouţ.

— Bunicii au trecut pe aici, presupuse el. Probabil că i-au însoţit pe poliţiştii care mă căutau. În orice caz, au făcut ceea ce trebuiau să facă... Eşti în stare să dai ochii cu ei, Lili?

— Ba bine că nu! De-abia aştept să-i revăd!

Ieşiră din librărie prin grădină şi luară autobuzul întrebându-se cu ce sos vor fi mâncaţi. Dacă ar fi fost să te iei după ceas, mica lor escapadă preisto-romano-nord-americană nu durase mai mult de o zi de aici, dar tot nu aveau nicio şansă să

fie aşteptaţi cu o sticlă de şampanie gata pregătită. Samuel, mai ales, nu ştia de ce ar fi trebuit să se teamă mai mult: de poliţiştii care anchetau spargerea de la muzeu sau de perechea de coşmar pe care o formau Evelyn şi Rudolf. Căci, dacă ăştia doi puneau mâna pe el, ar fi fost în stare să-l taie cu mare plăcere felii înainte de a trimite bucăţile la şcoala de corecţie. Cel puţin la poliţie regulamentul interzicea genul acesta de practici...

Garajul de la casa bunicilor era gol, uşa era încuiată. Lili scoase cheile.

— Crezi că ar fi putut Tatuatul să le fi făcut ceva? şopti ea, speriată.

— Nu ştiu...

Intrară, îi strigară pe bunici fără să primească niciun răspuns şi se năpustiră pe scări. Într-adevăr, cineva pătrunsese în odaia lui Sam. Hainele erau aruncate grămadă pe pat, noptiera era deschisă, geanta de şcoală, aruncată în capul lui Spider-Man — supereroul în colanţi era un cadou de la tatăl lui.... şi...

— Calculatorul meu! strigă el.

Pe birou era o harababură de nedescris — în sfârşit, mai de nedescris decât de obicei —, iar unitatea centrală dispăruse de la locul ei!

— Sammy! ţipă Lili din camera învecinată.

Sam se repezi într-acolo. Dezordinea era cam aceeaşi, dar în tonuri roz şi violet.

— Boxa! gemu ea. Setni avea dreptate.

Jucăria de pluş zăcea pe podea, iar Cartea timpului, ca şi carneţelul negru nu se mai aflau acolo. Străfulgerat de o bănuială, Samuel se întoarse în cameră pentru a se convinge că şi dulapul lui fusese scotocit, iar cutia de carton unde îşi ţinea tot ceea ce era legat de piatră fusese deschisă.

— A fost aici, Sammy, a fost aici!

Zgomotul binecunoscut al maşinii Bunicului — ceva între hârâitul unui ferăstrău şi mugetul unui elefant — urcă în secunda aceea până la ei de pe alee. Sam şi Lili se năpustiră afară pentru a-şi întâmpina bunicii care se holbară la ei ca la două fantome.

— Lili! Sammy! răcni Bunica. Dumnezeule mare!

Îi săriră de gât, în timp ce ea izbucnea în hohote de plâns:

— Micuţii mei, copiii mei dragi!

Bunicul se arătă mult mai reţinut. Îşi luă faţa lui de zile rele şi le făcu semn să intre. Odată uşa închisă, explodă:

— La naiba, Samuel, trebuie neapărat să te închidem, sau ce? N-ai minte deloc? Ştii ce vârstă are verişoara ta? În ce-ai mai băgat-o? Poliţia a făcut o percheziţie aici, îţi dai seama? Sub acoperişul meu, de faţă cu toţi vecinii!

După şaptezeci şi cinci de ani, micuţul Donovan Faulkner nu mai părea deloc atât de lipsit de griji şi dacă încă mai făcea ca trenul, modelul lui era acum pufăitul furios al locomotivei...

— De ce a venit poliţia? întrebă Sam pe tonul cel mai nevinovat cu putinţă.

— Păi, din cauza spargerii de la muzeu, pungaşule ce eşti! Trebuia să te duci cu Harold în vizită acolo ieri, nu? Ţi-au găsit mobilul într-una din săli, chiar după furt!

— Şi de asta au cotrobăit în camerele noastre?

— Droguri, închipuie-ţi, asta căutau! Şi se pare că ai băgat-o şi pe verişoara ta în nu ştiu ce trafic! O să ajung până la urmă să-l cred pe Rudolf!

— Au luat ceva?

Bunicul era în pragul apoplexiei.

— Asta vrei să ştii, hai? Dacă ţi-au dibuit ascunzătoarea? N-ai pic de simţ moral, bietul meu copil!

Bunica încerca să-l potolească.

— Linişteşte-te, Donovan, îţi creşte tensiunea. Cum să nu, spuse ea, adresându-i-se lui Sam, au luat nişte hârtii şi computerul. Vorbeau despre descoperirea unei reţele de traficanţi, sau cam aşa ceva. Se înşală, Sammy, nu-i aşa?

— Fireşte că se înşală, răspunse el.

— Atunci, ar vrea domnul să aibă bunăvoinţa să ne lămurească şi pe noi ce căuta telefonul lui mobil în muzeu? întrebă Bunicul.

Samuel îi cercetă cu privirea rând pe rând. Dacă stătea bine să se gândească, nu mai avea cum să dea înapoi. Poliţia era pe urmele lui, mătuşa Evelyn avea să ceară în curând o pedeapsă exemplară pentru el, iar el avea nevoie ca de aer de toată libertatea lui de mişcare ca să-şi poată salva tatăl. Avea nevoie de aliaţi... Şi cine l-ar fi putut ocroti mai bine decât Bunicul şi Bunica?

— Sunteţi gata să mă ascultaţi preţ de un sfert de ceas, fără să mai ţipaţi la mine?

Se aşezară în jurul mesei din salon şi Sam începu să depene întreaga poveste. În fine, aproape întreaga... Trecu sub tăcere

episoadele mai tari, cel cu vikingii, de pildă, sau cel cu alchimistul din Bruges şi cuţitul lui, şi chiar pe cel cu ursul din peşteră. Atunci când ajunse la ultima parte a călătoriei, aceea de la Chicago, Sam simţi cum Bunicul înţepeneşte. De-abia încheie, că acesta se lovi cu palmele peste coaste.

— Dar este de necrezut! O înşiruire de scorneli! Să călătoreşti în timp! N-ai găsit ceva mai bun în apărarea ta? Dacă tragi nădejde ca poliţia să înghită măcar o miime din nerozii-ile tale, te înşeli amarnic!

— Chicago, îl asigură Lili, *Băcănia Faulkner*... Am fost acolo, Bunicule! Tot ceea ce a zis Sam este purul adevăr!

— Vă ţineţi de glume? S-a dus cineva să scotocească prin pod, a dat peste câteva albume vechi de fotografii şi asta-i toată povestea! Sunt doar nişte halucinaţii, asta e, datorate consumului de stupefiante!

— Îndrăzneşte să juri că nu te-ai jucat niciodată cu trenuleţul în curtea din spatele prăvăliei! protestă Sam.

— Pe vremea aceea, toţi copiii se jucau cu trenuleţul! Şi în curte, când aveau una!

— Dar noi? Nu se poate să nu-ţi aduci aminte de noi? Lili a stat trei zile în camera pentru prieteni! Ne-ai însoţit chiar în ultima dimineaţă la gară, era o Pacific 231 şi...

— Gările erau pline de locomotive Pacific 231!

Lili îşi aşează palma pe braţul bunicului ei.

— Şi Zeb, îţi aduci aminte de Zeb? Mica zebră de pluş...

Bunicul şovăi o secundă. Se pregătea să-i dea o replică usturătoare, dar, treptat, îşi schimbă părerea.

— Zeb, repetă el cu o voce absentă. Zeb... da... Era neagră şi albă, cu dungi în zigzag. O puneam pe pat, îmi amintesc şi... Cum de ştiţi asta?

— Pentru că am fost acolo! întări Sam.

— Atunci este... un soi de vis, nu? sugeră Bunicul, buimăcit. Din care mă voi trezi, desigur! Fiindcă nimeni nu călătoreşte în timp, nu-i aşa? Mai ales voi! Nu, e imposibil... Samuel şi Lili..., mormăi el.

Tăcu un lung moment, timp în care copiii se feriră să-i tulbure liniştea. Apoi, dintr-odată, îi privi cu totul altfel, de parcă vălul de pe memoria lui s-ar fi sfâşiat.

— Samuel şi Lili, da, uitasem numele... Eram atât de mic! Dar fata era bolnavă, e-adevărat, acum îmi aduc aminte. Iar băiatul...

Se frecă la ochi pentru a şterge uşoara ceaţă de lacrimi care-i aburea.

— Aveţi... aveţi dreptate. A fost povestea aceea cu cei doi puşti în băcănie... Erau mai mari ca mine şi pe el îl văd foarte bine cu pantalonii lui de golf şi hainele lui galbene şi portocalii. Trăsăturile feţei, însă, s-au şters şi... Este de necrezut... Îţi cer iertare, Sammy, nu trebuia să mă îndoiesc. Nici de tine, nici de verişoara ta.

Îi prinse pe amândoi de mână şi îi îmbrăţişă cu putere.

— Nerod bătrân, zise Bunica, la fel de tulburată ca şi el, dacă ai avea mai multă încredere în inima ta şi nu în capul tău!

— Ca să fiu sincer, se scuză el, anul acela n-a fost uşor. Atâtea evenimente au avut loc după aceea!

— Ce fel de evenimente, Bunicule?

— Tatăl meu... Nu-mi place să vorbesc despre asta, toată lumea a avut nevoie de timp ca să-şi revină. În vara aceea, vreau să spun în vara lui 1932, a ucis un om...

— Cum? tresări Lili.

Bunicul lăsă capul în jos.

— L-a atacat un tâlhar într-o seară când închidea prăvălia. Canalia voia bani cu orice preţ şi prietenii lui voiau să ne facă rău mamei şi mie. Papa avea o armă şi...

— Browningul, ghici Sam. Mafia!

— Chiar aşa... Ancheta n-a dus la niciun rezultat, dar acum, când privesc în urmă cu ochii mei de acum, după ceea ce mi-aţi spus, înţeleg mai bine ceea ce trebuie să se fi întâmplat. Tipii îl mai ameninţaseră o dată, aşa că a cumpărat un pistol pentru orice eventualitate, şi când ei au revenit...

Bunica se ridică pentru a-l încuraja.

— James Adam a fost achitat, continuă ea, avocatul lui a pledat pentru legitimă apărare. Dar bietul de el era distrus. Şi Ketty, la fel, desigur! Soţul ei deja trăgea la măsea, iar după asta...

Bunicul se strădui să zâmbească.

— Când mă gândesc că voi amândoi i-aţi văzut! Şi chiar înainte de a avea loc povestea asta urâtă! Măcar, părea fericit pe vremea aceea, nu?

Pentru a-i face plăcere, Lili reluă povestirea amănunţită a şederii lor la *Băcănia Faulkner*, insistând asupra calităţilor omeneşti ale lui Ketty şi bunătăţii posace a lui James Adam. Ceea ce păru să-l încânte pe bunicul ei, care-şi recăpătă dintr-odată ceva din buna lui dispoziţie.

— Cu atât mai bine, se bucură el, îmi place ce-am auzit! Şi dacă ei v-au ajutat acum şaptezeci şi cinci de ani, ar fi foarte rău dacă bunica voastră şi cu mine n-am face la fel! Chiar dacă, după cum îmi închipui, nu va fi deloc uşor... Pentru că, atenţie, poliţia îl caută în continuare pe Sam, iar Evelyn e pornită rău... Ce-aveţi de gând să faceţi acum?

— Ştiţi unde e mama? se arătă îngrijorată Lili.

— Rudolf a dus-o la doctor ca să-i dea calmante, oftă bunica. Când a aflat că ai dispărut, a făcut o criză de nervi cumplită. Deja nu era prea bine în ultima vreme... Dar cred că dacă-i spunem cum stau lucrurile, încetul cu încetul, fără să o bruscăm, în cele din urmă va înţelege. O să-i spun eu...

— Nici vorbă! declară Sam. Nimeni altcineva nu trebuie să afle despre piatră şi cu atât mai puţin tanti Evelyn! E vorba despre viaţa tatălui meu! Am moneda din epoca potrivită, cochilia chinezească, pentru a mă putea duce acolo, aşa că trebuie neapărat să încerc să-l aduc înapoi fără ca nimeni altcineva să-şi mai vâre nasul...

— Vrei să te duci la acel Dracula? sări bunica. În acel soi de castel din Evul Mediu? În care mişună peste tot cavaleri gata să te ucidă? Vorbeşti serios, Sammy?

— Sunt în stare s-o fac, Bunico. N-aş fi putut să fac tot ceea ce am făcut până acum, dacă nu... Mai mult, îţi făgăduiesc că, înainte de a pleca, voi afla cât mai multe despre Vlad Ţepeş, pentru a avea cât mai mulţi sorţi de izbândă. Va fi vorba doar de o călătorie dus-întors...

— Şi dacă vei fi luat prizonier acolo?

Într-un mod cu totul neașteptat, bunicul veni în sprijinul nepotului său:

— Crezi că el și-ar putea trăi viața lui de bărbat, Martha, și s-ar putea privi în față dacă și-ar lăsa tatăl acolo? Ani de-a rândul mi-am reproșat că n-am știut să-i ajut pe ai mei... Și-apoi, lui Sammy i-a trimis Allan S.O.S.-ul lui, nu? Asta înseamnă că are încredere în el mai mult decât în oricine altcineva. De ce dovadă mai bună ai nevoie? De altfel, dacă aș fi fost mai tânăr...

Bunica nu se dădu încă bătută.

— Și poliția? Și Evelyn? Ce-o să le spui?

Lili ridică degetul, ca la școală:

— Am o idee.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

— Am fugit de-acasă...

— Poftim?

— Da, am fugit de acasă... Nodul problemei este că mama și poliția cred că disparițiile noastre sunt legate, nu? Și că, într-un fel sau altul, totul este din vina lui Sam. Așa că trebuie să despărțim cele două lucruri! Iată de ce, în ceea ce mă privește, eu am fugit de-acasă.

— Ai putea fi mai precisă? întrebă Bunicul, circumspect.

— Să zicem că fiind foarte îndrăgostită de Nelson, fratele lui Jennifer, am vrut să mă duc la el, în tabăra de vacanță unde se află acum. Pe drum, mi-am dat seama de prostie și am făcut cale-ntoarsă. Nicio legătură cu aiuritul de văru-miu!

— Ai fugit tu de-acasă? îngăimă Bunica.

— Am doisprezece ani, e vârsta potrivită, afirmă ea cu convingere. Pe deasupra, o să mă distreze să joc un pic de teatru.

— Şi Sammy, cu el ce facem?

— Sammy, se ascunde. Atât cât are nevoie pentru cercetările lui şi ca să-l poată căuta pe unchiul Allan. Apoi, după ce îl va fi adus acasă, toată povestea asta cu dispariţia lui nu va mai avea mare importanţă.

— Dar unde să se ascundă? întrebă bunicul. Aici, Evelyn e pe cale să se întoarcă, iar la librărie, poliţia poate veni în orice clipă, mai ales după spargerea de aseară...

Samuel ridică la rândul lui un deget.

— Ei... Cred că am şi eu o idee.

XIX
Teme de vacanţă

Era oare într-adevăr o idee bună? Samuel privi pereţii camerei acoperiţi de afişe ce înfăţişau nişte foarte puţin cunoscuţi Diavoli Blonzi, o formaţie de hard-rock care voia să pară gotică, înveşmântaţi într-o cel puţin ciudată alăturare de mantale de piele şi jabouri de dantelă, cu ochii machiaţi din belşug, dar cu nişte chipuri de îngeraşi de-abia ieşiţi de pe băncile şcolii. Sam îşi puse geanta pe învelitoarea de pat împodobită cu un cap de mort şi se strădui să se arate copleşit.

— Vesel, nu? oftă Helena Todds. Rick e mort după toate trăsnăile astea. Nu ştiu de unde i se trage!

— O să-i treacă, o asigură Sam, am avut o mulţime de prieteni ca el.

— Cu atât mai bine, înseamnă că eşti obişnuit. Simte-te ca acasă, oricum, Rick o să stea la bunica lui trei săptămâni, aşa că n-o să te tulbure.

Sam îi ură în sinea lui mult curaj Mamaiei, osândită să-şi petreacă vara în ritmul Diavolilor Blonzi.

— Bun, te las să te instalezi, continuă Helena. Alicia nu se va întoarce decât spre seară, dar dacă ai nevoie de ceva, sunt jos. Cinăm pe la opt.

Samuel îi mulţumi îmbrăţişând-o. Helena îl primise cu braţele deschise de îndată ce aflase că Allan Faulkner era „absent" de peste două săptămâni şi că relaţiile dintre Sam şi mătuşa lui stăteau sub semnul furtunii. Mai mult chiar, Helena se învinovăţea că fusese mult prea indiferentă faţă de el după decesul mamei sale şi încerca din răsputeri să-şi răscumpere greşeala. Rămânea de văzut ce va spune Alicia despre toate astea...

Samuel puse deoparte mormanul de lucruri care acoperea biroul lui Rick — ciudat cât de supărătoare putea fi dezordinea celorlalţi — pentru a aşeza teancul de cărţi pe care îl împrumutase de la bibliotecă: o istorie a României, hărţi ale regiunii, o biografie a lui Dracula etc. Planul lui era simplu: să rămână o zi sau două la adăpost de privirile celor care îl căutau şi să afle mai multe despre Vlad Ţepeş. Nu se spunea oare, într-adevăr, că, pentru a lupta mai bine împotriva duşmanului tău, trebuia mai întâi să-l cunoşti? Cu cât îşi va forma o părere mai clară despre respectivul personaj, cu cât îi va cunoaşte mai îndeaproape obiceiurile şi modul său de trai la castel, cu atât îi va fi mai uşor să-şi elibereze tatăl.

Odată îndepărtată grămada de reviste-magazin gotice şi puse deoparte *stickers*-urile *Veşnicia este gotică* şi *Mai presus de*

muzică este doom-metal-ul, Samuel luă o coală şi un stilou. Nu mai avea altceva de făcut decât să se pună serios pe treabă.

Ce se putea spune în rezumat despre Vlad Ţepeş? Că nu era genul de tip pe care să-l inviţi cu plăcere în weekend... Pe de altă parte, avea şi el dreptate să fie aşa, avusese o copilărie frământată şi mai degrabă tristă, plimbat de colo-colo între Valahia, Transilvania şi curtea sultanului turc, unde petrecuse patru ani ca ostatic — în Evul Mediu se obişnuia ca duşmanul învins să-şi lase fiii învingătorului. Tatăl lui, voievodul provinciei valahe — egalul unui duce — îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii purtând războaie înainte de a fi asasinat de unguri, victimă a unei poziţii geografice incomode: ţara lui se afla la răspântia dintre pământurile creştine şi lumea musulmană şi la răscrucea drumurilor comerciale care legau Europa de Asia. Locul ideal pentru o grămadă de belele.

Despre Vlad începuse să se audă cu adevărat în 1456, când, în urma unui atac îndrăzneţ, recucerise tronul Valahiei. Avea atunci douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani. Din nefericire, se văzu nevoit s-o lase mai moale: aceleaşi cauze producând aceleaşi efecte, îşi dădu seama că, în sendviciul dintre turci şi unguri, juca rolul de felie de carne de vacă afumată, aceea la care fiecare râvnea şi-i lăsa gura apă. Se văzu deci nevoit să se războiască la rândul lui, hotărât să nu se lase înghiţit de nişte duşmani atât de hămesiţi.

Şi atunci începu s-o ia razna... Pentru a deveni perfect indigest, Vlad aplică supuşilor săi un regim de teroare, executându-i fără milă pe toţi cei care, bărbaţi, femei, copii, puteau însemna, de aproape sau de departe — de foarte

departe — o slabă — foarte slabă — amenințare pentru el. De atunci, cronicile se umplură de povești sângeroase în care voievodul Valahiei ucidea la grămadă: rude, călugări, sfetnici, oșteni, turci, unguri, locuitori ai orașelor, locuitori de la sate etc.

Mai rău, Vlad părea să se desfete cu caznele, unele mai cumplite decât altele: hoți fierți în cazane mari, ruguri mari pe care își aflau sfârșitul răsculații, prizonieri cărora li se dădeau să mănânce raci hrăniți cu creierul semenilor lor și o mulțime de alte drăgălășenii de soiul ăsta. Dar specialitatea lui, dacă putem spune așa, rămânea, fără îndoială, țeapa, care îi adusese porecla de Țepeș. Într-adevăr, nimic nu-i făcea o mai mare plăcere decât să vadă înălțându-se niște păduri de țăruși — până la câteva mii, dacă ar fi să dai crezare cronicilor — în care își trăgea dușmanii, fără să țină seamă de vârstă sau sex. Chiar dacă exista probabil o oarecare exagerare în toate aceste mărturii, Allan Faukner nimerise în orice caz în ghearele unui cumplit temnicer...

Cineva bătu la ușă și Alicia intră fără a mai aștepta răspunsul. Era încântătoare în costumul de tenis, cu pielea deja pârguită de soarele de iunie, cu părul prins cuminte la spate, dar încruntată și bosumflată. Îi aruncă o privire neagră de supărare lui Sammy și veni să se așeze pe patul fratelui ei, cu genunchii strânși sub bărbie și supărată foc. Samuel se întoarse spre ea, îngăimând:

— Îmi... îmi pare foarte rău, Alicia, ar fi trebuit mai întâi să-ți cer voie. Dar când am venit acum două zile, nici prin gând nu-mi trecea să stau la tine, îți jur. Numai că lucrurile nu merg prea bine acasă și...

Ea făcu un gest cu mâna, cerându-i să tacă şi să n-o bage în seamă. Samuel era descumpănit, obrajii îi luaseră brusc foc, dându-şi seama că era o mare nesocotinţă din partea lui să dea buzna aşa în casa ei, dar, în acelaşi timp, neputându-se împiedica să o găsească minunată, mai frumoasă decât frumoasa, regina elfilor rătăcită într-o cavernă gotică, iar el, nepoftitul, mizerabila insectă umană, bucurându-se de a fi aici în ciuda ruşinii de care se simţea copleşit. Înduioşător!

Rămase o clipă buimăcit, frământat de sentimente potrivnice, apoi, cum ea se ferecase în tăcerea ei, el se prefăcu că se apucă din nou de lucru. Cuvintele jucau printre rânduri, nu era în stare să citească o frază până la capăt, inima îi bătea atât de tare, încât trebuia să-şi apese palmele pe piept pentru a o împiedica să ţâşnească de acolo, dar nu conta, era la doi metri de ea!

În sfârşit, după o jumătate de oră, ea se hotărî să deschidă gura:

— Mama zice că Allan a dispărut, e adevărat?

Tonul nu era deloc prietenos.

— Da, nu mai ştim nimic despre el de două săptămâni. Aşa stând lucrurile, îţi făgăduiesc că nu voi rămâne aici mai mult de o zi, sau două, până când...

— Nu de asta sunt furioasă, îl întrerupse ea. M-am certat cu Jerry.

— Ah... Îmi... pare rău.

— Nu e de-ajuns să-ţi pară rău, Sam! Din cauza ta ne-am certat! Jerry mi-a dat de înţeles că o să-l cheme pe Monk şi că o să te ia amândoi la bătaie dacă mai încerci să-mi dai târcoale.

Paxton şi Monk, aşa străbunici, aşa nepoţi!

— De când i-am învins la turneul de judo, rosti cu băgare de seamă Sam, au căpătat obiceiul să mă caute...

— Nu e vorba despre turneul de judo, se înfurie Alicia, e vorba despre mine! Am fost nevoită să-i repet că nu e nimic între noi şi m-am enervat.

— Bine ai făcut. Dacă nu are încredere în tine, înseamnă că nu te merită.

— Nu ştiu dacă mă merită, dar, în ceea ce te priveşte, dacă te prinde la înghesuială...

— Nu mi-e frică de Jerry, Alicia, spuse răspicat Sam. Nici pe un tatami, nici în afară... Dimpotrivă, dacă într-o zi îţi va face vreun rău, va avea de-a face cu mine.

Cuvintele îi ieşiră singure din gură, fără să se gândească. Şi peste toate mai era şi adevărat... Probabil că Alicia aprecie acest efort de sinceritate, căci păru să se mai îmblânzească puţin. Sări in pat şi se duse să arunce o privire peste cărţile de pe birou.

— Lucrezi? Nu eşti în vacanţă?

— Păi... Da, sunt în vacanţă, dar am un fel de contract cu proful de istorie. Cum anul ăsta notele mele n-au fost prea grozave, trebuie să-i dau un dosar despre Evul Mediu. Am ales Vlad Ţepeş... În sfârşit, Dracula, dacă-ţi place mai mult.

— Trebuie să faci un dosar despre Dracula? E cam ciudat proful ăsta al tău de istorie, nu?

Vocea Helenei se făcu auzită de la parter, scutindu-l pe Samuel de răspuns:

— Copii! La masă!

Petrecuseră apoi o bună parte din seară împreună, ascultând muzică şi depănând amintiri. Alicia era în continuare în defensivă, nepierzând nici un prilej de a lăuda nenumăratele calităţi ale lui Jerry — cu excepţia geloziei lui bolnăvicioase, desigur —, dar, în mare, Samuel nu se mai simţise atât de fericit de... de când, de fapt?

A doua zi de dimineaţă, atunci când Alicia încă mai dormea, îşi folosi timpul încercând să încheie turul lui de orizont al isprăvilor lui Dracula. Ca majoritatea tiranilor sângeroşi, nu avusese parte de-un sfârşit prea bun. După şase ani de crudă domnie, fusese alungat de armata sultanului şi apoi întemniţat, ceea ce, după câte se pare, nu-l împiedicase să-şi ducă mai departe acţiunile, căci continuase să tragă în ţeapă şoareci, folosind tot felul de cioturi — dacă informaţia era exactă, ceea ce vădea o neliniştitoare înclinaţie spre ideile fixe. Trăi astfel o lungă bucată de vreme în surghiun, şi când, după o mulţime de uneltiri, se crezu pe cale de a pune din nou stăpânire pe Valahia, unul dintre oamenii lui îl atacă pe la spate şi îl scurtă de cap. În mod ciudat, foştii săi supuşi nu ieşiră pe uliţe buluc să-l plângă.

Numai că povestea nu se oprea aici. Mult timp după moartea sa, legenda neagră a lui Vlad Ţepeş se îmbogăţi cu episoade mereu mai înspăimântătoare, până la a apropia personajul care fusese de una dintre cele mai temute creaturi din folclorul local: vampirul, cel care-şi potolea setea cu sângele victimelor sale. Vlad dobândi porecla de Dracula, ceea ce însemna în linii mari „Fiul Dracului", dar trimitea, de asemenea, la apartenenţa tatălui său la prestigiosul ordin al

Dragonului — *draco* însemnând „dragon" în latină. La sfârşitul secolului al XIX-lea, Bram Stoker pusese laolaltă toate aceste elemente diverse, pentru a crea figura romanescă a lui Dracula, care avea să capete curând dimensiunea unui mit, punând în umbră adevărata istorie a voievodului Valahiei.

Samuel închise biografia şi cântări în palmă una dintre monedele găurite pe care tatăl său i-o încredinţase lui Max, vechiul lui vecin, înainte de a dispărea: nu era desigur întâmplător că acesta purta un şarpe negru încolăcit pe partea sa plină. Şarpe, dragon, Dracula... Allan născocise această cale pentru a-l ajuta pe fiul său să-l regăsească în cazul în care lucrurile luau o întorsătură proastă. Şi, mulţumită acestei monede — la care se adăugau — capsula minune a împărătesei Chinei — Sam urma să ajungă în curând la castelul Bran. În sfârşit, dacă nimic n-avea să-i pună beţe-n roate de data asta...

Pe la zece, mobilul lui sună — sau mai degrabă acela pe care i-l împrumutase Bunica în aceste împrejurări cu totul deosebite. Era Lili, care-i dădea veşti bune: Evelyn şi Rudolf se întorseseră şi, în bucuria regăsirii, înghiţiseră fără să clipească ideea cu fuga de acasă a năbădăioasei Lili. Evelyn se arătase chiar mai mămoasă ca de obicei, făgăduindu-i scumpei ei fetiţe să se ocupe mai mult de ea. De Sam aproape nici nu se pomenise, decât doar pentru a deplânge din nou lipsa lui de educaţie şi de forţă morală, provocată de catastrofalul exemplu dat de tatăl lui. Bla-bla-ul obişnuit, ce mai... Lili încheie anunţându-l că Bunicul va trece să-i lase un cadou la familia Todds, de îndată ce lucrul acesta va fi posibil. Ce cadou? Mister...

Întors la biroul său, Samuel se cufundă în hărţi, pentru a găsi castelul Bran. Acesta, în mod neaşteptat, nu se afla în Valahia, ci ceva mai la nord, în Transilvania. După ceea ce citise Sam până atunci, nimic nu dovedea că Vlad trăise cu adevărat în Bran, dar întrucât existenţa lui era presărată de o mulţime de pete de umbră, totul era cu putinţă. De fapt, în zilele noastre, castelul Bran se autoproclamase sălaşul lui Dracula, clădindu-şi reputaţia turistică pe faima acestui personaj. Rămânea totuşi o mare piedică: fortăreaţa suferise importante transformări arhitecturale din epoca lui Vlad şi până în prezent, iar Sam nu dispunea de planurile originale. Bucăţi întregi de zid se putuseră surpa sau ziduri întregi fuseseră reconstruite, mărite, înălţate etc. Cum să te descurci în asemenea condiţii? Or, el avea nevoie de un mijloc sigur de orientare, dacă voia să ajungă până la temniţă...

— Samuel! Uite ce mi-a trimis Rick!

Tornada Alicia se rostogoli dintr-odată în odaie, fluturându-şi telefonul şi răspândind în jurul ei un parfum de flori şi de scorţişoară. Samuel se aplecă asupra micului ecran în culori pentru a descoperi acolo o fotografie prost încadrată a unui tablou pe care îl cunoştea bine: portretul lui Yser, pictat la Bruges în 1430!

— Se pare că tu i-ai vorbit mamei despre asta, iar ea i-a cerut Mamaiei să caute în pod...

— Eu... Da, văzusem la televizor un reportaj despre un anume Baltus. Portretul ăsta m-a izbit şi...

— Mama presupune că ar putea fi vorba despre o străstrămoaşă de-a noastră... Ţie ţi se pare că aduce cu mine!

Samuel aplecă mobilul, pentru a-l feri de efectele de lumină.

— Păi... Destul de mult, da.

— E nemaipomenit, nu! Să ai o străbunică care să-ţi semene!

— Desigur, nu era o persoană oarecare, sugeră Sam, care ştia foarte bine ce spunea.

— Când te gândeşti că pictura asta zăcea într-un vechi cufăr de cincizeci de ani şi că fără tine...

În vreme ce Sam cerceta cu lăcomie imaginea, Alicia dădu peste fila pe care el recopiase cele scrise în carneţelul negru.

— Asta ce mai e? îl întrebă ea.

— O, asta! Tot un exerciţiu pe care mi l-a dat profu' de istorie. Un soi de enigmă istorică de rezolvat cu ajutorul unui dicţionar sau al unei enciclopedii.

— O enigmă, zici?

Alicia începu să citească textul cu voce tare:

„Merwoser = O
Califul Al-Hakim, 1010
$ 1 000 000!
Xerxes, 484 î.H.
Originea deschide calea
V. = O
Izmit, pe la 1400?
Ispahan 1386."

— Ca să vezi, profu' ăsta al tău nu e doar ciudat, ci sonat de-a binelea! Chestia asta şi Dracula, să nu-mi spui tu mie că astea sunt teme pentru vacanţă!

Se aplecă spre el şi îşi înfipse privirea ei albastră în ochii lui.

— Ce-mi ascunzi, Samuel?

El se strădui din răsputeri să nu-şi plece privirea în jos.

— Nimic, Alicia, te asigur, nu-ţi ascund nimic...

Chipul ei era la doar douăzeci de centimetri, ceea ce era aproape de neîndurat, într-atât era de frumoasă.

— Uiţi că te-am văzut crescând, Samuel. Chiar şi după toţi aceşti ani ştiu foarte bine când mă minţi. Taică-tu se evaporează aşa dintr-odată, tu vii să te refugiezi aici pentru că nu te înţelegi cu nimeni, te închizi ceasuri întregi în odaia asta ca să lucrezi la Dracula sau ca să dezlegi nu ştiu ce enigmă aiurită... Şi culmea, mai apare şi tabloul pe care-l vezi la televizor şi care se află de fapt în podul casei bunicii mele!

— O copie, îngăimă el, trebuie să fie vorba despre o copie. Artiştii se copiau adesea unii pe alţii...

Alicia dădu din cap şi îi trecu afectuos un deget peste obraz.

— Păcat, murmură ea, nici tu nu mai ai cu adevărat încredere în mine.

Îşi luă mobilul şi făcu un pas înapoi.

— Trebuie să mă duc la Melisa, plecăm la un camping în seara asta.

— Lipseşti... lipseşti mult?

— Ne întoarcem poimâine. Te tentează?

O invitaţie... Alicia îl invita! Creierul lui Samuel începu să fiarbă: în alte împrejurări, bineînţeles că şi-ar fi dorit o ieşire la un camping cu ea! Nimic pe lumea asta nu i-ar fi putut face mai multă plăcere! Dar în cazul de faţă, poimâine, asta

însemna peste două zile... Două zile pentru el, două săptămâni pentru tatăl lui! Cu neputință, absolut cu neputință!

— Îmi pare rău, Alicia, declară el cu voce nepăsătoare, am deja altceva în program.

— OK, domnule Îmi-pare-rău. Atunci, n-ai decât să te distrezi terminându-ți de făcut temele!

Se răsuci pe călcâie fără să mai adauge nimic, lăsându-l pe Samuel ca lovit de trăsnet. Imbecilul... Samuel Faulkner, imbecilul! De ce nu se folosise de acest prilej pentru a-i vorbi? Pentru a-i mărturisi totul? Poate că ea l-ar fi înțeles... Poate chiar l-ar fi iertat... Poate că ei doi... poate, poate...

După plecarea Aliciei, Samuel mâncă singur — părinții ei erau la lucru — o felie de carne de porc cu sirop de arțar. După ce se hrăni în grabă, urcă imediat înapoi în camera lui Rick pentru a pune în funcțiune computerul. De data asta avea de gând să utilizeze Internetul pentru o căutare mai precisă asupra castelului Bran. După mai multe dezamăgiri — pe ecran apărură o grămadă de iluminați ai lui Dracula, cât să umpli vreo câteva case de nebuni —, spicui câteva informații suplimentare despre Transilvania și, din aproape în aproape, participă la un grup de discuții despre Vlad Țepeș, unde nu se schimbau decât rețete de supe cu sânge și dinți fluorescenți de vampiri. Datorită unui internaut australian, obținu chiar adresa unui site care, în spatele unei pagini de primire foarte *Donjon și Dragon*, oferea hărți destul de strident colorate ale feluritelor castele în care sălășluise voievodul. Dibui astfel un scenariu intitulat „Noaptea Strigoiului", în care autorul — un

student român vorbitor de engleză — reconstituise planurile originale ale castelului Bran pornind de la arhivele universității sale. Mai mult, tânărul istoric afirma că odinioară existase o ieşire subterană menită să-i salveze pe cei aflaţi în castel, în caz de urgenţă. Potrivit spuselor sale, această ieşire subterană ducea la o moară aflată mai jos de fortăreaţă şi fusese astupată în secolul al XVIII-lea, având în vedere desele surpări de teren. Samuel recopie înfrigurat toate aceste indicaţii cu sentimentul că se apropia de ţel: las-că vezi tu, Vlad Ţepeş!

Spre sfârşitul după-amiezii, Bunicul sună la uşă. Părea totodată liniştit şi frământat, o stare care-i adâncea până şi cea mai neînsemnată zbârcitură de pe chip, făcându-l să arate ca o haină veche şi mototolită. Ţinea în mână o pungă mare de plastic pe care o ascundea cu stângăcie la spate.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai fost pe aici, mărturisi el, luând loc pe canapeaua din salon. Cei din familia Todds sunt nişte oameni adorabili, nu-i aşa?

— Au fost foarte drăguţi cu mine.

— Cu atât mai bine. Bunica te sărută mult, Sammy, ca şi Lili!

— N-a avut probleme cu Evelyn?

— Aşa cum probabil că ţi-a spus deja verişoara ta, socoteala ei s-a dovedit a fi bună. Evelyn era atât de fericită, încât l-a pus pe Rudolf să intervină pe lângă comandantul secţiei de poliţie ca să ne dea înapoi obiectele ridicate în timpul percheziţiei. Mai ales asta, care se afla în camera ei...

Scoase din punga de plastic Cartea timpului.

— Vai de mine! exclamă Sam. Ce-a păţit?

Coperta roşie a voluminoasei lucrări era şi mai deteriorată ca de obicei, plină de lovituri şi de zgârieturi, dar şi decolorată în unele locuri, ca şi cum fusese lăsată la soare sau plouase peste ea.

— S-ar... s-ar zice că a îmbătrânit! spuse Sam, uluit.

— Şi asta nu e tot, adăugă Bunicul. Lili susţine că au dispărut pagini întregi.

Samuel deschise cu teamă Cartea: într-adevăr, lipseau mai multe file, unele decupate cu grijă, altele smulse pur şi simplu. Pe cele rămase — mai numeroase, din fericire — erau şi gravuri cu oraşul Sainte-Mary în anul 1932. De fiecare dată un titlu, mereu acelaşi: „Serbările câmpeneşti din Sainte-Mary".

— Setni avea dreptate, remarcă Sam. Tatuatul a făcut tot ce-i stătea în putere ca să ne împiedice să ne întoarcem! Dar... şi poliţia? Cum justifică ea faptul că minunata Carte a timpului a ajuns în starea asta?

— E destul de ciudat, răspunse Bunicul. Susţin că toate probele au fost puse sub cheie şi că nimeni n-a avut acces la ele... Orice ar fi fost, vom vedea mai târziu care este vina poliţiei... Ai făcut ceva progrese în cercetările tale?

— Am pus mâna pe un plan al castelului Bran, da... Asta ar trebui să mă ajute să câştig puţin timp.

— Minunat. Dacă te afli deja pe drumul cel bun... Pe de altă parte, există un lucru despre care n-am vrut să pomenesc de faţă cu bunica ta. Ce caută tatăl tău în Valahia?

Samuel se ferise şi el să aducă în discuţie acest subiect pentru a nu jigni pe nimeni. Nu suflase nicio vorbă despre Buricul pământului sau despre Societatea Arkeos.

— Cred... cred că tata aprovizionează în parte librăria cu cărţi care vin din trecut.

Bunicul se scărpină în bărbie.

— Mă temeam de o poveste de soiul ăsta. Tatăl tău avea mari probleme băneşti. Îl ajutam şi noi cum puteam, dar... Devenise atât de distant! În sfârşit, îţi mulţumesc pentru că ai fost sincer cu mine. Să nu-i spui nimic Bunicii, ştii ce mândră e de băiatul ei!

— Fii fără grijă, ştiu să-mi ţin gura.

— Perfect. Pe de altă parte, ţi-am... ţi-am adus asta, băiete.

Scoase din pungă un pachet legat cu o sforicică. Desfăcu tremurând nodul şi apoi ambalajul ce părea a fi o bucată de piele de cămilă. Înăuntru se afla un pistol negru.

— E browningul tatălui meu, îi spuse Bunicul. Întrucât a fost declarat nevinovat, i l-au dat înapoi după proces. N-am... n-am putut să mă despart de el. Poate că aşteptam o asemenea clipă, cine ştie... În orice caz, l-am întreţinut aşa cum se cuvine, funcţionează perfect. Şi e foarte uşor de folosit, uite.

Donovan îi făcu o demonstraţie rapidă, pe care Sam o urmări cu oarecare teamă. Trăgaciul, chiulasa, încărcătorul...

— Mai sunt şapte gloanţe, preciză Bunicul. Acolo unde te duci, s-ar putea să-ţi fie de folos.

Samuel primi arma destul de neliniştit, cântărind-o în palmă de parcă ar fi vrut s-o îmblânzească. Să ia cu el browningul diseară la castelul Bran... La urma urmei, de ce nu?

XX
Castelul Bran

Nici un transfer nu fusese atât de dureros... De-abia pusese Sam capsula chinezească pe soare că fiecare picătură de sânge i se evaporase sub acţiunea căldurii, ca şi cum zece miliarde de ace i-ar fi explodat sub piele. Apoi, dintr-odată, aburul acela clocotitor se solidifică şi prin venele sale începu să curgă un ciment fierbinte. Rămase câteva minute paralizat, prea slăbit pentru a vomita sau chiar pentru a tuşi. Atunci când îşi veni cu adevărat în fire, un firicel roşu i se scurgea pe la colţurile buzelor şi trebui să scuipe de mai multe ori pentru a îndepărta gustul acela acru din gură. Mulţumesc împărătească a Chinei! Data viitoare, Setni era rugat să se informeze asupra efectelor secundare ale găselniţelor sale.

Samuel se ridică anevoie şi constată că se afla pe marginea unui râu care străbătea un codru ca-n poveste. Soarele străpungea cu greu norii cenuşii şi razele lui slabe se opreau în

frunziş, aşa că sub copaci totul părea întunecat şi duşmănos. Pădurea Enţilor din *Stăpânul inelelor*... Silueta înaltă a castelului Bran se profila totuşi vertical pe cursul de apă, la unul sau doi kilometri de acolo. Victorie...

Sam îşi recuperă browningul şi-i puse în mişcare chiulasa, doar pentru a se linişti. Îl îndesă în buzunar şi începu să-şi dea seama ce risc îşi asumase neluând cu el nici un disc al lui Ra, preferând siguranţei întoarcerii pe aceea mai apropiată a unei arme de foc. Crezuse, mai ales, că moneda cu şarpele negru va fi apărată de capsula de lemn şi o va regăsi nevătămată atunci când va ajunge — dacă nu, la ce mai era bună o capsulă? Dar nu se întâmplase deloc aşa. Piatra sculptată, pe jumătate îngropată în stuf, era cu desăvârşire goală! *Nu mai avea nimic cu care să se întoarcă!* Asta e, o să vadă el mai târziu ce e de făcut! Mai întâi, avea să se ocupe de Allan... Cel mai bine era să urce de-a lungul râului, încercând să nu se lase descoperit, şi să dea peste moară — sunt mori pe malul unei ape, nu-i aşa? Apoi, să se roage ca studenţii români să fie nişte adevăraţi specialişti în istorie.

Merse o vreme pe firul apei, cu faţa scăldată de aerul proaspăt şi răcoros, atât de binevenit după zăpuşeala de adineauri. Din când în când, poteca acoperită de iarbă devenea atât de îngustă, încât Sam se vedea nevoit să facă un ocol printre copacii înalţi din familia răşinoaselor, închişi la culoare şi cu trunchiuri solzoase. Cel mai ciudat era că nu se auzea nici cel mai mic zgomot, nici măcar ciripitul unei păsări: pădurea era mută, ferecată în tăcere, ca şi cum s-ar fi temut de ceva. Bănuitoare...

Pe măsură ce înainta, castelul părea şi mai ameninţător, cocoţat pe promontoriul lui stâncos şi sfidând cerul cu cele două turnuri semeţe, unul rotund şi celălalt pătrat. În comparaţie cu cel din zilele noastre, castelul din Evul Mediu părea mai simplu şi mai masiv, cu mai puţine ferestre, construcţii sau fantezie în aşezarea acoperişurilor. Era înconjurat de un zid gros şi arăta mai degrabă ca o fortăreaţă de nepătruns decât ca o reşedinţă de agrement. Încordându-şi privirea, Samuel deslusi doi sau trei oşteni cu coifuri, care stăteau de strajă pe metereze. Îşi încleştă mâna pe browning, convingându-se că, oricum, era de neînvins.

Râuleţul dădea într-o poiană năpădită de ierburi înalte în care tronau ruinele arse ale unei mori de piatră. Roata morii fusese desfăcută pentru a desprinde scândurile şi nici restul nu arăta mai bine — o jumătate din construcţie se surpase şi bucăţi de bârne înnegrite ieşeau dintre dărâmături ca nişte cioturi vechi, putrezite. Incendiul avusese loc fără nicio îndoială de mult, căci licheni gălbui colonizaseră o parte din zidul aflat sub cerul liber. Dacă subterana pleca de aici, era de aşteptat o prăbuşire!

Sam pătrunse sub ceea ce mai rămăsese din acoperiş, asigurându-se că planşeul nu va ceda la rândul lui. Era o încâlceală de blocuri de piatră, de crengi, de buruieni şi de pânze de păianjeni. O scară căreia îi lipseau ultimele trepte se înălţa spre un etaj absent şi, în spate, se deschidea o încăpere luminată printr-o ferestruică. Harababura nu mai era aşa de mare, în dreapta se ridica chiar o grămadă de pietre aşezate după mărime. Samuel se apropie: o despicătură în podea indica

prezența unei trape a cărei suprafețe fusese măturată mai mult sau mai puțin de curând. Mai era și un zăvor vechi și ruginit, care zăcea alături. Cineva trecuse pe acolo.

Samuel căută din ochi un obiect pentru a ridica trapa și zări o bară de fier răsucită sub ferestruică. În clipa în care o înșfăcă, zări două litere zgâriate pe perete: A.F. Allan Faulkner... Tatăl lui îi lăsase un semn! Era pe drumul cel bun!

Cu picioarele tremurând, Sam apucă levierul improvizat și se arcui deasupra trapei. După două încercări nereușite, izbuti să o salte și să o răstoarne pe spate. Gaura din fața lui părea fără fund și era la fel de întuneric ca într-un puț. Își băgă mâna înăuntru și întâlni o primă bară cam la cincizeci de centimetri mai jos. După câte se părea, programul prevedea o probă de speologie... Se întrebă dacă trebuia să închidă trapa înainte de a dispărea și hotărî că nu: în cazul în care trebuia să bată rapid în retragere, era mai bine să aibă cale liberă.

Sam coborî o duzină de fuscei înainte de a atinge solul. O adâncitură de cel mult cinci metri... Un tunel pornea apoi drept înainte, mirosind puternic a umezeală și mucegai... Trase adânc aer în piept și intră cu băgare de seamă în tunel, ținându-se de pereți. Uneori, degetele lui atingeau ceva păros care o lua la goană chițăind și Samuel trebuia să se stăpânească să n-o ia la rândul lui la goană, dar în direcția opusă. După o vreme, subterana păru să se întrerupă și trebui să bâjbâie câteva clipe pentru a descoperi o treaptă destul de înaltă în dreapta. O scară... Începu să urce în patru labe, căci treptele erau neregulate și alunecoase. Pentru a-și face curaj, se apucă să numere în gând: unu, doi, trei... Ajuns la o sută șaizeci și

cinci, izbi cu genunchiul un obiect care s-ar fi rostogolit cu zgomot dacă nu l-ar fi prins în ultima clipă. Pipăindu-l, ai fi putut zice că era un stilou gros din oţel şlefuit, cu un capişon de protecţie. Nu prea medieval, ca material... Să-l fi pierdut oare tatăl său în urmă cu cinci sau şase luni mai înainte, când încerca la rândul lui să pătrundă în bârlogul lui Vlad Ţepeş? Asta însemna că scara aceea secretă nu prea era folosită. Cu atât mai bine.

Îşi reluă urcuşul, oprindu-se din ce în ce mai des pentru a-şi trage sufletul. După cea de-a trei suta treaptă, pierdu şirul numărătorii şi încercă să se gândească la lucruri plăcute, cum ar fi prima seară pe care Allan şi el aveau s-o petreacă împreună la Sainte-Mary. La pizzerie? La bowling? La cinema? Sau mai bine, nu, la o masă tihnită, cu câteva sendviciuri, în faţa televizorului. Un cadru de viaţă obişnuit într-o familie obişnuită, asta era tot ce-şi dorea Sam.

În capătul de sus al scării era o uşă joasă cu ferecături groase. Degeaba o pipăi Samuel cu vârful degetelor, nu găsi nici clanţă, nici broască, nici balamale. Se izbi în ea cu toată puterea de care era în stare, dar afurisita de uşă nici nu se clinti, de parcă ar fi fost zidită în stâncă. Măcar dacă ar fi avut un pic de lumină! Hai, respiră normal şi nu te lăsa copleşit de panică. Îşi reluă inspecţia şi descoperi un fel de crestătură la marginea panoului. Uşa nu se deschidea din faţă în spate, ci aluneca de la dreapta la stânga! O împinse într-o parte şi simţi că se mişca puţin. Cântărea pesemne câteva tone...

Centimetru cu centimetru, reuşi să-şi facă loc cât să se poată strecura. Vai! În spate era un alt obstacol, un fel de

dulap sau de bufet mare. O licărire slabă răzbătea dincolo de el, ca şi o voce de bărbat care cânta în depărtare.

Despicând aerul, despicând apa,
Cu nasul în vânt, cu mutra semeaţă...

Hit-ul epocii?

Samuel se opinti, împinse cu umărul şi cu piciorul proptit într-o crăpătură din perete. Mobila se deplasă cu un zgomot de frecare: Frrrr!

Pe câmpii, pe valuri,
Despicând aerul, despicând apa...

Din fericire, tipul cânta de mama focului. Încă un efort, ca să-i intre şi burta, să întindă piciorul... Uf! Samuel era înăuntru.

Scrută semiîntunericul din jur: scara dădea într-o încăpere boltită, cioplită chiar în stâncă, şi în care plutea un miros de friptură — da, da, un miros de friptură. Erau acolo halebarde, o mulţime de arme, scuturi, arbalete şi săgeţi de arbaletă, tunuri mici, toate sprijinite cu grijă şi în bună rânduială de pereţi sau aşezate într-un fel de rafturi precum acela care bloca intrarea în subterană. Samuel puse mobila la loc fără să închidă însă uşa: era mereu stăpânit de gândul că va trebui să se retragă în grabă şi că atunci când o va lua la goană fiecare secundă va fi preţioasă. Depozitul de arme dădea într-o a doua încăpere, cu bănci şi coifuri aşezate pe mese. Cântăreţul

stătea întors cu spatele şi era pe cale să frigă o ciosvârtă de carne pe vatră. Grăsimea care se topea picura trosnind, în vreme ce el îşi depăna cântarea:

În braţele mele, în spatele meu,
Despicând aerul, despicând apa...

Era singur-singurel, ameţit de bucuria ospăţului său, nici nu-i păsa de ceea ce se urzea în spatele său. Făcea o mare greşeală....

Samuel duse instinctiv mâna la pistol, dar se răzgândi. Alese din arsenal un retevei ce aducea cu o bâtă de baseball cu un vârf de suliţă în capăt şi se apropie tiptil de marea speranţă a cântecului valah:

Mă întorc la castel
Despicând aerul, despicând apa,
Unde mă va aştepta Margot,
Despicând aerul, despicând...

Trosc! făcu măciuca abătându-se peste ceafa lui.

— ...*ţeasta*? sugeră Sam.

Oşteanul se înmuie ca o păpuşă de cârpă şi Samuel îl prinse în braţe pentru ca acesta să nu se prăbuşească în focul din vatră. Îl târî apoi în partea întunecoasă a armureriei, aşa cum se face de regulă în cazul oricărei operaţii de infiltrare pe teritoriul inamicului, demnă de acest nume. Având în vedere starea iubitului ei, Margot trebuia să aştepte o bună bucată de vreme până să se poată gândi iar la logodnă...

Sam aruncă apoi o privire dincolo de uşa încăperii în care se adăposteau străjile. Dădu cu ochii de o scară întortocheată care urca de la subsol şi şerpuia spre caturile de sus. Turnul cel rotund, desigur. Dacă îşi aducea aminte bine planul, temniţa se afla mai jos faţă de curtea centrală, în partea de est. Drumul cel mai sigur fiind apriori şi cel mai discret, era mai bine să încerce pe la subsol. Coborî scara şi o porni oarecum la întâmplare pe culoarele luminate, la intervale regulate, de torţe. În mod surprinzător, nici aici nu se zărea nimeni, răzbătea doar ecoul unor paşi cadenţaţi. Să fi fost cu toţii în vacanţă sau ce?

La o încrucişare, Sam crezu că îşi atinsese scopul, dar frumuseţea de grilaj care se înălţa în faţa lui nu servea la altceva decât la protejarea unor şiruri de butoaie. După alte câteva ocoluri, dădu peste o nouă scară care se afunda în adâncurile castelului şi ducea de astă dată la temniţele subterane. Închisoarea ca atare era de fapt un coridor destul de larg, dar cu tavanul jos, care dădea spre o grămadă de duzini de celule închise cu uşi trainice, bine încuiate. În mijloc, o masă cu două bănci şi un soldat care cioplea o bucată de lemn cu ajutorul unui cuţit uriaş. Avea un urcior la îndemână şi fluiera vesel — probabil că se pregăteau cu toţii pentru Bran Academy, altfel nu se explică!

Problema era că straja se afla cu faţa spre scări şi că odată intrat în bătaia torţei, Sam nu avea nicio şansă să treacă neobservat. De altfel, ar fi avut nevoie de chei... Scoase deci browning-ul din buzunar, ferm hotărât să se folosească de el dacă avea să fie nevoie. În treacăt, scoase obiectul pe care-l ridicase mai devreme de pe jos în subterană: o mică bombă

lacrimogenă argintie, ca acelea pe care tatăl său le cumpărase pentru a-şi apăra librăria! Aşadar, chiar Allan fusese cel ce trecuse prin subterană, cu gândul de a-l înfrunta pe Dracula împroşcându-l cu gaz iritant! De ce nu cu căţei de usturoi, de vreme ce tot se afla acolo?

Încercând să-şi stăpânească frica, Sam înaintă un metru cu arma în mână.

— Am venit să eliberez un prizonier pe nume Allan Faulkner, rosti el dintr-o singură suflare.

Părea o replică desprinsă dintr-un dialog prost de serie B, dar oşteanul îşi ridică nasul din sculptura lui, buimăcit.

— Ce...?

— Allan Faulkner, repetă Sam, unde este?

Tipul avea o barbă roşcată, nerasă de vreo trei zile, şi un nas borcănat împodobit cu un ditamai neg cenuşiu. Văzând că Sam n-avea nimic dintr-un cavaler înspăimântător clădit ca un luptător, scoase o înjurătură:

— Pe coarnele soacră-mii! De unde-a mai răsărit şi ţâşti-bâştiul ăsta? Vrei să mă cafteşti cu ciotul ăla pe care îl ai în mână?

Dacă ar fi avut vreme, Sam ar fi formulat cel puţin două obiecţiuni: 1. Nu era un ţâşti-bâşti, orice ar fi însemnat asta; 2. Ciotul lui avea un avans tehnic de cinci sute de ani. Dar se grăbea şi se mulţumi să ochească urciorul cu bere. Efect garantat: cana se făcu ţăndări, în vreme ce detunătura răsună pe tot coridorul. Oşteanul ţâşni înapoi scăpând cuţitul, îngrozit.

— Este... este magie neagră!

— Întocmai, întări Sam. Şi dacă nu-mi dai ascultare, îţi jur că la fel va păţi şi tărtăcuţa ta. Eliberează-l pe Allan Faulkner, iute.

— Allafaukner? întrebă straja. Nu ştiu despre cine vorbeşti!

Tatăl lui avea un nume fals?

— A sosit acum cinci-şase luni. Destul de înalt, smead, cu ochii albaştri.

— Ah! Ţicnitul! Dar... o să mă omoare dacă-i dau drumul unui osândit!

— Preferi să mori pe loc? În care celulă se află?

Tipul aruncă nişte priviri îngrijorate spre una dintre uşi.

— Una singură nu e goală şi...

Samuel ridică arma la înălţimea frunţii celui din faţa sa.

— Ştii să numeri până la trei?

— Bine, bine, deschid. Dar lasă-n jos drăcia aia, nu vreau să-mi găurească faţa!

„Este la fel de rău şi mai jos!" îi răspunse în gând Sam.

Straja înşfăcă legătura de chei care-i atârna la brâu şi descuie o uşă.

— Poţi intra, îi zise el, dându-se la o parte.

— Tu, mai întâi, îi porunci Sam.

XXI
Conversaţie în temniţă

Duhoarea era cumplită. De altfel, pe jos erau aşternute nişte paie, de parcă acolo s-ar fi aflat închis un animal sălbatic... Soldatul cu neg intră aplecându-se şi Sam îl urmă, ţinându-i ţeava browningului între coaste. Lumina era mai mult decât slabă, aşa că la început nu desluşi decât o biată formă chircită.

— Papa?

Forma se întoarse încet spre el şi Sam simţi că-i stă inima: era într-adevăr un om, dar atât de slab, încât pomeţii lui păreau gata să-i străpungă pielea obrajilor. Ochii erau afundaţi în orbite, aproape că nu i se mai zăreau, iar claia uriaşă de păr şi barba stufoasă îl făceau să semene cu o gravură veche a lui Robinson Crusoe. Şi totuşi, era chiar tatăl său...

— Papa? repetă Sam...

— Sa... Sam..., rosti o voce de dincolo de mormânt.

Samuel simţi cum se rupe ceva în el. Lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji fără ca el să încerce să le oprească. Plângea fără zgomot, de bucurie şi de tristeţe, pentru că-l regăsise pe Allan după atâta vreme, după toate acele încercări şi după toate acele spaime, pentru că-l regăsise în acea stare jalnică, aproape muribund, dar încă viu, viu în ciuda tuturor nenorocirilor... Plângea gândindu-se la el, gândindu-se la Alicia, gândindu-se la bunicii lui rămaşi departe şi pe care n-avea să-i mai revadă poate niciodată. Plângea gândindu-se şi la mama lui şi la mândria de care era probabil cuprinsă în colţişorul de rai din care, cu siguranţă, se uita la el. Reuşise...

Acea clipă de slăbiciune avea să-l piardă. Simţind că acum îl poate ataca, straja îl izbi puternic cu cotul. Pistolul zbură prin aer înainte ca lui să-i dea prin cap să apese pe trăgaci, şi Sam se trezi cu ditamai huiduma năvălind peste el, gata să-l facă una cu pământul. Se rostogoli pe paie, eschivă ca prin minune o primă lovitură de pumn şi se rostogoli pentru a nu fi strivit.

— O să te fac praf, mucosule! mormăi Neg-Man, aruncându-se asupra lui.

Strigătul lui furios se stinse însă la fel de repede cum izbucnise: o siluetă necunoscută ţâşnise din umbră, cu braţele înainte. Un alt prizonier... La încheieturile mâinilor avea nişte lanţuri pe care le petrecu în jurul gâtului temnicerului, trăgându-l fără milă în spate. Straja se cabră ca un armăsar furios, dar celălalt nu-i dădu drumul. Se auzi un amestec de horcăieli şi de chiorăituri, apoi un lung suspin, apoi nimic.

— Ticălosule! rosti printre dinţi necunoscutul. Cheile, adăugă el, adresându-i-se lui Sam, repede, până nu se trezeşte... E un cârlig sub masă, acolo sunt agăţate.

Samuel îşi redobândi mai întâi browningul, apoi se supuse.

Lăsându-l pe salvatorul lui să se ocupe de lanţuri, îşi strânse în sfârşit tatăl în braţe.

— Papa... papa, sunt eu, Sam. Sunt... sunt atât de fericit!

I se păru că îmbrăţişează un bătrân descărnat: Allan pierduse jumătate din greutate.

— Sam-Sam-Sam-Sam, repeta el parcă năuc.

— Uite, bea...

Sam cufundă un polonic în ceea ce semăna cu o căldare şi umezi buzele deshidratate ale tatălui său. Trupul lui era acoperit de plăgi roşii sângerânde, iar din tunica lui rămăseseră doar nişte fâşii slinoase, care se destrămaseră şi atârnau pe el. Un sac de oase în zdrenţe.

— Salvează-mă, Sam... Salvează-mă..

— Sunt aici, papa, mă auzi? Am venit să te salvez. O să ne întoarcem acasă!

— Sam-Sam-Sam....

Al doilea prizonier se ghemui lângă ei şi, după ce se eliberă pe sine din lanţuri, se strădui să-l scape şi pe Allan de ele. Avea cam cincizeci de ani, un chip cioplit din topor, cu trăsături hotărâte. Părea însă mult mai puţin măcinat de viaţa în captivitate decât vecinul lui de celulă.

— Te oboseşti degeaba, băiete. De zile şi zile la rând e-n halul ăsta. Cred că şi-a pierdut minţile.

Îi întinse mâna.

— Pe mine mă cheamă Dragomir.

Samuel îi strânse mâna bucuros.

— Sunteţi de mult timp aici? întrebă el masând gleznele tatălui său, pe care se vedeau urmele lanţurilor.

— De trei săptămâni, poate patru. În temniţă nu-ţi prea dai seama cum trece timpul. Duceam piper şi şofran de la Marea Neagră când caravana mea a fost atacată. Stăpânul Branului cere o răscumpărare ca să mă lase să mă întorc acasă la ai mei.

— Stăpânul Branului... Vrei să spui voievodul Valahiei?

Dragomir îşi arătă dinţii, schiţând ceea ce ar fi vrut să fie un zâmbet.

— Ţepeş, da. Dar văd că ştii multe, căci asta e mai degrabă o taină, după câte am înţeles.

— Ce fel de taină?

— Ei bine... Ţepeş ţine ascuns faptul că a cumpărat o parte din castelul Bran. Pare să ţină mult la locul ăsta, dar nu vrea să se afle.

— Ah..., exclamă Sam, care nu prea înţelegea.

— O! firește, ar fi putut să-l cucerească dacă ar fi vrut! Dar pe lângă faptul că un război costă o mulţime de parale, ar fi arătat lumii că râvneşte la acest castel. Ceea ce ar fi trezit curiozitatea turcilor sau ungurilor. Cumpărând pe furiş, de la stăpânul Branului, dreptul de a sta aici, îşi vede de treburile lui, dar nimeni nu ştie nimic.

— Şi ce are Branul aşa de deosebit, încât voievodul să fie atât de interesat de acest castel?

Tânărul dădu din umeri.

— Dacă vrei neapărat să afli asta, du-te şi-l întreabă pe el.

— E... e cumva aici, acum?

— Una dintre condiţiile târgului făcut cu stăpânul Branului este ca el să se poată folosi de turnul cel pătrat după bunul lui plac. Poate veni fără să dea de veste, pe nepusă masă, la ceasul la care pofteşte, cu un mic alai. Nimeni nu trebuie să ştie că se află aici şi doar oamenii lui au voie să-l slujească. Însă după câte ştiu eu, în momentul de faţă se află în Valahia, războindu-se cu sultanul Mehmed. În ceea ce-l priveşte pe stăpânul Branului, acesta îşi duce propriul său război luptându-se cu unul dintre vasalii lui.

Dintr-odată, Samuel răsuflă uşurat. Iată de ce i se păruseră atât de pustii coridoarele castelului!

— Dar dacă voievodul vrea să ascundă de ochii şi de urechile lumii toate astea, cum se face că tu, de aici, din temniţă...?

Acelaşi zâmbet ca mai adineauri.

— Notarul care a alcătuit hârtia înţelegerii dintre stăpânul Branului şi voievod a fost închis mai multe săptămâni aici. Pentru a fi sigur de tăcerea lui, fireşte... S-a îmbolnăvit de piept acum câteva zile, şi înainte de a muri, mi s-a spovedit mie.

Dispare martorul, se pierd şi urmele lui Vlad, desigur... Iată de ce istoricilor le venea atât de greu să reînnoade firele care-l legau pe Dracula de castelul Bran!

Dragomir se ridică sprinten.

— Dacă nu ai de gând s-o sfârşeşti precum notarul, ai face mai bine să-ţi iei tălpăşiţa. Chiar dacă nu prea cred să ne fi auzit, celelalte străji îşi fac totuşi rondul.

— Plecăm, nu te nelinişti.

Sam îşi petrecu un braţ pe sub umărul tatălui său pentru a-l ajuta să se ridice.

— Gata, papa, plecăm.

Allan făcu un prim pas clătinându-se, sprijinit de fiul său, apoi un al doilea. Ajuns în faţa mesei străjilor, îşi apără ochii cu mâna, orbit de lumina lumânărilor.

— Unde... unde suntem? bolborosi el.

— În temniţa castelului Bran, răspunse Sam. Dar s-a sfârşit, acum ne întoarcem acasă.

— Ne întoarcem acasă, repetă gânditor Allan. Da, ne întoarcem acasă.

Apoi, ca şi cum ar fi început să înţeleagă:

— Samuel? Samuel, tu eşti?

Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, privindu-l stăruitor cu ochii strălucind de febră.

— Samuel Faulkner! Fiul lui Allan Faulkner!

— Mai încet, tată, o să ne audă cineva şi o să fim descoperiţi!

Dar bătrânului Faulkner nu-i păsa. Nebun de bucurie, îl cuprinse în bietele lui braţe, trâmbiţând:

— A venit! Fiul meu a venit! Fiul lui Allan şi al Elisei Faulkner!

La rândul lui, Samuel îl îmbrăţişă, gustând din plin această clipă de duioşie. De când nu-l mai strânsese la piept tatăl său?

— Samuel Faulkner! intona Allan, înflăcărat la culme. Sam-Sam-Sam!

Dar Dragomir îl coborî brusc cu picioarele pe pământ:

— Nu mai putem zăbovi, e prea primejdios.

Sam se desprinse cu părere de rău şi îşi însoţi tatăl până la scara pe care o urcară cu mare greutate, într-atât de slăbit era Allan.

— E acolo... mormăi acesta, odată ajuns sus. Ştiu că e acolo.

— Cine e acolo? întrebă Sam. Dacă vorbeşti despre Vlad Ţepeş, află că e pe câmpul de luptă, războindu-se cu turcii.

— Vlad Ţepeş, fireşte..., spuse Allan a cărui minte părea să rătăcească în altă parte. El o are!

— Ce zici că are el?

— A furat-o de la Izmit, urmă tatăl lui. Când era tânăr... Acum îmi aduc aminte!

Dragomir se întoarse ducând un deget la buze.

— Trebuie să faci mai puţin zgomot, papa, şopti Sam. Sunt oşteni prin apropiere, şi dacă pun mâna pe noi, nu ne mai întoarcem acasă.

Allan rămase nemişcat, fulgerându-l cu privirea.

— Nu vreau să mă întorc acasă, declară el hotărât. Nu merg nicăieri!

— Hai! îşi pierdu răbdarea Sam. Nu-ţi dai seama? Vom muri dacă rămânem aici!

— Mai bine mor, decât să plec fără ea, înţelegi? Mai bine mor!

Samuel încercă să-l tragă de braţ pentru a-l sili să înainteze, dar acesta se proptise zdravăn pe picioare, cu o nouă vigoare, şi mai hotărât ca niciodată.

— Brăţara lui Merwoser..., murmură el ca şi cum ar fi vrut să-şi îmbuneze fiul. Brăţara lui Merwoser e acolo, în cea mai de sus încăpere din turnul pătrat! Putem s-o luăm cu destulă uşurinţă.

— Ba n-o să luăm nimic, se revoltă Sam. Puţin îmi pasă mie de toate obiectele astea diavoleşti! Vino, odată!

Îl trase cu putere, dar Allan se trânti pe jos răcnind:

— Străjeri! Străjeri! Evadez!

Dragomir sări la el astupându-i gura cu palma.

— Dacă nu taci numaidecât, moşule, te fac să-ţi înghiţi limba!

— Mmmăjeri! Mmmăjeri! mormăi Allan.

— Spune-i să se potolească sau o să sfârşească rău, ameninţă Dragomir.

Samuel avu senzaţia că lucrurile îi scapă de sub control... Ca să-şi găsească tatăl, înfruntase un urs, se luptase cu nişte mafioţii, supravieţuise unei erupţii vulcanice, dar niciodată nu şi-ar fi închipuit că tocmai Allan va fi o piedică în calea propriei sale salvări! Cu o astfel de hărmălaie, oştenii nu vor întârzia să dea alarma sau Dragomir îl va strânge în cele din urmă de gât pe încăpăţânatul Allan. Ce să facă?

— Bine, bine, oftă el. Papa, ascultă-mă cu atenţie... Dacă îmi făgăduieşti să mă aştepţi în faţa scării ascunse, o să mă duc să-ţi caut brăţara. Ai auzit?

— Ce scară ascunsă, se arătă brusc interesat Dragomir, căruia îi sticliră ochii.

— Am venit printr-o subterană care dă într-o moară din afara castelului. Există un loc de trecere care duce acolo prin sala străjilor. Îţi aduci aminte de locul ăla de trecere, papa, nu-i aşa? Şi de scara neagră înaltă?

Tatăl său, cu gura în continuare astupată, dădu din cap.

— Juri că nu mai urli? insistă Sam. Şi că o să stai cuminte în sala străjilor până când vin eu să te iau?

O nouă încuviinţare.

— Dă-i drumul, Dragomire. O să stea liniştit.

Tânărul îi dădu ascultare, deşi cam în silă. Îl ridicară din nou pe Allan în picioare, sprijinindu-l de zid, gata să se repeadă asupra lui dacă i-ar fi venit din nou chef să strige, dar acesta părea să-şi fi venit în fire şi era stăpân pe sine.

— Brăţara asta, papa, poţi să-mi spui unde se află?

— În cea mai de sus cameră, Sam, în turnul pătrat!

— Şi cum arată?

— E brăţara lui Merwoser, faraonul hicsoşilor! O s-o recunoşti imediat!

Hicsoşii... îşi spuse Sam. Şi Setni îi pomenise despre ei. Nişte barbari veniţi din est, care năvăliseră odinioară în Egipt... Şi apoi?

— Ar fi... ar fi doar problema cuştii, adăugă Allan, ca şi cum ar fi fost vorba despre un amănunt.

— Cuşca? Ce fel de cuşcă?

— E... e preţioasă, ştii. Au pus-o într-o cuşcă pentru a nu fi furată. Dar nu trebuie decât s-o deschizi şi...

— Şi ce? îl încurajă Sam.

— Ei bine, e un lacăt mare cu care e încuiată cuşca, da. Şi apoi...

Brusc, se scărpină nervos pe frunte şi-şi privi ţintă vârfurile degetelor mari de la picioare.

— E ceea ce mi-au făcut ei la cap, Sam, nu-mi mai aduc aminte de nimic! Ar trebui să te lămuresc mai bine, dar nu pot şi sunt furios pe mine... Dar am putea merge amândoi acolo, nu-i aşa? Am nevoie de brăţara asta, înţelegi? Altfel, mai bine mor aici!

Începu să se frământe iar şi Sam se temu că Dragomir se va amesteca din nou. Trebuia, cu orice preţ, să-l ducă la scara secretă. Apoi...

— Ţi-am spus că mă duc să ţi-o aduc, papa. Ai încredere, nu? Am reuşit să te scot din temniţa asta, pot să ajung şi în turnul pătrat.

— Da, da, fiule, firește că am încredere în tine! Altfel nu ai fi aici, nu?!

Cu multă duioşie, se aplecă stângaci spre Sam şi îl sărută pe obraz.

— Întotdeauna am avut încrederea în tine, Sam, băiatul meu!

— Când o să isprăviţi cu toate sclifoselile voastre, interveni Dragomir, tare mi-ar plăcea s-o luăm odată prin subterana ascunsă. Şi nu cu o oaste întreagă pe urmele noastre, dacă se poate.

XXII
Brăţara lui Merwoser

Se despărţiră la primul nivel al turnului rotund. Dragomir îi dăduse toate asigurările că va veghea asupra lui Allan până la sala străjilor şi că va rămâne alături de el atâta vreme cât nu va fi nicio primejdie.

— Dacă vin oştenii, îl preveni el, îmi pare rău, dar n-am să stau să-i aştept.

În ceea ce-l priveşte, Sam o luase pe un alt coridor care — după spusele lui Dragomir — ducea direct la turnul pătrat. La un moment dat, fusese nevoit să se adăpostească în spatele unui stâlp uriaş pe care era sculptată stema Branului, pentru a se feri din calea a două santinele care-i apăruseră în faţă. Cei doi glumeau pe seama unui ospăţ care urma să aibă loc chiar în seara aceea, pentru a sărbători întoarcerea stăpânului şi a armatei sale. Era neîndoielnic un castel al veseliei şi al bunei dispoziţii.

Odată ajuns în turnul pătrat, ciuli urechile, ascultând zgomotele care ajungeau până la el de pe scară. Una sau două scârțâituri, poate, o adiere care venea pe ferestruică, un lătrat îndepărtat, nimic mai mult.

Sam se hotărâse să urce până în vârf, să arunce o privire asupra brățării și asupra lucrurilor ce se mai aflau în preajma ei, pentru a i le putea descrie tatălui său, apoi să facă stânga-mprejur, spunând că nu putuse șterpeli nimic. Nu era vorba doar să-i facă plăcere, ci și să-l convingă de buna lui credință și, cine știe, să dea peste o monedă găurită pentru întoarcere. La urma urmei, un loc în care era ascunsă o asemenea comoară putea adăposti și altele...

Turnul era cu desăvârșire pustiu, așa cum îi dezvăluise și Dragomir și niciunul dintre oștenii Branului nu păreau să cuteze a pătrunde înăuntru — poruncile păreau să fie strașnice. Pe al doilea palier, Sam zări printr-o lucarnă de sticlă grosolană un salon cu tapiserii roșii pe pereți și cufere de lemn negru. Urcă încă trei etaje înainte ca lățimea treptelor să se micșoreze, iar el de-abia să-și poată strecura vârful picioarelor. Scara se făcu atât de îngustă, încât simțea răcoarea pietrei prin inul tunicii sale. Încă o duzină de trepte și ajunse în fața unei uși acoperite cu fier, încadrate de două lănci sinistre cu marginea dantelată. Clanța rotundă avea forma unui șarpe încolăcit care își mușca coada și Sam șovăi înainte de a apăsa pe ea. Dacă obiectul atât de râvnit se afla dincolo de ea, nu era de crezut că avea să se deschidă. Și totuși, nu avu altceva de făcut decât să apese pe botul animalului pentru ca butonul cel greu să se învârtă în jurul lui însuși... Magic!

Samuel se opri în prag. Încăperea era dreptunghiulară şi deschisă pe toate laturile. Goluri mari săpate în pereţi dădeau spre vale şi spre pădure, oferind o minunată privelişte de trei sute de grade. O mare de pini înalţi şi întunecaţi, cenuşiul stâncii, acoperişurile colorate ale câtorva gospodării din jur, cerul atât de aproape încât ţi se părea că-l poţi atinge cu mâna... Sub fiecare deschizătură era aşezată o bancă neagră cu sculpturi la fiecare picior, felurite forme de labe de animale. Jilţul era acoperit cu catifea brodată cu lei sau grifoni doborâţi de cavaleri în armură. Între fiecare fereastră se avânta o coloană subţire împodobită cu un număr halucinant de chipuri schimonosite — victimele lui Vlad Ţepeş?

Restul acestui ciudat foişor era gol, cu excepţia unui piedestal, în mijloc, pe care era aşezată o cuşcă din fier forjat. Samuel înaintă pentru a o cerceta, nu fără să observe gardul mobil de fier, cu vârfuri ascuţite, care se afla chiar la uşa cuştii. Curios, de vreme ce exista deja un grilaj pentru a apăra locurile, pe care nimeni nu se gândise să-l coboare...

Cuşca arăta ca un cub mare cu latura de cincizeci de centimetri, ale cărui gratii imitau flăcări mari înghesuite între ele, aproape lipite una de alta. În mod izbitor, interiorul era reproducerea în miniatură a întregii camere de sus: ferestre de lemn vopsite în culoarea zidurilor, colonete de fildeş, machete de bănci negre cu perne roşii... În centru, pe un suport de argint la care nu se putea ajunge, brăţara lui Merwoser strălucea cu o licărire supranaturală, aproape însufleţită de propria ei lumină. Părea totuşi o brăţară ca toate brăţările: din aur

masiv, de formă circulară, cu o gaică mică la închizătoare, câteva crestături foarte simple şi...

Dintr-odată, Sam îşi dădu seama ce anume avea în faţa lui. Pe muchia bijuteriei era desenat un soare rudimentar împodobit cu şase raze... Brăţara lui Merwoser nu era altceva decât cel de-al doilea Cerc de aur despre care pomenise Setni — care îl avea pe primul! Unul dintre cele două obiecte care îţi îngăduiau să călătoreşti oriunde în timp, atunci când îl alăturai celor şapte monede!

Ca într-un puzzle, mai multe elemente până atunci risipite îşi găsiră în mod miraculos locul. Începând cu Merwoser... Merwoser era faraonul hicsoşilor, care nu se mulţumise doar să supună Egiptul, ci jefuise şi comoara lui Imhotep şi care, dintr-o cauză necunoscută, făcuse o copie a primului Cerc de aur aflat deja în stăpânirea lui. Era de altfel, dacă stăteai şi te gândeai bine la asta, înţelesul a ceea ce notase tatăl său la sfârşitul carnetului negru:

Merwoser = 0
Califul Al-Hakim, 1010
$ 1 000 000!
Xerxes, 484 î.H.
Originea deschide calea
V. = 0
Izmit, pe la 1400?
Ispahan 1386.

«Merwoser = 0» trebuia să însemne că faraonul hicsos era acela care modelase obiectul, «0» pentru obiect sau pentru a

simboliza forma brăţării? Apoi, cercul de aur trebuie să fi trecut prin mai multe mâini felurite — «Xerxes», «Califul Al-Hakim» etc. —, în diferite epoci — 484 î.H., 1010 etc. — şi în diferite locuri — Ispahan, de pildă — înainte de a încăpea în ghearele lui Vlad Ţepeş care, dacă dădeai crezare spuselor lui Allan de acum câteva clipe, îl furase mai întâi din oraşul Izmit. Numai reconstituind fiecare dintre aceste etape, putuse librarul din Sainte-Mary să ia la ochi castelul Bran cu speranţa, poate, de a pune mâna pe milionul de dolari cât valora cu siguranţă bijuteria!

Sam se străduia să-şi strecoare degetele printre flăcările de metal, dar cuşca era astfel făcută încât nu puteai apuca nimic dinăuntrul ei. „Unii îşi pierduseră minţile la gândul de a pune stăpânire pe ea", afirmase Setni. Era oare cazul lui Allan Faulkner? Trebuia să admită că brăţara avea ceva fascinant, mai ales când te gândeai la uriaşa întindere a puterilor ei. La ce voia, de fapt, s-o folosească Vlad Ţepeş? Şi de ce scosese la iveală această minunăţie, lăsând-o fără pază în vârful turnului pătrat?

Samuel cercetă apoi sistemul de închidere. La baza cuştii se afla o falcă de fier de zece centimetri care te împiedica s-o deschizi. Această falcă era în legătură cu lacătul mare asupra căruia îi atrăsese atenţia tatăl său. Era alcătuit din patru butoiaşe puse unul lângă altul pe care erau înscrise cifre, precum şi dintr-o pârghie cu gură de lup. Mecanismul era copilăresc: alegeai o combinaţie, mânuiai pârghia şi luai brăţara. Plăcerea de a dărui, bucuria de a primi!

Învârti unul dintre butoiaşe: 1-2-3-4-5-6-7-8-9-0. Altfel spus, 999 de soluţii posibile. Şi oştenii din Bran nu-şi încercau norocul? Sau nu erau jucători, sau se temeau de ceva...

Samuel inspectă piciorul pe care se sprijinea cuşca, un fel de proptea făcută din braţe metalice prinse zdravăn între ele. Înăuntru se putea deslusi o roată de scripete şi verigile unui lanţ care se afunda în podea. Ceea ce însemna că lacătul mai făcea ceva, pe lângă deschiderea cuştii...

Înaintă până la deschizătura cea mai apropiată din perete, aceea care domina curtea castelului. Un străjer îşi făcea alene rondul de o sută de paşi, în vreme ce altul era tolănit pe un butoi, cu un urcior în mână. Nimeni nu părea să se sinchisească de turnul pătrat şi de fabuloasa lui comoară. Ridicând ochii spre rama ferestrei, Sam întrevăzu un început de explicaţie al unei asemenea indiferenţe: vârfurile ascuţite ale unui gard de fier erau ascunse în grosimea zidului...

„Să rezumăm, îşi spuse Sam. Sau vizitatorul care se abate pe aici nimereşte din prima combinaţia câştigătoare şi bingo! Primeşte marele premiu... Sau cele patru cifre pe care le înşiră sunt greşite şi, cu mecanismul lanţului şi al proptelei, gardul de fier se prăvăleşte peste el. Foişorul devine la rândul lui o cuşcă, o replică la scară mare a aceleia în care se află închisă brăţara lui Merwoser. Diabolic! Astfel, oştenii Branului se feresc ca dracul de tămâie să aibă vreun gând necurat, mai cu seamă când îşi închipuie întâlnirea între patru ochi pe care ar urma s-o aibă cu Dracula.

Sam ştia de-acum destule pentru a-i putea înfăţişa un tablou convingător tatălui său. Acesta va înţelege desigur că

fiul lui luase singura hotărâre cu putință: să se ferească de primejdiile unei fapte nesocotite. Zăbovi pentru ultima oară în fața Cercului de aur, întrebându-se dacă un milion de dolari reprezenta într-adevăr valoarea unei asemenea bijuterii. Forma desăvârșită, lumina parcă de pe alte tărâmuri pe care o răspândea, simplitatea cu care era împodobită, toate acestea aveau oare un preț? Și când te gândești că erau de ajuns patru cifre pentru a ți-o însuși... Patru cifre nenorocite, nu era mare lucru!

Cu o mișcare de cap, alungă vocea subțire din capul lui care-i șoptea: „Unii și-au pierdut mințile la gândul că ar putea pune stăpânire pe ea". Dar poate că și el avea gândul ăsta... Pentru a localiza brățara în cea mai de sus încăpere din castelul Bran, Allan trebuia să fi adunat o cantitate uriașă de informații. Idem pentru a descoperi existența cuștii și a lacătului. În aceste condiții, ar fi pătruns el pe teritoriul tulburătorului voievod fără să știe combinația potrivită? Greu de crezut... Pe de altă parte, lăsase în urma lui un anumit număr de semne pentru fiul său. Moneda cu șarpe, de pildă, pe care i-o încredințase vecinului său, Max... Chemarea în ajutor gravată în piatra temniței... Fără să mai punem la socoteală carnetul negru, care îl convinsese în cele din urmă pe Sam că cetatea Branului era locul în care trebuia să ajungă. Carnetul negru, chiar... Toate paginile erau smulse, în afara acelui soi de mijloc mnemotehnic de la sfârșit. Era doar o greșeală sau un nou indiciu? Samuel era din ce în ce mai înclinat spre cea de-a doua ipoteză. Dacă nu ar fi fost așa, de ce ar fi lăsat Allan

carnetul negru să zacă pe raftul cărţilor de istorie, acolo unde avea toate motivele să creadă că fiul lui o să-şi bage nasul?

Samuel îşi mai rememoră o dată misterioasa listă:

Merwoser = 0
Califul Al-Hakim, 1010
$ 1 000 000!
Xerxes, 484 î.H.
Originea deschide calea
V. = 0
Izmit, pe la 1400?
Ispahan 1386.

S-ar fi putut oare să fi fost vorba despre un cod? Un cod a cărui cheie Sam ar fi fost în stare să o ghicească acolo unde un cititor mai puţin perspicace n-ar fi văzut decât o păsărească de neînţeles?

Un cod, da, de aici trebuia să pornească. Un cod care ducea neapărat la patru cifre... Or, lista cuprindea opt rânduri şi o puzderie de numere. Date mai ales care păreau să se înşire în dezordine. Dacă punctul de plecare era logic Merwoser — cu una sau două mii de ani înainte de Iisus Cristos —, urma Califul Al-Hakim în 1010, apoi Xerxes — 484, apoi 1400, apoi 1386... Allan era departe de a fi respectat cronologia persoanelor şi a locurilor. Le încurcase cu bună ştiinţă? Probabil, având în vedere că îşi cifrase textul... În cazul ăsta, era oare de ajuns să repună lucrurile la locul lor? Dar atunci ajungeai la o altă înşiruire de cuvinte şi de cifre, la fel de lipsită de înţeles.

Şi al cincilea rând? Era singurul care nu avea nici nume proprii, nici date, nici sume astronomice în dolari. „Originea deschide calea"... Calea înăuntrul cuştii? Calea timpului? Dar a cui origine? Originea bijuteriei era Merwoser, desigur, şi pe urmă? Poate că, întrucât lista cuprindea prea multe cuvinte şi cifre, trebuia să te concentrezi doar asupra originii, începutului fiecărui rând din cele opt? Originea, adică prima literă...

Samuel căută cu privirea ceva cu care să scrie. Podeaua încăperii era acoperită cu un strat subţire de praf. Se aplecă şi scrise pe jos:

MC$XLVII

Nu era încă o combinaţie de patru cifre, dar ceva îi spunea că se afla pe drumul cel bun. Şi mai întâi, va înlocui semnul $ cu D de la dolar:

MCDXLVII

Asta era... Pe vremea când Sam nu stătea încă la bunica lui, i se întâmpla adesea să vadă un film împreună cu tatăl lui. La sfârşitul genericului apărea de multe ori această scriere ciudată şi pentru Allan devenise un joc să-şi întrebe băiatul ce înţeles avea. Prima oară — să fi avut poate zece ani —, Allan îi explicase că literele acestea — M, C, L, X, I etc. — erau de fapt cifre romane şi că producătorii luaseră la începutul secolului al XX-lea obiceiul de a folosi această numerotare pentru a-şi data filmul. Era, se pare, un mod de a păcăli publicul —

propunându-i ca aşa-zise noutăţi comedii sau westernuri care aveau deja o vechime de cinci sau zece ani. De atunci, obiceiul se păstrase, intrase în tradiţie...

Apoi, Allan îi ţinuse un mic curs despre înţelesul fiecărei litere — M = 1 000, D = 500, C = 100 etc. — şi despre modul de a le combina. Principiul general era că se aduna o literă atunci când era superioară sau egală cu următoarea — de exemplu, MC = M + C = 1 000 + 100 = 1 100 — şi că se scădea o literă atunci când era inferioară următoarei — de exemplu, CM = M – C = 1 000 – 100 = 900. Folosind această scriere, Allan avea aşadar siguranţa că fiul lui va şti să se descurce de minune...

Şi, într-adevăr, Sam transcrise fără nicio greutate: „MCDXLVII" în cifre arabe: (M = 1 000) + (CD = 500 – 100 = 400) + (XL = 50 – 10 = 40) + (VII = 5 + 1+ 1 = 7). Total = 1 447. Patru cifre, tocmai de câte era nevoie pentru lacăt!

Samuel se întoarse lângă cuşcă. 1447... Era de ajuns să formeze acest număr şi cercul era al lui!

„Şi dacă, între timp, combinaţia se schimbase", îi şopti glasul raţiunii.

„Şi dacă Dracula se folosea de brăţara lui Merwoser?", îi răspunse el numaidecât. Ce nenorocire îngrozitoare ar fi putut avea loc din pricina aceasta? Un nebun sângeros rătăcind la voia întâmplării de-a lungul timpului... Era în joc liniştea întregii omeniri! Pe de altă parte, Sam nu era în stare să aibă tot atâta încredere în tatăl lui cât avusese acesta în el?

Se aşeză în faţa primului butoiaş, îl poziţionă pe „1", îl puse pe al doilea pe „4", următorul din nou pe „4" şi pe ultimul pe

„7". Mâinile îi erau moi şi îşi simţea pulsul bătându-i într-un ritm nebunesc în tâmple. Dacă se înşela — sau dacă tatăl lui se înşelase — gardul se va prăvăli într-un cumplit zăngănit de lanţuri şi într-un îngrozitor scârţâit de roţi de scripete. Tot castelul va fi în picioare şi nimic nu îl va mai putea salva. Dar dacă ghicise... Asta e, trebuia să-i dea drumul...

Trase încet de capul de lup care, pentru o clipă, se împotrivi şi rămase pe loc, după care alunecă ascultător până în poziţia sa cea mai joasă. La început, nu se întâmplă nimic, dar după aceea, în secunda în care urmă, falca de fier pocni sec destinzându-se. Se auzi şi un scârţâit prelung, iar cuşca se deschise maiestuos, de sus. De necrezut! Uluitor! Minunat! Brăţara era a lui.

Sam întinse mâna, o prinse cu grijă şi şi-o aşeză în palmă. Văzută de aproape, bijuteria era şi mai frumoasă şi, în afara luminii ei proprii, răspândea acelaşi soi de căldură mângâietoare ca şi discurile lui Ra. Era ca un vis şi era totuşi adevărat: ţinea în mână al doilea cerc de aur. Devenise egalul lui Setni.

— Felicitări, rosti o voce în spatele lui...

XXIII
Sam magicianul

Sam se întoarse ca muşcat de şarpe şi duse mâna la buzunar, dar se răzgândi numaidecât recunoscând silueta din pragul uşii. N-ar fi avut vreme să scoată pistolul şi ar fi fost deja mort... În timpul cercetărilor sale legate de Vlad Ţepeş, dăduse de mai multe ori peste portretul voievodului şi nu avea cum să se înşele, mai degrabă îndesat, părul lung şi creţ, o mustaţă uriaşă, nasul mare şi bărbia scoasă în afară, doi ochi verzi de felină în care strălucea o lumină veninoasă... Purta o cuşmă roşie împodobită cu perle, o vestă de blană neagră peste o tunică largă, tot roşie. Şi ţinea îndreptată spre Sam o arbaletă...

— Atunci, se pare că străinul nu era chiar nebun, murmura el cu o prefăcută blândeţe. El susţinea că avea să vină cineva.

Samuel se strădui să nu se mişte, cu degetele încleştate pe cercul de aur, îşi dădu pe loc seama că omul acesta n-avea să-l

lase în vecii vecilor să iasă din castel, orice ar fi făcut el. Trebuia să găsească... altceva.

— Nu mă aşteptam să fie atât de tânăr, urmă voievodul fluturându-şi arma. Un copil, aproape. Şi unde mai pui, în straie de ţăran... Doar dacă nu eşti un mic pungaş care a avut noroc...

— Sunt fiul lui, declară sobru Sam.

— Fiul lui, zici? Şi cum ai ajuns aici?

Samuel trebuia să aibă grijă: dacă-i spunea adevărata poveste, lucrul acesta n-avea să-i fie de mare ajutor, căci Vlad n-avea să şovăie nicio clipă să-l ucidă ca pe un animal dăunător. Trebuia să-l tulbure. Mai mult, să-i stârnească interesul...

— Călătoresc oriunde-mi poftеşte inima, rosti el, zidurile nu sunt o stavilă pentru mine.

Vlad ar fi putut să înceapă să râdă în hohote, dar se mulţumi să-l privească şi mai pătrunzător.

— Nu acelaşi lucru se poate spune despre tatăl tău, după cât se pare. Putrezeşte de săptămâni întregi în pivniţă...

— Într-adevăr, nu se poate spune acelaşi lucru despre tatăl meu.

— Şi cine ţi-a dat numerele ca să deschizi cuşca?

— Ştiu lucruri pe care alţii nu le ştiu, zise Sam, cu mintea încordată.

— Ce fel de lucruri?

Citise mult despre Dracula şi trebuia să nimerească din prima lovitură.

— Ştiu, de pildă, că ai un semn pe piept. Un semn secret pe care-l poartă băieţii din familia ta pentru a le fi recunoscută

legitimitatea în ziua în care urcă pe tron. Semnul tău este un dragon.

Voievodul răspunse după o oarecare vreme:

— Douăzeci de curteni din alaiul meu au putut vedea semnul acesta la încoronarea mea. Oricare dintre ei a putut să-ţi spună asta... Fără a le mai pune la socoteală pe nevestele mele!

Lui Sam i se părea totuşi că izbutise să-l pună pe gânduri. Cel puţin aşa îi plăcea să creadă.

— Şi mai ştiu că ai furat această brăţară de la Izmit, continuă el. În 1447...

Era un pas primejdios, dar dacă voievodul alesese data aceasta pentru lacăt, asta însemna că avea o însemnătate deosebită pentru el. De ce nu în legătură cu bijuteria?

— Izmit, repetă acesta îngândurat. O singură persoană a putut să-ţi vorbească despre asta. Pe el mă aşteptam de fapt să-l văd în după-amiaza asta. Klugg...

Klugg, alchimistul din Bruges! Cel care făcea experienţe pe piatra sculptată sperând ca aceasta să-l ajute la fabricarea aurului! Cel pe care trebuise să-l înfrunte Sam în laboratorul său, înainte de a se întoarce în epoca lui!

— Ne-am întâlnit o dată, recunoscu Sam. Este un alchimist.

— Un alchimist, da, şi tatăl meu ar fi trebuit să-i taie gâtul prima oară când l-a primit la castel. Ticălosul s-a oferit să fie preceptorul nostru, al fratelui meu Mircea şi al meu. Aveam şapte ani la vremea aceea... Spunea că ne va învăţa latina şi felul de a te purta de la curţile apusene.

Samuel calculă cu toată viteza: Dracula se născuse în jurul anului 1428, iar Sam aterizase la Bruges în 1430. Altfel spus, alchimistul luase drumul Valahiei cinci sau şase ani după întâlnirea lor, fără îndoială ca să-şi termine cercetările asupra pietrei... Cât se poate de verosimil.

— De fapt, continuă voievodul pe un ton mai amar, nu dorea decât un singur *lucru*: să stea cât poftea la castelul Bran. Pe vremea aceea, locuiam în Transilvania şi tatăl meu i-a deschis toate porţile. Klugg ieşea noaptea şi se întorcea adesea după o săptămână. Nu părea totuşi mulţumit şi se purta rău cu fratele meu şi cu mine. Într-o seară, când băuse prea mult vin de Valahia, mi-a dezvăluit că la turci s-ar afla o brăţară nepreţuită care ţi-ar îngădui să umbli prin lume cu iuţeala fulgerului. Şi că, folosind această brăţară într-un loc ascuns din Bran, ai putea da peste comoara comorilor: un inel de piatră care-i dă celui care-l are puterea vieţii veşnice. După spusele sale, brăţara se afla într-unul dintre palatele sultanului, la Izmit. La început am crezut că era beat şi că bătea câmpii, dar urmarea mi-a dovedit că nu.

Dracula îl privea pe Sam fără să-l vadă, ca şi cum s-ar fi despovărat de o poveste care îl apăsa şi pe care avea rareori prilejul să o depene. Asta însemna că odată ce va isprăvi de istorisit, va avea un motiv în plus să se descotorosească de Sam...

— În anii care au urmat, continuă voievodul, Klugg l-a sfătuit pe tatăl meu să se apropie de otomani. Nădăjduia să pună mâna pe brăţară, desigur... Aici au început necazurile noastre. Am fost atacaţi de unguri, iar sultanul ne-a trădat destul

de repede. Am fost trimis ca ostatic în ţara lui, iar mai târziu ungurii l-au ucis pe tata. Din pricina blestematului de Klugg...

Cu mâna cu care ţinea arbaleta, îşi mângâia acel fel de coadă de panteră neagră care-i slujea drept mustaţă.

— Am trăit aproape patru ani la turci. Oameni subţiri, care ştiu să recurgă la forţă atunci când e nevoie. Am învăţat multe de la ei şi am profitat pentru a-i iscodi despre Izmit. Spre mare mea uimire, m-au încredinţat că brăţara nu era o închipuire, ci că exista aievea şi că avea într-adevăr însuşiri magice... Chiar dacă nimeni nu-şi mai amintea care erau acestea, bijuteria fiind adusă pe pământul Islamului cu veacuri şi veacuri înainte. În ultimul meu an al şederii mele ca zălog la turci, am putut să fur brăţara fără ca sultanul să bănuiască nimic. Uite, ce-ar fi s-o pui la loc...

Samuel avu impresia că i se cerea să-şi taie un deget, dar nu avea de ales: puse frumuşel bijuteria pe soclul ei de argint.

— Aşa. Acum dă-te puţin înapoi, ca să-ţi spun toată povestea. Vreme de zece ani cât am încercat să mă întorc în Valahia, am întrebat tot soiul de vrăjitori despre puterile brăţării. Niciunul nu a fost în stare să mă ajute sau să-mi zică în ce loc din Bran putea fi folosită. Aşa că mi-am dat seama că doar Klugg cunoştea toate aceste lucruri. Dar între timp câinele acesta turbat dispăruse... În ziua în care mi-am redobândit titlul de voievod, am hotărât să-l ademenesc aici, ca să-mi dezvăluie taina şi să piară... Mi-au trebuit multe luni ca să bat palma cu stăpânul Branului, pentru a-mi da dreptul să mă folosesc de turnul pătrat şi să ridic odaia cea înaltă.

Nădăjduiam că Klugg nu va întârzia să cadă în capcana pe care i-o întinsesem, numai că în locul lui a sosit tatăl tău...

Un rânjet sălbatic îi săltă mustața și îi dezgoli incisivii lungi.

— Un biet dobitoc, de altfel, caraghios și încăpățânat. Cum nu voia să scoată o vorbă, ar fi trebuit să-l pun la frigare pe loc. Dar m-am gândit că, odată mort, nu-mi va mai sluji la nimic. Câteva luni într-o fundătură scârboasă, în tovărășia șobolanilor, ar putea să-i dezlege limba... Și apoi, treburile domniei m-au copleșit, ca întotdeauna! Războiul, sau îl duci, sau te pregătești pentru el, nu-i așa? Sultanul și-a vârât în cap că Valahia îi datora trei ani de dări și mi-a cerut pe deasupra și cinci sute de tineri pentru a-mi dovedi credința... Și de ce nu toți fiii din Valahia, dacă tot veni vorba? Unul dintre trimișii lui va sosi curând pentru tocmeală și am vrut să mai trec o dată pe aici înainte de a lua o hotărâre. Și iată ce păsărică frumoasă mi-a picat în colivie!

Înaintă un pas, cu arbaleta bine proptită în burtă și ațintită drept spre inima lui Sam.

— Cunosc bine moartea, băiete, am împărțit-o de sute de ori și am văzut-o cum pune stăpânire pe mii de bărbați și de muieri. E un spectacol ciudat... Dar degeaba am studiat-o de aproape, vezi tu, mi se pare întotdeauna dezamăgitoare, la sfârșit. Ca să fiu limpede, nu vreau să mor niciodată, înțelegi? Niciodată? Iată de ce îmi trebuie acel inel care te face veșnic... Iată de ce am nevoie de Klugg. Iar dacă te încăpățânezi să nu-mi dezvălui unde se ascunde, voi avea mai întâi grijă de tatăl tău. Îi voi reteza urechile, apoi nasul și buzele, și le voi arunca la porci. Apoi...

— L-am eliberat deja pe tata, îl întrerupse Sam, care nu voia să asculte până la capăt această înşiruire de grozăvii.

— Atunci nici tu nu ai mai multă minte decât el, pufni în râs voievodul. Bănuiesc că drăguţul de Dragomir te-a îmbrobodit să-i dai şi lui drumul?

— Dragomir e într-adevăr liber şi el...

Ţepeş râdea cu lacrimi.

— Dragomir e cel mai apropiat sfetnic al meu, nerodule! Crezi că ai fi putut ajunge până aici doar cu şiretlicurile tale de doi bani? Închipuie-ţi că brăţara a început să strălucească încă de dimineaţă, aşa că am ştiut că se urzea ceva! Străjile au fost rărite, iar Dragomir nu s-a mai dezlipit de tatăl tău, aşteptând ca Klugg să încerce să se apropie de el... Încă nu ştiu cum ai reuşit să pătrunzi în castel, dar Dragomir nu va întârzia să-mi spună!

Samuel primi lovitura în plin. Dragomir, un şarlatan! Şi Sam îşi trimisese tatăl cu el până la scara aceea tainică — despre care Vlad părea să nu ştie nimic — vârându-l astfel în gura lupului!

— S-ar zice că tânărul nostru magician şi-a cam pierdut din semeţie! îl şfichiui cu cruzime Vlad. N-ai altă ieşire, isteţule! Ori îmi dezvălui unde e Klugg, ori te spintec...

— Klugg s-a întors la Bruges, se încumetă Sam.

— Atunci, cu atât mai rău pentru tine... Doar dacă nu-mi spui cumva unde trebuie pusă brăţara pentru a putea dobândi inelul, altfel, s-a zis cu tine.

Voievodul era gata să tragă, dar lui Sam nici prin gând nu-i trecea să-i spună ceva despre piatra cioplită — cu atât mai

mult cu cât povestea asta cu inelul veşniciei părea mai degrabă o născocire a lui Klugg. În mod ciudat, dincolo de groaza care-l stăpânea, reuşise să-şi păstreze demnitatea — cea mai mare parte din ea, de parcă vecinătatea brăţării îi insufla un plus de curaj. Şi mai avea poate o portiţă de scăpare...

— Dacă va fi să mor acum, începu el despărţind fiecare silabă, vei afla prea târziu ce au de gând sultanul şi trimisul lui...

Degetul voievodului, încordat pe trăgaciul arbaletei, se retrase uşor.

— Ce fel de vrăji încerci să mai faci?

— V-am spus că ştiu anumite lucruri... Am în buzunar un lucru care îmi îngăduie să iscodesc viitorul. Dacă îmi făgăduieşti că ne vei lăsa să plecăm teferi şi nevătămaţi din castel, pe tata şi pe mine, pot să-ţi răspund la întrebările tale despre viitor.

— Şi dacă nu mă ţin de cuvânt?

— Ăsta e riscul meu, n-am de unde să ştiu! Iar în ceea ce vă priveşte, nu aveţi a vă teme de nimic. Sunt la cheremul vostru, brăţara se află în cuşcă... E de-ajuns să rostiţi un singur cuvânt.

— Fie, îţi făgăduiesc, se lăsă înduplecat Vlad, cu o sclipire vicleană în ochi, care nu lăsa nicio îndoială asupra trăiniciei făgăduielii sale. Ce ambiţii are sultanul, după părerea ta?

— Aş avea nevoie de cilindrul meu, dacă îmi îngăduiţi...

Cu multă băgare de seamă, Sam scoase spray-ul paralizant din buzunar — forma browningului ar fi trezit cu siguranţă bănuielile voievodului.

— Ce mai e şi drăcovenia asta?

— E lucrul despre care v-am pomenit.

— Te înştiinţez că dacă încerci să-l zvârli spre mine sau...

Încordarea din ce în ce mai apăsătoare se simţea în aerul ce parcă începuse să vibreze. Vlad pusese din nou degetul pe trăgaciul arbaletei şi era gata să dea drumul săgeţii.

— Ce sunt scripturile astea ciudate? întrebă el nervos.

Era o etichetă în engleză despre condiţionarea metalică — *LACRYMO — Gel lichid de apărare, 20% CS (ortoclorobenziliden).* Şi dedesubt: *Acţiune 1,5 până la 3 m.* „Taman ce-mi trebuie", se bucură Sam.

— Este vorba despre incantaţiile de care ai nevoie ca să te faci ascultat de cilindru, răspunse el. Mai întâi trebuie să-i scot capacul şi...

— Nu te sfătuiesc să încerci să mă duci de nas, că te jupoi de viu.

Samuel eliberă cu băgare de seamă pulverizatorul. Acum nu mai trebuia decât să câştige încrederea interlocutorului său şi...

— Orto-cloro-benzi-liden, începu el să intoneze foarte încet. Orto-cloro-benzi-liden...

Era caraghios, dar era mult mai potrivit decât Abracadabra...

— Şi? îl grăbi Vlad, pe jumătate batjocoritor, pe jumătate tulburat.

— Cilindrul spune că sultanul o să vă întindă o capcană, declară Sam, care îşi aducea aminte de acest episod din biografia lui Vlad. Tradiţia cere ca voievodul să-l însoţească pe

trimis până la fruntariile împărăției, nu-i așa? Ei bine, turcii vă vor aștepta acolo pentru a vă prinde...

— Fiu de cățea! izbucni mânios voievodul. O capcană! Și apoi? Ce se va întâmpla?

— Apoi totul atârnă de Înălțimea Voastră... Dacă oamenii Înălțimii Voastre vor sta la pândă în apropiere...

— Da, firește, se înfierbântă Vlad. Vom năvăli asupra lor înainte să apuce să se roage Dumnezeului lor! Și unealta ta știe cum aș putea isprăvi odată pentru totdeauna cu sultanul?

Samuel scrută din nou spray-ul cu ochi îngrijorați repetând: „Orto-cloro-benzy-lidenă", cu un glas monoton. În partea de jos a etichetei erau menționate măsurile de precauție în timpul folosirii produsului: *Atenție! Acest gaz paralizant atacă terminațiile nervoase! Provoacă senzație de orbire, arsuri și mișcări dezordonate! A nu se lăsa la îndemâna copiilor!* Și a vampirilor?

— Cilindrul zice că, travestindu-vă în turc, veți putea să vă strecurați noaptea în tabăra otomanilor. Le vorbiți limba, mi se pare!? Nu vă va fi greu să ajungeți la cortul căpeteniei lor...

Din nou totul era adevărat, cu deosebirea că, în timpul acestui atac îndrăzneț, Țepeș se înșelase în privința cortului și, în loc de sultan, îl asasinase pe vizir!

— O idee strălucită, încuviință Vlad. Să mă îmbrac în straiele lor și să-l iau prin surprindere în toiul nopții! Dar cum poate cilindrul tău, mormăi el, să prezică toate aceste lucruri? Și cum îl înțelegi?

— E un obiect magic, e tot ce pot spune, nimic mai mult. Iar cât privește felul în care îmi vorbește, e ca un fel de murmur...

— Mmmmm, mormăi voievodul, mai mult sau mai puţin convins. Şi dacă izbutesc să mă descotorosesc de sultan, asta înseamnă că nu voi mai avea niciun duşman, nu-i aşa? Domnia mea ar trebui să fie aşadar foarte lungă... Douăzeci de ani, treizeci de ani? Pe veci?

„Şase ani, puişorule, nici unul mai mult. Dar nu te bizui pe mine c-o să-ţi spun totul atât de uşor..."

— Orto-cloro-benzi-liden, recită el cu blândeţe, orto-cloro-benzi-liden...

— Şi pentru că tot am ajuns aici, se înflăcără Ţepeş, întreabă-l până unde îmi voi putea întinde cuceririle dincolo de Valahia.

Samuel făcu o pauză, ca şi cum ceea ce îi încredinţa cilindrul era mai degrabă supărător.

— Ei bine? îşi pierdu Vlad răbdarea.

— Cilindrul spune că ştie că cineva dintre cei apropiaţi vouă râvneşte la tronul vostru.

— Ce!? tună Dracula. Cineva dintre cei apropiaţi mie?

Samuel nu fusese niciodată atât de fericit că învăţase o lecţie de istorie! Într-adevăr, era vorba despre fratele mai mic al voievodului, Radu, crescut şi el la turci, care în cele din urmă avea să-i răpească tronul în 1462...

— Din familia Măriei Tale, mi se pare, şovăi Sam. Dar nu înţeleg bine numele... Dacă vrea Măria Sa să asculte ea însăşi...

Îşi îndreptă braţul spre Vlad care, mânat de dorinţa aprigă de a afla cine e trădătorul, se aplecă înainte, îndreptându-şi vârful armei spre podea.

„Acum ori niciodată", se încurajă Sam.

Apăsă cu putere pe pulverizator... Fâssss! Un val de gaz colorat țâșni de acolo părând să se lichefieze în contact cu aerul înainte de a acoperi fața voievodului cu un fel de gel roșiatic.

— Ești un...

Nu mai avu timp să-și termine sudalma... Săgeata arbaletei spintecă aerul și se înfipse între picioarele lui Sam. Acesta se repezi spre cușcă, în vreme ce Dracula răcnea ținându-se de cap:

— Diavolul, diavolul! La mine, oșteni!

Sam înșfăcă brățara și se năpusti spre ieșire, apărându-și ochii de substanțele chimice.

— Am luat foc, ard, continuă să țipe Vlad Țepeș, răsucindu-se în fel și chip. Oșteni, mă omoară! Veniți în turnul pătrat!

Sam trânti ușa în urma lui și căută ceva pentru a o ține închisă. Se repezi la una dintre lăncile care o împodobeau și o propti în clanța rotundă. Iată ceva care avea să-l mai întârzie puțin pe domnitor... Nu mai rămânea decât să dea din nou de Allan!

XXIV
Adevărul despre Allan Faulkner

Sam sări peste ultima treaptă a scării. Oştenii se buluceau de-acum spre turn şi nu era vreme să se mocăie. Unde îl putuse duce oare Dragomir pe tatăl său? Din ceea ce lăsase să se înţeleagă Vlad Ţepeş, el şi ai lui nu ştiau nimic despre subterană. Stăpânul Branului era gata să primească în castelul lui oaspeţi care nu-i erau deloc pe plac, dar plăteau împărăteşte, dar de aici şi până la a le dezvălui micile secrete ale reşedinţei sale, care ar fi putut să le dea pe mână într-o zi castelul... De unde, interesul lui Dragomir, atunci când îi pomenise despre subterană! Probabil că la început Allan şi el se îndreptaseră spre subterană, aşa cum se înţeleseseră. Dăduseră la o parte raftul, deschiseseră locul de trecere, şi apoi? În cel mai bun caz, poate că Dragomir se avântase de unul singur pentru a descoperi până unde ducea tunelul, ceea ce-i dădea lui Sam răgazul de a-i spune tatălui său cum stăteau lucrurile şi cine era de fapt Dragomir. În cel mai rău...

— A scăpat din turnul pătrat, zbieră o strajă. Scotociţi peste tot, până la celule!

Samuel se ascunse îndărătul stâlpului cu stema Branului. Strânse bomba lacrimogenă şi scoase browningul, după ce înfăşurase cu grijă brăţara lui Merwoser pe care o vârâse în buzunar. Se putea oare întoarce în epoca sa folosindu-se doar de cercul de aur? Era o chestiune de viaţă şi de moarte...

Aşteptă ca patrula să se îndepărteze în direcţia bucătăriilor şi ţâşni din ascunzătoare. Un oştean înarmat cu o lance ieşi în acelaşi timp printr-o uşă mascată de o draperie. Dădu cu ochii de străin şi îşi încordă braţul pentru a-l lovi, apoi şovăi zărind ciudatul obiect metalic ce semăna cu un mic tun pe care-l flutura Sam. Acesta ţinti capul, aşa cum făcea în mod obişnuit în jocurile de *shoot*. Oşteanul trebuie că avea cam douăzeci de ani, era foarte blond cu o figură oarecum copilăroasă. În clipa în care se pregăti să tragă, Sam avu ca nişte *flash*-uri care se suprapuneau peste chipul tânărului: firma *Băcăniei Faulkner* din Chicago, o maşină parcată pe Bulevardul Cicero, un tip în costum în dungi cu ţigara între buze, James Adam apăsând pe trăgaci... Nu trebuia să repete aceeaşi greşeală... Nu trebuia să sufere aşa cum suferise străbunicul lui... Viaţa, să ocroteşti întotdeauna viaţa! Îşi îndoi uşor încheietura şi glonţul se opri într-un felinar făcând un zgomot asurzitor. Oşteanul nu aşteptă mai mult şi o luă la goană cât îl ţineau picioarele.

Samuel îşi şterse picăturile de sudoare care i se scurgeau de pe frunte şi o luă pe coridorul care ducea drept spre turnul rotund. Piatră cenuşie, miros de umezeală, ecoul unor paşi grăbiţi care răsunau cam peste tot... Din fericire, sala străjilor

era goală — nu era chiar primul loc unde să-ţi dea prin gând să cauţi un fugar — cu acelaşi foc care ardea şi aceeaşi ciosvârtă de carne care se frigea — care se făcea scrum, de această dată.

— Papa? şopti Sam.

Niciun răspuns. Să-l fi dus Dragomir în celulă? Samuel înaintă cu paşi de lup şi văzu brusc licărirea unui metal strălucind în pragul armureriei. Făcu un salt într-o parte, în vreme ce tăişul unei securi izbi podeaua la câţiva centimetri de el.

— Papa?

Allan ieşi buimac de după colţul uşii, fără să lase impresia că ar şti ce căuta acolo, cu o secure în mână.

— Papa, sunt eu, Sam!

— Sa... Sam..., îngăimă el neîncrezător.

— Şi Dragomir?

Allan făcu un semn cu capul în spate. Dragomir era întins cât era de lung în pragul trecerii secrete, deja întredeschise. La doi metri de el, zăcea şi ucenicul cântăreţ.

— Nu era prizonier, îi spuse tatăl său cu un glas dogit. Nu, nu... El susţine că sunt nebun, dar nu sunt nebun. Eu eram prizonier, el, nu.

Dacă nu ar fi fost în stare de urgenţă, Sam l-ar fi îmbrăţişat.

— Trebuie să mutăm mobila, papa, oştenii nu vor întârzia să apară.

Samuel izbuti să aşeze raftul în dreptul intrării, în vreme ce tatăl lui, în loc să îl ajute, se apleca deasupra străjii.

— Iar tu, dacă te mai trezeşti o dată, buf! îl ameninţă el hohotind isteric.

— Te rog să taci! Trebuie să plecăm de aici!

Allan se opri brusc din râs.

— E la tine? întrebă el cu glas puternic. Nu plec fără ea, cum ştii!

— Fireşte că-i la mine, dar grăbeşte-te, îţi zic!

— Arată-mi-o!

Decât să trăncănească la nesfârşit, Sam băgă mâna în buzunar şi îi vârî brăţara lui Merwoser sub nas.

— O vezi, eşti mulţumit? Şi-acum, vino, e-o chestiune de secunde!

Vederea bijuteriei avu asupra lui Allan un efect ciudat, aproape hipnotic: se gârbovi şi mai mult şi amuţi. Sam se folosi de această stare a tatălui său pentru a-l împinge spre tunel.

— Avem nevoie de lumină, gândi el cu glas tare. Aşteaptă-mă o clipă. Se întoarse în sala străjilor şi desprinse prima torţă la care putu ajunge. Un grup de oşteni urca drept spre ei.

— Poate că Ivan a văzut ceva, sugera o voce pe scară. Îşi frigea o pulpă de... Ce miros! Ivan?

Un cap acoperit de un coif se ivi în cadrul uşii şi Sam nu şovăi nicio clipă: înşfăcă aerosolul şi îl zvârli în vatră. — La urma urmei, într-un spray lacrimogen se află ceva care poate şi exploda, nu? Orto-cloro-benzi-liden.

— Alarmă! strigă soldatul. La corpul de gardă.

Samuel ţâşni în întuneric şi îl apucă pe tatăl său de mânecă:

— Hai!

Se afundară în pasajul secret chiar în clipa în care gazul explodă: BUM. Pereţii începură să tremure, în vreme ce Sam acţiona uşa culisantă. Se pomeniră învăluiţi într-un nor de

pulbere urât mirositor, în vreme ce, de cealaltă parte a uşii, se auzeau ţipete de groază... Nu era momentul să se înduioşeze... Ridicându-l pe jumătate pe tatăl său, Sam începu să coboare pe scări cât putea de repede. Allan se lăsa dus, înaintând mecanic şi sprijinindu-se de perete. La jumătatea drumului, păru să se trezească dintr-un coşmar.

— Sam? Ce... ce se întâmplă?

— Plecăm din castelul Bran, papa. Bran, îţi spune ceva?

— Bran, da, trecerea secretă. Klugg...

— Klugg? Îl cunoşti pe Klugg?

— Vlad Ţepeş repeta mereu numele ăsta... Dar eu nu ştiu cine e Klugg. Mă crezi, Sam?

— Fireşte că te cred, papa.

— Klugg, repeta el. Klugg! Klugg, Klugg... Iar apoi m-a aruncat în temniţă. Eram flămând, mi-era frig, mă băteau... Am stat o vreme acolo jos... Afurisit loc! Am crezut că-mi pierd minţile, Sam, îţi jur. Dar nu-i aşa că nu-s nebun?

Începu să plângă în hohote, ca un băieţel, şi Sam, cu inima strânsă, se întrebă dacă n-o să se prăbuşească.

— S-a terminat, papa, îl linişti el, o să te obişnuieşti Ştii..., ştii cumva dacă ne putem întoarce acasă cu ajutorul brăţării?

— Brăţara lui Merwoser, răspunse Alan, suflându-şi zgomotos nasul. Brăţara, ah, da! Am luat-o înapoi, Sam, ştiai?

Tocmai ajunseseră la baza scării de fier, când o hoardă sălbatică începu să tropăie în capătul de sus. Zăngănit de arme, înjurături, strigăte de „La moarte! La moarte!" venind de departe. Se părea că oştenii reuşiseră să deschidă uşa secretă sau cineva le spusese despre tunel.

— Un picior după altul, papa, da? Mergi cum poţi, sunt în spatele tău.

Se căţărară cu greu pe barele de fier şi ajunseră în moara părăsită. Allan era la capătul puterilor şi se prăbuşi lângă un zid, gemând istovit. Sub ei, larma urmăritorilor se auzea tot mai tare.

Sam închise trapa şi rostogoli câţiva bolovani peste ea.

— Am... am scrijelit semnul acesta pentru tine, aici, lângă fereastră, spuse gâfâind tatăl lui, arătându-i iniţialele *AF* săpate în piatră. Numai eu sunt de vină, Sam, eu te-am făcut să ajungi aici.

— Uită de asta, papa, acum suntem împreună.

— Nu, nu, nu înţelegi. Eu, cu bună ştiinţă.

Sam îşi ajută tatăl să se ridice, ceea ce îi smulse acestuia un mic strigăt de durere.

— Spatele meu e făcut ferfeniţă, scrâşni el. Asta e pedeapsa mea...

— Nu mai vorbi aşa! Hai, curaj!

Ieşiră din clădirea dărâmată, Allan îndoit de spate, Sam sprijinindu-l. Decât s-o ia de-a lungul râului ca la venire, aleseră pădurea, care le oferea o oarecare protecţie — deşi, odată cu căderea întunericului, drumul prin pădure le strecura fiori de groază în suflet.

— Trebuie să ştii, Sam...reluă tatăl său. Eu am pus la cale totul...

— Ai pus la cale ce?

— Nu eram sigur, dar ăsta era înţelesul scrisorii... Nu...nu voiam să las nimic la voia întâmplării, vezi tu, aveam nevoie de brăţară.

— O scrisoare, ce fel de scrisoare? întrebă Sam, care prefera să-l încurajeze în delirul lui, din moment ce înainta.

— Scrisoarea ambasadorului turc... Kata... Kata şi nu mai ştiu cum. Cel pe care l-a trimis sultanul la Dracula să obţină bani... A sfârşit tras în ţeapă şi el, preciză, dregându-şi glasul. În sfârşit, în timpul şederii sale aici, Kata... Kata-ăsta i-a scris de mai multe ori sultanului. Într-una dintre acele scrisori îi povesteşte că Dracula era turbat de furie încă de la prima întrevedere pe care o avuseseră, deoarece un puşti îi şterpelise chiar atunci un lucru de mare preţ. Un puşti! A fost mânios foc o săptămână întreagă. Ştiu asta pentru că am avut în mână un exemplar din acea corespondenţă...

Samuel simţi că ghiceşte urmarea.

— Vrei să spui că puştiul acela...?

— Nu eram deloc sigur, Sam. Speram să reuşesc să intru singur în odaia de sus şi să pun mâna pe brăţară. Dar în cazul în care aveam să dau greş... Exista posibilitatea ca tu să ai mai mulţi sorţi de izbândă decât mine. Înţelegi?

Samuel era năucit.

— Tu... tu ai plănuit totul... Moneda lăsată lui Max, romanul lui William Faulkner şi tot restul... Nu ca să te salvez, dacă ai fi avut nevoie, ci ca să iau bijuteria, ca în scrisoarea trimisului sultanului!

— Speram, într-adevăr, să ajung la ea şi singur, se apără Allan, ruşinat. Într-adevăr! E... e o brăţară de mare valoare, Sam.

— Un milion de dolari, da, ai scris asta cu mâna ta pe ultima pagină a carnetului tău!

— Eram convins că dacă rezolvai aceste enigme, însemna că eşti în stare să mergi până la capăt! Că vei învinge cele mai grele încercări! Şi aveam dreptate, nu?

Samuel era atât de uluit, încât nu-şi mai găsea cuvintele. Tatăl lui voise ca el să fure brăţara lui Merwoser! Pusese în primejdie atât viaţa lui cât şi pe aceea a fiului său, pentru bani! Atât de ţicnit era?

— Dar de ce nu mi-ai spus înainte de-a pleca? De ce-ai dispărut aşa, dintr-odată, fără să laşi vorbă nimănui şi fără...

Fu întrerupt de larma ce venea dinspre moară: pietrele de pe trapă nu putuseră sta multă vreme în calea oştenilor. Păreau a fi mulţi, dacă judecai după lumina care urca din poiană şi după strigătele lor, în care se amestecau şi lătrături.

— Câinii, oftă Sam. O să asmută câinii pe urmele noastre!

Iuţi pasul, acum aproape ducându-şi tatăl în spate. Pădurea era din ce în ce mai întunecată, dar păstrarea unei torţe aprinse în aceste condiţii devenea primejdios. O stinse de un arbore şi o aruncă în direcţia opusă.

Până unde trebuie să meargă? Care era nivelul exact al pietrei? Dacă nu voiau să treacă de ea, erau siliţi să se întoarcă pe malul râului...

Străbătură un desiş şi ajunseră din nou pe firul apei. Odată aflaţi în câmp deschis, Sam avu neplăcuta impresie că erau în continuare urmăriţi de câini.

— O monedă găurită, papa, n-ai păstrat una de rezervă?

Allan aproape că se sufoca, şi de când plecaseră de la moară, respira din ce în ce mai greu. Era groaznic de slab şi

Sam se temea că ar putea să-i sfărâme oasele dacă-l strânge mai tare.

— Mai... mai ai totuşi nevoie de bătrânul tău tată, nu? murmură el cu un zâmbet forţat. Lecţia numărul unu, Sammy: trebuie să îngropi întotdeauna o monedă în apropierea pietrei!

— Nu... nu glumeşti? Chiar e o monedă lângă piatră?

— Dacă îţi spun... Mai ai încă destule lucruri de învăţat, fiule!

Samuel simţi cum îi cresc aripi: aveau să găsească piatra, oştenii nu-i vor prinde din urmă şi vor avea destul timp să folosească piatra.

— Ham, ham! lătră un câine, parcă pentru a-l contrazice.

Încă o sută de metri şi Sam recunoscu locul: trestiile, bradul cel mare cu crengile frânte...

— Piatra e la locul ei, se bucură el, neatinsă! Îţi aduci aminte unde e moneda?

Allan făcu un gest vag arătând taluzul de deasupra râului. Samuel îl sili să se aşeze şi începu să scurme pământul ca un apucat. Firește, în şase luni, vegetaţia crescuse...

— Ai tot dreptul să fii furios pe mine, Sam, începu Allan, pe tonul unei mărturisiri.. Nu m-am purtat ca un adevărat tată. De la moartea mamei tale, ştiu bine că sunt... că sunt cu mintea aiurea. Probabil că te-ai întrebat ce tot fac, în loc să am grijă de tine!

— Închipuie-ţi că am găsit o explicaţie, răspunse Sam, încercând să păstreze un ton neutru. Bunicul mi-a zis că nu te

mai ajungeai cu banii şi... În sfârşit, toate cărţile alea, toate comorile alea sunt o mare ispită şi...

— Comori? Ce comori? Crezi că am făcut toate astea pentru bani? Puţin îmi pasă mie de bani, doar mă cunoşti, nu?

— Şi *omphalos*? Am fost la Delfi, papa, era cât pe-aici să te prind din urmă... Buricul pământului s-a vândut cu zece milioane de dolari la Londra! Nu-i rău pentru cineva căruia nu-i pasă de bani...

— Buricul pământului? îi replică tatăl lui cu vehemenţă. Dar eu n-am fost niciodată la Delfi, Sammy. N-am vândut Buricul pământului!

Părea cât se poate de sincer, dar Sam nu avea vreme să aprecieze sinceritatea din glasul lui: lumina torţelor se apropia, iar câinii scheunau ca şi cum aşteptau să li se dea drumul pentru a se năpusti asupra vânatului lor. În clipa aceea, degetele lui întâlniră moneda de metal providenţială...

— Am găsit-o! anunţă el.

O şterse iute de cămaşă şi se întoarse lângă Allan.

— Agaţă-te de mine, papa, plecăm!

Vârful pietrei începu să-i vibreze sub palmă. Puse cercul de aur în cavitate şi lipi de soare moneda găurită, încercând să nu ia în seamă chelălăiturile tot mai ameninţătoare.

— Mă simt rău, Sammy, îi mărturisi tatăl, petrecându-şi o mână pe după mijlocul fiului său. Nu... nu sunt sigur că voi supravieţui acestei călătorii.

— Nu-ţi fie teamă, papa, vom ajunge acasă în mai puţin de un minut.

— Mai bine, ascultă-mă. Dacă mi se întâmplă ceva, vreau ca tu să ştii că eu... Eu... n-am furat niciodată nimic, Sam. Nici cartea, nici comoara... Trebuie să mă crezi. Ştii, brăţara... brăţara asta nu e o brăţară obişnuită. Împreună cu piatra...

Lui Samuel i-ar fi plăcut să facă o pauză ca să-şi liniştească tatăl pentru ultima oară, să-l îmbrăţişeze şi să-i spună că totul o să fi bine, dar degetele îl furnicau deja şi arsura timpului era gata să-i cuprindă.

— Sunt sigur că mama ta poate fi salvată cu ajutorul acestei brăţări, spuse Allan cu o voce ce de-abia se mai auzea. Înţelegi, Sam? Cu această brăţară îţi vei putea salva mama!

CONTINUARE ŞI SFÂRŞIT
ÎN
III. CERCUL DE AUR

Cuprins

I. Furie matinală 5
II. Spargerea 15
III. Cele şapte monede 24
IV. Păstorul din Delfi 34
V. Străinul 48
VI. Oracolul 58
VII. Un iepure turbat 68
VIII. Alicia Todds 78
IX. Să nu vinzi niciodată pielea ursului... 88
X. Sclavi 104
XI. 24 august 79, orele 10 114
XII. Buldozerul 128
XIII. Mafia, petarde şi fasole boabe 141
XIV. 41,7° 152
XV. Poftiţi în vagoane! 162
XVI. Cunoştinţe vechi 177
XVII. Dezvăluiri 192
XVIII. O chestiune de încredere 207
XIX. Teme de vacanţă 218
XX. Castelul Bran 233
XXI. Conversaţie în temniţă 243
XXII. Brăţara lui Merwoser 253
XXIII. Sam magicianul 264
XXIV. Adevărul despre Allan Faulkner 276

Guillaume Prévost s-a născut în 1964, la Tananarive, pe insula Madagascar. Absolvent al Școlii normale superioare, doctor docent în istorie, predă ca profesor într-un liceu din Paris. A colaborat la canalul TV *Histoire* și a scris mai multe lucrări de specialitate înainte de a aborda literatura. Având suport în pasiunea lui pentru istorie, ficțiunile sale dezvoltă, de asemenea, clasica tehnică a intrigii polițiste.

PIATRA SCULPTATĂ, primul său roman destinat tinerilor, face parte dintr-o trilogie în care se împletesc marile aventuri și tablourile istorice captivante.

Cartea s-a bucurat de un real succes, nu doar în țările francofone, traduceri ale sale fiind în curs de publicare din Marea Britanie până în Thailanda, din Statele Unite până în China, trecând prin Spania și lumea latino-americană.

CARTEA TIMPULUI

I. Piatra sculptată

II. Cele șapte monede

III. Cercul de aur (va apărea)

După mai multe călătorii în timp cu ajutorul pietrei sculptate, Sam a descoperit în sfârșit locul unde se află tatăl său: în Valahia medievală, prizonier al unui sângeros tiran supranumit Dracula! Pentru a-l salva, Sam trebuie să strângă laolaltă cele șapte monede care fac posibilă orientarea pe culoarele timpului. Dar la miile de primejdii ale trecutului, se adaugă acum capcanele întinse de un misterios dușman...

„LUDIC ȘI CAPTIVANT" Page des libraires
„NU POȚI LĂSA ROMANUL DIN MÂNĂ PÂNĂ LA SFÂRȘIT" Historia

O uimitoare supracopertă

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-040-0

9 789731 280400

Coperta: Christian Broutin

CHICAGO
STE. MARY
AJUTĂ-MĂ, SAM!